

®

SIDNEY SHELDON

SAVRŠENI PLANOVI

®

SIDNEY SHELDON

SAVRŠENI PLANOVİ

Sidney Sheldon
**SAVRŠENI
PLANOVI**

1

Prva rečenica u dnevniku Leslie Stewart glasi:

Dragi Dnevniče: Jutros sam upoznala čovjeka za kojega ću se udati. Iz te se jednostavne optimistične tvrdnje ne može naslutiti dramatični niz događaja što će uslijediti.

Bio je jedan od onih rijetkih, sretnih dana kad ništa ne može poći po zlu, kad se ništa ne usuđuje poći po zlu. Leslie Stewart se nije zanimala za astrologiju, ali joj je tog jutra, dok je prolistavala Lexington Herald-Leader, zapeo za oko horoskop što ga je sastavio Zoltaire. Ondje je pisalo:

LAV (OD 23. SRPNJA DO 22. KOLOVOZA).

MLADI MJESEC OBASJAVA VAŠ LJUBAVNI ŽIVOT. SAD STE VISOKO U LUNARNOM CIKLUSU TE MORATE JAKO PAZITI NA UZBUDLJIV, NOV DOGAĐAJ U VAŠEM ŽIVOTU. VAŠ KOMPATIBILAN ZNAK JE DJEVICA. DANAS ĆE BITI VAŠ SRETAN DAN, BUDITE PRIPRAVNI UŽIVATI U NJEMU.

U čemu da budem pripravna uživati? suho pomisli Leslie. *Današnji će dan biti poput svih ostalih. Astrologija je glupost, umni slatkiši za budale.*

Leslie Stewart je radila kao samostalna voditeljica marketinga u tvrtki Bailey & Tomkins u Lexingtonu, Kentucky. Za to je poslijepodne imala zakazana tri sastanka, prvi s Kompanijom za umjetna gnojiva Kentucky čiji su upravitelji s uzbuđenjem očekivali novu reklamnu kampanju što ju je za njih pripremala. Posebno im se sviđao početak: Ako želite mirisati ruže... Drugi je sastanak s Farmom za uzgajanje čistokrvnih konja, a treći s Kompanijom za opskrbu ugljenom iz Lexingtona.

Sretan dan?

Leslie Stewart se približavala tridesetoj godini. Vitka, provokativna tijela i uzbudljiva, egzotična izgleda; sive, pomalo kose oči, visoke jagodice i mekana kosa boje meda; duga i elegantno jednostavna. Jedna je Lesliena prijateljica davno rekla:

Ako si lijepa, te imaš mozak i vaginu, možeš zavladatai svijetom.

Leslie Stewart je lijepa i ima kvocijent inteligencije 170, a priroda se pobrinula za ostalo. No otkrila je da njezin izgled nije prednost. Muškarci su je stalno salijetali, ali se malo koji potrudio da je doista upozna. Osim dviju tajnica koje su radile u tvrtki Bailey & Tomkins,

Leslie je ondje bila jedina žena. Bilo je petnaest muških djelatnika. Leslie je za manje od tjedan dana shvatila da je inteligentnija od svih njih. To je otkriće odlučila zadržati za sebe.

U početku su oba partnera, Jim Bailey, debeljuškasti i blagi muškarac četrdesetih godina, i Al Tomkins, anoreksičan i pretjerano nervozan, deset godina mlađi od Baileyja, pokušali nagovoriti Leslie da pođe s njima u krevet. Vrlo jednostavno je to prekinula.

"Pitajte me još jednom i dajem otkaz."

To ih je obuzdalo. Leslie je bila previše dragocjen radnik te je nisu željeli izgubiti.

U prvom tjednu svog rada u tvrtki Leslie je tijekom stanke za kavu svojim kolegama ispričala jednu šalu.

"Tri su muškarca naišla na vilu koja je svakome obećala ispuniti jednu želju.

Prvi je čovjek rekao: Želio bih da sam dvadeset pet posto pametniji. Vila je trepnula, a čovjek je rekao: Hej, već se osjećam pametnijim. Drugi je čovjek rekao: Želio bih da sam pedeset posto pametniji. Vila je trepnula, a čovjek je uskliknuo: To je divno! Mislim da sad znam ono što ranije nisam znao.

Treći je čovjek rekao: Volio bih biti sto posto pametniji.

I tako je vila trepnula, a čovjek se pretvorio u ženu."

Leslie je s očekivanjem pogledala muškarce za stolom. Svi su zurili u nju, bez osmijeha na licu. Poruka je shvaćena. Sretan dan što ga je astrolog obećao počeo je u jedanaest sati toga jutra. Jim Bailey ušao je u Leslien sićušan, pretrpani ured.

"Imamo novoga klijenta" izjavi, "Želim da ga ti preuzmeš."

Već je imala više klijenata nego bilo tko drugi u tvrtki, ali je znala da nije pametno buniti se.

"Dobro" reče Leslie. "O čemu je riječ?"

"Nije riječ o nečemu, već o nekome. Čula si za Olivera Russella, naravno?"

Svatko je čuo za Olivera Russella. Ovdašnji odvjetnik i kandidat za guvernera, njegovo se lice nalazi na pločama za plakiranje diljem Kentuckyja. Zahvaljujući njegovu briljantnu radu, s trideset pet godina držali su ga najpoželjnijim neženjom u državi. Pojavljivao se u svim kontakt emisijama velikih televizijskih kuća u Lexingtonu, WDKY, WTVQ, WKYT, te na popularnim lokalnim radiopostajama, WKQQ i

WLRO. Napadno privlačan, crne, neukrotive kose, tamnih očiju, atletske građe i toplog osmijeha. Pričalo se da je spavao s većinom dama u Lexingtonu.

"Da, čula sam za njega. Što bismo trebali učiniti za njega?"

"Pokušat ćemo mu pomoći da postane guverner Kentuckyja. Upravo je na putu ovamo."

Oliver Russell stigao je nekoliko minuta kasnije. Uživo je bio još privlačniji nego na fotografijama.

Kad su ga upoznali s Leslie, toplo se nasmiješio.

"Puno sam čuo o vama. Tako mi je drago da ćete vi voditi moju kampanju."

Uopće nije bio ono što je Leslie očekivala. Iz njega je zračila krajnje očaravajuća iskrenost. Leslie je na trenutak ostala bez riječi.

"Ja... hvala vam. Molim vas, sjednite." Oliver Russell sjedne.

"Počnimo od početka" predloži Leslie. "Zašto se kandidirate za guvernera?"

"To je vrlo jednostavno. Kentucky je krasna država. Mi to znamo jer ovdje živimo pa možemo uživati u njenim čarolijama, ali veći dio zemlje drži nas gomilom primitivaca. Želim promijeniti tu sliku. Kentucky može ponuditi više od desetak drugih država zajedno. Povijest ove zemlje počela je ovdje. Imamo jednu od najstarijih zgrada Kongresa u Americi. Kentucky je ovoj zemlji dao dva predsjednika. Ovo je domovina Daniela Boonea i Kita Carsona i suca Roya Beana. Imamo najljepše krajolike na svijetu; uzbudljive špilje, rijeke, polja plave trave; sve. Želim sa svim tim upoznati ostatak svijeta."

Govorio je s dubokim uvjerenjem, a Leslie otkrije da je snažno privlači. Sjetila se horoskopa. *Mladi mjesec obasjava vaš ljubavni život. Danas će biti vaš sretan dan. Budite pripralni uživati u njemu.*

Oliver Russell je govorio:

"Kampanja neće uspjeti ako i vi ne budete jednako čvrsto vjerovali u to kao i ja."

"Vjerujem" brzo će Leslie. Previše brzo? "Doista se radujem ovome." Na trenutak je oklijevala. "Smijem li vas nešto pitati?"

"Svakako."

"U kojem ste znaku rođeni?"

"Djevica."

Nakon što je Oliver Russell otišao, Leslie pođe u ured Jima Baileyja. "Svida mi se" reče. "Iskren je. Doista mu je stalo. Mislim da bi bio dobar guverner."

Jim je zamišljeno pogleda.

"Neće biti lako."

Leslie zbunjeno upita;

"Oh? Zašto?"

Bailey slegne ramenima.

"Nisam siguran. Događa se nešto što ne mogu objasniti. Vidjela si Russella na svim pločama za plakatiranje i na televiziji?"

"Da."

"Pa, to je prestalo."

"Ne razumijem. Zašto?"

"Nitko sa sigurnošću ne zna, ali kola puno neobičnih glasina. Prema jednoj glasini netko je podržavao Russella, osiguravao novac za njegovu kampanju, a zatim ga je iz nekog razloga naglo odbacio."

"Usred kampanje u kojoj je pobjeđivao? To nema smisla, Jime."

"Znam."

"Zašto se obratio nama?"

"On to doista želi. Mislim da je ambiciozan. I osjeća da može nešto promijeniti. Želi da osmislimo kampanju koja neće previše koštati. Ne može si priuštiti kupovanje vremena u eteru ili puno reklame. Mi zapravo možemo samo dogovarati intervjue, pobrinuti se da izađe poneki novinski članak, i takve stvari." Jim odmahne glavom. "Guverner Addison troši cijelo bogatstvo na svoju kampanju. Tijekom posljednja dva tjedna Russell je puno izgubio na popularnosti. To je šteta. On je dobar odvjetnik. Puno poslova obavlja besplatno. I ja mislim da bi bio dobar guverner."

Te je večeri Leslie unijela prvu bilješku u svoj novi dnevnik.

Dragi Dnevniče: Jutros sam upoznala čovjeka za kojega ću se udati.

Rano djetinjstvo Leslie Stewart bilo je idilično. Bila je iznimno inteligentno dijete. Otac joj je bio profesor engleskog jezika na Lexington Community Collegeu, a majka kućanica. Leslien je otac bio privlačan muškarac, otmjeni intelektualac. Bio je brižan otac te je vodio računa o tome da obitelj zajedno odlazi na ljetovanja i putovanja. Njezin ju je otac obožavao.

Ti si tatina djevojčica, običavao je reći.

Govorio joj je kako je lijepa i hvalio njezine ocjene, ponašanje i prijatelje. U njegovim očima Leslie nije mogla pogriješiti. Za deveti rođendan otac joj je kupio prelijepu haljinu od smeđeg baršuna s čipkastim manšetama. Nagovorio bi je da odjene haljinu, a zatim bi je pokazivao svojim prijateljima kad bi dolazili na večeru.

"Nije li prekrasna?" rekao bi.

Leslie ga je obožavala.

Jednog jutra, godinu dana kasnije, Leslien predivan život je u djeliću sekunde nestao.

Njezina ju je majka, lica umrljana suzama, posjela kraj sebe i rekla:

"Dušo, tvoj otac... nas je napustio."

Leslie u početku nije razumjela.

"Kad će se vratiti?"

"Neće se vratiti."

Svaka je riječ bila poput oštrice noža.

Moja ga je majka otjerala, mislila je Leslie. Bilo joj je žao majke jer će sad uslijediti razvod i borba za skrbništvo. Njezin je otac nikad neće pustiti od sebe. Nikad. Doći će po mene, govorila je Leslie sama sebi.

No tjedni su prolazili, a njezin otac nije čak ni nazvao.

Ne dopuštaju mu da me dođe vidjeti, zaključila je Leslie, Majka ga kažnjava.

Lesliena postarija teta objasnila je djetetu da neće biti nikakve borbe za skrbništvo. Leslien otac se zaljubio u udovicu koja je predavala na sveučilištu pa je preselio k njoj, u njezinu kuću u Ulici Limestone.

Kad su jednoga dana bile u kupovini, Lesliena majka pokaže kuću. "Ondje žive" gorko je rekla.

Leslie je odlučila posjetiti oca.

Kad me vidi, mislila je, željet će se vratiti kući. .

Jednog petka poslije škole Leslie je pošla do kuće u Ulici Limestone i pozvonila na ulaznim vratima. Vrata je otvorila djevojčica Leslienih godina. Imala je na sebi haljinu od smeđeg baršuna s čipkastim manšetama. Leslie je zaprepašteno zurila u nju. Djevojčica ju je radozno gledala.

"Tko si ti?"

Leslie je pobjegla.

Tijekom iduće godine Leslie je gledala kako se njezina majka povlači u sebe. Izgubila je svako zanimanje za život. Leslie je dotad vjerovala da je »umrijeti od slomljenog srca« samo prazna fraza, ali je tada bespomoćno promatrala kako njezina majka nestaje i umire, a kad bi je ljudi pitali od čega je umrla njezina majka, Leslie bi odgovarala:

Umrla je od slomljenog srca.

Leslie se zarekla da njoj to nijedan muškarac neće učiniti.

Nakon smrti majke Leslie je preselila k teti. Pohađala je Srednju školu Bryan Station, a diplomirala je summa cum laude na Sveučilištu Kentuckyja. Na zadnjoj godini fakulteta izabrana je za kraljicu ljepote, a zatim je odbila brojne ponude modnih agencija.

Leslie je imala dvije kratke ljubavne veze, jednu s ragbijaškom zvijezdom sveučilišta, a drugu sa svojim profesorom ekonomije. Brzo su joj dosadili. Stvar je bila u tome što je bila pametnija od obojice.

Malo prije no što je diplomirala, umrla joj je teta. Leslie je završila školovanje i podnijela molbu za posao u agenciji za marketing Bailey & Tomkins. Njihovi su se uredi nalazili u Ulici Vine, u zgradi od cigle u obliku slova U s bakrenim krovom i vodoskokom u unutrašnjem dvorištu.

Jim Bailey, stariji partner, pregledao je Leslienu molbu i kimnuo.

"Vrlo impresivno. Imate sreće. Trebamo tajnicu."

"Tajnicu? Nadala sam se..."

"Da?"

"Ništa."

Leslie je počela kao tajnica, vodeći bilješke na svim sastancima, a u mislima je procjenjivala i smišljala načine za poboljšavanje reklamnih kampanja o kojima su govorili. Jednog je jutra jedan voditelj kampanje govorio:

"Smislio sam savršeni znak reklamne kampanje za Rancho Beef Chili. Na naljepnicu limenke stavit ćemo sliku kauboja koji lasom hvata kravu. To nagovještava da je govedina svježija i..."

To je užasna zamisao, pomisli Leslie. Svi su zurili u nju, a Leslie na svoj užas shvati da je glasno izgovorila misao.

"Hoćete li nam to objasniti, mlada damo?"

"Ja..." Poželjela je da se nalazi negdje drugdje. Bilo gdje. Svi su čekali. Leslie je duboko udahнула. "Kad ljudi jedu meso, ne žele

misliti o tome da jedu mrtvu životinju."

Usljedila je teška tišina. Jim Bailey je pročistio grlo.

"Možda bismo o tome trebali još malo razmisliti."

Idućeg tjedna, tijekom sastanka o načinu reklamiranja novog sapuna, jedan od upravitelja je rekao:

"Upotrijebit ćemo pobjednice s izbora ljepotica."

"Oprostite" nesigurno će Leslie. "Vjerujem da je to već učinjeno. Zašto ne bismo mogli upotrijebiti ljupke stjuardese iz cijelog svijeta kako bismo pokazali da je naš sapun univerzalan?"

Na sastancima poslije toga muškarci su sve češće tražili Leslieno mišljenje.

Godinu dana kasnije pisala je tekstove reklama, a dvije godine nakon toga postala je samostalna voditeljica kampanja, zadužena i za reklamiranje i za odnose s javnošću. Oliver Russell bio je prvi istinski izazov što ga je Leslie dobila u agenciji. Dva tjedna nakon što je Oliver Russell došao k njima, Bailey je predložio da od njega odustanu jer nije mogao plaćati uobičajene cijene agencije, ali ga je Leslie odgovorila od toga.

"Nazovi to pro bono" rekla je.

Bailey ju je na trenutak proučavao.

"Dobro."

Leslie i Oliver Russell sjedili su na klupi u Triangle parku. Bio je svježi jesenji dan, a s jezera je puhao lagani povjetarac.

"Mrzim politiku" izjavi Oliver Russell. Leslie ga iznenađeno pogleda. "Zašto ste onda, za ime svijeta... ?"

"Zato što želim promijeniti sustav, Leslie. Preuzeli su ga lobisti i korporacije koje pogrešne ljude dovode na moćne položaje, a tada ih kontroliraju. Ima puno stvari koje želim učiniti." Glas mu je bio pun strasti. "Ljudi koji upravljaju zemljom to su pretvorili u ekskluzivni klub stare garde. Više se brinu za sebe nego za narod. To nije dobro, a ja ću to pokušati ispraviti."

Leslie je slušala kako Oliver govori i u sebi pomislila:

On bi to mogao učiniti. Iz njega je zračilo zarazno uzbuđenje. Istina je bila da je njoj uzbudljivo sve što je s njim u vezi. Nikad ovako nešto nije osjećala prema muškarcu, a to ju je iskustvo ispunjavalo ushićenjem. Nikako nije mogla znati što on osjeća prema njoj. Uvijek se ponaša poput savršenog džentlmena, proklet bio. Leslie se činilo

da svakih nekoliko minuta klupi prilaze ljudi kako bi se rukovali s Oliverom i poželjeli mu sreću. Žene su očima strijeljale Leslie.

Sve su one zacijelo izlazile s njim, mislila je Leslie. Zacijelo su sve bile s njim u krevetu. Pa, to se mene ne tiče.

Čula je da je donedavno bio s kćerkom jednog senatora. Pitala se što se dogodilo.

Ni to se mene ne tiče.

* * *

Nikako se nisu mogle zatvarati oči pred činjenicom da Oliverova kampanja loše napreduje. Bez novca za plaćanje osoblja, bez reklama na televiziji, radiju ili u novinama, bilo je nemoguće natjecati se s guvernerom Caryjem Addisonom čija se slika svugdje pojavljivala.

Leslie je sredila da se Oliver pojavljuje na organiziranim izletima, u tvornicama, na desecima društvenih događaja, ali je znala da je sve to slabo, a to ju je frustriralo.

"Jesi li vidjela rezultate posljednjih anketa?" Jim Bailey upita Leslie. "Tvoj momak klizi nizbrdo."

Neće ako ja tu mogu nešto učiniti, pomisli Leslie.

Leslie i Oliver su večerali u restoranu Cheznous.

"Nemamo baš uspjeha, zar ne?" tiho upita Oliver.

"Još uvijek ima dovoljno vremena" ohrabrujuće će Leslie. "Kad te birači upoznaju..."

Oliver odmahne glavom.

"I ja sam čitao rezultate ankete. Želim da znaš koliko cijenim sve što si pokušala učiniti za mene, Leslie. Bila si sjajna."

Sjedila je i gledala ga preko stola razmišljajući:

On je najdivniji čovjek kojeg sam ikad upoznala, a ne mogu mu pomoći. Željela ga je zagrliti, privući k sebi i tješiti. Tješiti? Koga ja zavaravam?

Kad su se spremali za odlazak, njihovu stolu priđu muškarac, žena i dvije djevojčice.

"Olivere! Kako si?"

Bio je četrdesetih godina, privlačan čovjek s crnim povezom preko oka, što mu je davalo razuzdan izgled simpatičnoga gusara. Oliver ustane i pruži mu ruku.

"Zdravo, Peter. Želio bih te upoznati s Leslie Stewart."

"Peter Tager."

"Drago mi je, Leslie." Tager kimne glavom prema svojoj obitelji.

"Ovo je moja žena, Betsy, a ovo su Elizabeth i Rebecca." U glasu mu se osjećao golemi ponos. Peter Tager se okrene k Oliveru. "Jako mi je žao zbog onoga što se dogodilo. To je velika šteta. Bilo mi je mrsko to učiniti, ali nisam imao izbora."

"Razumijem, Peter."

"Da sam bilo što mogao učiniti..."

"Nije važno. Sve je u redu."

"Znaš da ti želim samo dobro."

Na putu kući Leslie upita:

"Što je to značilo?"

Oliver zausti kao da će nešto reći, ali se zaustavi.

"Nije važno."

* * *

Leslie je imala ugodan jednosobni stan u području Brandywine u Lexingtonu. Kad su se približili zgradi, Oliver s oklijevanjem reče: "Leslie, znam da tvoja agencija praktički besplatno vodi moju kampanju, ali iskreno rečeno, mislim da gubiš vrijeme. Možda bi bilo bolje da odmah sada odustanem."

"Ne" reče ona, a žestina njezina glasa i nju je iznenadila. "Ne možeš odustati. Naći ćemo neki način."

Oliver se okrene i pogleda je.

"Doista ti je stalo, zar ne?"

Dajem li preveliku važnost tom pitanju?

"Da" tiho izusti. "Doista mi je stalo." Kad su stigli do njezina stana, Leslie duboko udahne. "Želiš li ući?"

Dugo ju je gledao.

"Da."

Kasnije se nikad nije mogla sjetiti tko je učinio prvi potez, Samo se sjećala da su razodijevali jedno drugo i ona se našla u njegovu zagrljaju, a njihovo je vođenje ljubavi odisalo divljom, neukrotivom žurbom, da bi se kasnije polako i lagano stopili u bezvremenskom i ekstatičnom ritmu. To je bio najljepši osjećaj što ga je Leslie ikad doživjela.

Cijelu su noć proveli zajedno, a bilo je čarobno. Oliver je bio nezasitan, istodobno dajući i zahtijevajući, a tome nije bilo kraja. Bio

je prava životinja. A Leslie je mislila:

O, moj Bože, i ja sam životinja.

Ujutro, uz doručak od narančinog soka, kajgane, prepečenca i slanine, Leslie reče:

"Na jezeru Green River u petak će biti piknik, Olivera. Ondje će biti puno ljudi. Sredit ću da tamo održiš govor. Kupit ćemo vrijeme na radiju tako da svi saznaju za to. Tada ćemo..."

"Leslie" pobuni se on "nemam novca za sve to."

"O, ne zabrinjavaj se zbog toga" vedro će ona. "Agencija će platiti."

Znala je da ne postoji ni najmanja šansa da to agencija plati. Sama je to kanila učiniti. Jimu Baileyju će reći da je novac dao Russellov poklonik. I to će biti istina.

Učinit ću sve što mogu kako bih mu pomogla, mislila je.

Na pikniku na jezeru Green River bilo je oko dvjesto ljudi, a kad se Oliver obratio mnoštvu, bio je briljantan.

"Pola ljudi u ovoj zemlji ne glasuje" rekao im je. "Imamo najniži postotak birača koji su izašli na izbore među svim industrijski razvijenim zemljama svijeta, manje od pedeset posto. Ako želite da se stvari promijene, o vama ovisi hoće li se doista promijeniti. To je više od odgovornosti, to je privilegija. Uskoro nas očekuju izbori. Bez obzira hoćete li glasovati za mene ili za moga protukandidata, glasujte. Budite na biralištima."

Klicali su mu.

Leslie se pobrinula da se Oliver pojavi na što je moguće više priredbi. Održao je govor prilikom otvaranja dječje klinike, svečano je pustio u, promet jedan most, govorio na skupovima ženskih grupa, radničkih organizacija, na dobrotvornim priredbama i u domovima umirovljenika. Ipak je i dalje njegova popularnost opadala. Kad god Oliver nije radio na kampanji, on i Leslie su zajedno provodili vrijeme. Vozili su se kočijom kroz Triangle park, proveli subotnje poslijepodne u Antique Marketu i večerali u A la Lucie. Oliver je poklonio Leslie cvijeće za praznik 2. veljače i na godišnjicu Bitke za Bull Run, a na njezinoj je automatskoj sekretarici ostavljao poruke zaljubljenika: "Draga, gdje si? Nedostaješ mi, nedostaješ, nedostaješ."

"Ludo sam zaljubljen u tvoju automatsku sekretaricu. Znaš li ti uopće kako seksi zvuči?"

"Mislim da je zakonom zabranjeno biti ovako sretan. Volim te."

Leslie je bilo svejedno kamo ona i Oliver idu; samo je željela biti s njim.

Jedan od najuzbudljivijih doživljaja bilo je splavarenje po rijeci Russell Fork jedne nedjelje. Putovanje je počelo nedužno, blago, sve dok se rijeka nije počela probijati oko podnožja planina, a to je donijelo niz zaglušujućih, okomitih padova u brzacima; dva metra,.. tri metra.., tri i pol metra... a između njih razmak samo duljine splavi. Putovanje je trajalo tri i pol sata, a kad su Leslie i Oliver sišli sa splavi, bili su posve mokri i sretni što su živi. Nisu mogli maknuti ruke jedno s drugoga. Vodili su ljubav u brvnari, u stražnjem dijelu automobala, u šumi.

Predvečer jednog jesenjeg dana Oliver je pripremio večeru u svom domu, čarobnoj kući u Versaillesu, malenom gradiću blizu Lexingtona. Bilo je pečenih odrezaka na žaru, mariniranih u umaku od soje, s češnjakom i začinima, te kuhanih krumpira, salate i savršenog crvenog vina.

"Izvršno kuhaš" rekla mu je Leslie. Priljubila se uz njega. "Zapravo sve radiš izvršno, najdraži."

"Hvala, ljubavi moja." Nečega se sjetio. "Imam malo iznenađenje za tebe. Htio bih da to probaš." Na trenutak je nestao u spavaćoj sobi, a zatim se ponovno pojavio s bočicom ispunjenom bistrom tekućinom.

"Evo ga" reče.

"Što je to?"

"Jesi li čula za Ecstasy?"

"Jesam li čula? Stalno sam u ekstazi."

"Mislio sam na drogu Ecstasy. Ovo je tekuća Ecstasy. Navodno je sjajan afrodizijak." Leslie se namršti.

"Dragi, to ti nije potrebno. Nama nije potrebno. Moglo bi biti opasno." S oklijevanjem zastane. "Koristiš li to često?"

Oliver se nasmije.

"Zapravo je uopće ne koristim. Makni taj izraz s lica. Ovo mi je dao jedan prijatelj i rekao mi neka probam. Ovo bi mi bio prvi put."

"Nemojmo imati taj prvi put" reče Leslie. "Hoćeš li to baciti?"

"Imaš pravo. Naravno da hoću."

Pošao je u kupaonicu, a trenutak kasnije Leslie začuje puštanje vode u zahodu. Oliver se ponosno pojavi.

"Nema je više." Nasmiješi se. "Kome treba Ecstasy u bočici? Ja je imam u boljem pakovanju." Oliver je zagri.

Leslie je čitala ljubavne priče i slušala ljubavne pjesme, ali je ništa nije pripremlilo na nevjerovatnu stvarnost. Uvijek je mislila da su romantični stihovi sentimentalne gluposti, čeznutljivo sanjarenje. Sad je shvatila da nije tako. Svijet se odjednom činio živopisnijim, ljepšim. Sve je dotaknula čarolija, a čarolija je Oliver Russell.

Jednog su subotnjeg jutra Oliver i Leslie šetali Breaks Interstate parkom i uživali u spektakularnim prizorima što su ih okruživali.

"Još nikad nisam hodala ovom stazom" primijeti Leslie.

"Mislim da će ti se svidjeti."

Približavali su se oštrom zavoju. Kad su stigli do polovice, Leslie je zaprepašteno stala. Nasred staze kočio se rukom oslikani drveni znak: LESLIE, HOĆEŠ LI SE UDATI ZA MENE?

Leslieino srce počne brže tući. Okrene se prema Oliveru, bez riječi. Oliver je zagri,

"Hoćeš li?"

Kako li sam zaslužila toliku sreću, pitala se Leslie. Čvrsto ga stisne i šapne:

"Da, dragi. Naravno da hoću."

"Bojim se da ti ne mogu obećati da ćeš se udati za guvernera, ali ja sam prilično dobar odvjetnik."

Leslie se priljubi uz njega i šapne:

"To je sasvim dovoljno."

Nekoliko večeri kasnije, Leslie se spremala za izlazak na večeru s Oliverom kad ju je nazvao.

"Draga, strašno mi je žao, ali imam loše vijesti. Večeras moram otići na jedan sastanak pa moram otkazati našu večeru. Hoćeš li mi oprostiti?" Leslie se nasmiješi i blago reče:

"Oprošteno ti je."

Idućeg dana Leslie je uzela primjerak novina State Journal. Naslov je glasio: TIJELO ŽENE NAĐENO U RIJECI KENTUCKY. U članku je pisalo: Rano jutros policija je u rijeci Kentucky, šesnaest kilometara istočno od Lexingtona, našla nago tijelo žene dvadesetih godina. Obavit će se obdukcija kako bi se utvrdio uzrok smrti...

Leslie je zadrhtala kad je pročitala priču. Umrijeti tako mlada. Je li imala ljubavnika?

Muža?

Tako sam zahvalna što sam živa, tako sretna i tako voljena.

Činilo se da je cijeli Lexington razgovarao o predstojećem vjenčanju. Lexington je maleni grad, a Oliver Russell je poznata osoba. Bili su prekrasan par, Oliver taman i privlačan, a Leslie sa svojim ljupkim licem i tijelom te kosom boje meda. Vijesti su se proširile poput požara.

"Nadam se da zna koliko ima sreće" reče Jim Bailey.

Leslie se nasmiješi.

"Oboje imamo sreće."

"Hoće li vjenčanje biti skromno?"

"Ne. Oliver želi svečano vjenčanje. Vjenčat ćemo se u crkvi Calvary Chapel."

"Kad će biti sretan događaj?"

"Za šest tjedana."

Nekoliko je dana kasnije na prvoj stranici State Journala objavljen članak sljedećeg sadržaja:

Obdukcija je pokazala da je žena nađena u rijeci Kentucky, identificirana kao Lisa Burnette, tajnica u odvjetničkoj tvrtki, umrla od prekomjerne doze opasne zabranjene droge poznate kao tekuća Ecstasy...

Tekuća Ecstasy. Leslie se sjeti večeri s Oliverom.

Sreća da je bacio onu bočicu, pomisli.

Idućih nekoliko tjedana ispunile su mahnite pripreme za vjenčanje. Trebalo je toliko toga učiniti. Poslane su pozivnice za dvjesto ljudi. Leslie je izabrala djeverušu i odjeću za nju, haljinu do koljena s odgovarajućim cipelama i rukavicama. Za sebe je Leslie kupovala u Fayette Mallu u Ulici Nicholasville. Izabrala je dugu haljinu široke suknje i dugački veo, odgovarajuće cipele i dugačke rukavice.

Oliver je naručio crni frak i prugaste hlače, sivi prsluk, bijelu košulju i prugastu kravatu. Kum će mu biti odvjetnik iz njegove tvrtke.

"Sve je spremno" Oliver je rekao Leslie, "Sve sam sredio za primanje nakon vjenčanja. Gotovo su svi prihvatili poziv."

Leslie je osjetila kako je prožima drhtaj.

"Jedva čekam, dragi."

U četvrtak uvečer, tjedan dana prije vjenčanja, Oliver je došao u Leslien stan.

"Bojim se da je nešto iskrsnulo, Leslie. Jedan moj klijent je u nevolji. Morat ću odletjeti u Pariz da sredim stvari."

"U Pariz? Koliko dugo te neće biti?"

"To ne bi trebalo potrajati duže od dva ili tri dana, najviše četiri. Vratit ću se na vrijeme."

"Reci pilotu neka pazi kako leti."

"Obećavam."

Kad je Oliver otišao, Leslie uzme novine sa stola. Okrene na stranicu Zoltaireova horoskopa. Tamo je pisalo:

LAV (OD 23. SRPNJA DO 22. KOLOVOZA).

DANAS NIJE DOBAR DAN ZA MIJENJANJE PLANOVA. RISKIRANJE MOŽE DOVESTI DO OZBILJNIH PROBLEMA.

Leslie uznemireno ponovno pročita horoskop. Gotovo je došla u iskušenje nazvati Olivera i reći mu neka ne ide.

Ali to je smiješno, pomisli. Ovo je samo glupi horoskop

.
* * *

Do ponedjeljka Oliver se nije javio Leslie. Nazvala je njegov ured, ali osoblje nije imalo nikakvih informacija. Ni u utorak se nije javio. Leslie je počela obuzimati panika. U četiri sata u srijedu ujutro probudila ju je uporna zvonjava telefona. Sjela je na krevetu i pomislila:

To je Oliver. Hvala Bogu. Znala je da bi se trebala ljutiti na njega zato što ju je ranije nazvao, ali to sad nije važno. Leslie podigne slušalicu. "Oliver..."

Muški glas reče:

"Je li to Leslie Stewart?" Odjednom osjeti hladnoću.

"Tko... tko je to?"

"A1 Towers, Associated Press. Dobili smo jednu vijest, gospođice Stewart, pa bismo željeli čuti kakva je vaša reakcija."

Dogodilo se nešto užasno. Oliver je mrtav.

"Gospođice Stewart?"

"Da." Glas joj je bio jedva čujni šapat.

"Možemo li dobiti vašu izjavu?"

"Izjavu?"

"O tome da je Oliver Russell u Parizu oženio kćerku senatora Todda Davisa." Na trenutak joj se učinilo da se soba vrti oko nje. "Vi ste bili

zaručeni s gospodinom Russellom, zar ne? Kad bismo mogli dobiti izjavu..."

Leslie je nepomično sjedila, kao da se zaledila.

"Gospođice Stewart."

Konačno je našla glas.

"Da. Ja... želim im svaku sreću."

Spustila je slušalicu, omamljena. Ovo je noćna mora. Za nekoliko će se minuta probuditi i shvatiti da je sanjala.

Ali ovo nije san. Ponovno je napuštena. *Tvoj se otac neće vratiti.* Leslie pođe u kupaonicu i zagleda se u svoj blijedi odraz u zrcalu. *Dobili smo vijest. Oliver je oženio drugu. Zašto? U čemu sam pogriješila? Kako sam ga iznevjerila?* No duboko je u sebi znala da je Oliver iznevjerio nju. Otišao je. Kako će se suočiti s budućnošću?

Kad je Leslie toga jutra ušla u agenciju, svi su se jako trudili da ne zure u nju. Pošla je u ured Jima Baileya.

On pogleda njeno blijedo lice i reče:

"Nisi smjela danas dolaziti, Leslie. Zašto ne odeš kući i..."

Leslie duboko udahne.

"Ne, hvala ti. Dobro mi je."

Vijesti na radiju i televiziji te poslijepodnevnine novine bile su pune pojedinosti o pariškom vjenčanju. Senator Todd Davis bio je nesumnjivo najutjecajniji stanovnik Kentuckyja, a priča o vjenčanju njegove kćeri i o mladoženjinom odbacivanju Leslie predstavljala je veliku vijest.

Telefoni u Leslienu uredu nisu prestajali zvoniti.

"Ovdje Courier-Journal, gospođice Stewart. Možete li nam dati izjavu o vjenčanju?"

"Da. Jedino što mi leži na srcu je sreća Olivera Russella."

"Ali vi i on ste se trebali..."

"Bilo bi pogrešno da smo se vjenčali. Kći senatora Davisa bila je prije mene u njegovu životu. Očito je nikad nije prebolio. Oboma želim sreću."

"Ovdje State Journal iz Frankfurta..."

I tako se to nastavljalo.

Leslie se činilo da je pola Lexingtona žali, a druga polovica uživa u onome što ju je snašlo. Kamo god bi Leslie išla, bilo je šaptanja i naglo prekinutih razgovora. Čvrsto je odlučila da neće pokazivati

osjećaje.

"Kako si mu mogla dopustiti da ti to... ?"

"Kad istinski voliš nekoga" odlučno će Leslie "želiš da bude sretan. Oliver Russell je najbolje ljudsko biće koje sam ikad upoznala. Želim im svaku sreću."

Poslala je pisamca isprike svima koji su bili pozvani na vjenčanje i vratila njihove darove.

Leslie se dijelom nadala, a dijelom se bojala Oliverova poziva. Ipak, kad ju je nazvao, nije bila spremna. Potresao ju je poznati zvuk njegova glasa.

"Leslie... ne znam što bih rekao."

"Istina je, zar ne?"

"Da."

"Onda se nema što reći."

"Samo sam ti želio objasniti kako se to dogodilo. Prije no što sam tebe upoznao, Jan i ja smo bili pred zarukama. A kad sam je ponovno vidio, ja... ja sam shvatio da je još uvijek volim."

"Razumijem, Olivere. Zbogom."

Pet minuta kasnije pozvonila je Lesliena tajnica.

"Imate telefonski poziv na prvoj liniji, gospođice Stewart."

"Ne želim razgovarati s..."

"Na vezi je senator Davis."

Mladenkin otac. Što on želi od mene, pitala se Leslie. Podigne slušalicu. Duboki južnjački glas reče:

"Gospođice Stewart?"

"Da."

"Ovdje Todd Davis. Mislim da bismo vi i ja trebali porazgovarati." Leslie je oklijevala,

"Senatore, ne znam što bismo..."

"Doći ću po vas za jedan sat." Veza se prekine.

Točno sat vremena kasnije ispred uredske zgrade u kojoj je Leslie radila zaustavila se limuzina. Vozač joj je otvorio vrata automobila. Senator Davis sjedio je na stražnjem sjedalu. Bio je muškarac dostojanstvena izgleda, valovite bijele kose i malenih, urednih brkova. Imao je lice vođe. Čak je i ujesen nosio bijelo odijelo i bijeli slamnati šešir široka oboda, što je bio njegov zaštitni znak.

Predstavljao je klasični lik iz prošlog stoljeća, staromodni južnjački džentlmen.

Kad je Leslie ušla u automobil, senator Davis reče:

"Vi ste lijepa mlada žena."

"Hvala vam" ukoćeno će Leslie. Limuzina krene.

"Nisam mislio samo na fizičku ljepotu, gospođice Stewart. Čuo sam kako se odnosite prema cijeloj ovoj priljavoj situaciji. Zacijelo vam je to vrlo mučno. Kad sam čuo što se dogodilo, nisam mogao povjerovati." U glasu mu se osjeti prizvuk ljutnje. "Što li se dogodilo s dobrom staromodnom moralnošću? Iskreno rečeno, zgadio mi se Oliver zbog načina na koji se prema vama ponio. I jako se ljutim na Jan zato što se udala za njega. Na neki se način osjećam krivim jer je ona moja kći. Zaslužuju jedno drugo." Glas mu je bio pun emocija.

Neko su se vrijeme vozili u tišini. Tada Leslie konačno progovori:

"Poznajem Olivera. Sigurna sam da me nije želio povrijediti. Ono što se dogodilo... jednostavno se dogodilo. Želim mu samo sve najbolje. On to zaslužuje, a ja mu ni na koji način ne želim stajati na putu."

"To je vrlo velikodušno s vaše strane." Na trenutak ju je proučavao. "Vi ste doista jedinstvena mlada dama."

Limuzina se zaustavila. Leslie pogleda kroz prozor. Stigli su do Paris Pikea u Centru za uzgoj konja Kentucky. Bilo je više od sto konjskih farmi u i oko Lexingtona, a najveća je pripadala senatoru Davisu. Dokle god je pogled sezao pružale su se bijele drvene ograde, bijele pregrade s crvenim ukrasima i bujna plava trava Kentuckyja. Leslie i senator Davis izađu iz automobila i pođu do ograde oko hipodroma. Neko su vrijeme ondje stajali i promatrali kako prelijepe životinje treniraju.

Senator Davis se okrene k Leslie.

"Ja sam jednostavan čovjek" tiho reče. "O, znam kako vam to zvuči, ali je istina. Rodio sam se ovdje i tu bih mogao provesti ostatak života. Na svijetu ne postoji mjesto slično ovome. Samo se osvrnite oko sebe, gospođice Stewart. Možda se nikad nećemo više približiti raju. Možete li mi zamjeriti zato što ovo ne želim napustiti? Mark Twain je rekao da bi želio biti u Kentuckyju kad dođe smak svijeta, jer je uvijek u zaostatku dobrih dvadesetak godina. Pola svoga života moram provoditi u Washingtonu, a to mi je mrsko."

"Onda zašto to činite?"

"Jer imam osjećaj dužnosti. Naši su me ljudi izabrali u Senat, a dok me

ne opozovu, bit ću tamo i truditi se kako najbolje znam." Naglo promijeni temu. "Želim da znate koliko se divim vašim razmišljanjima i ponašanju. Da ste stvarali probleme, zacijelo bi izbio skandal. Ovako, pa... rado bih vam na neki način zahvalio."

Leslie ga pogleda.

"Mislio sam da biste možda željeli otići na neko vrijeme, otputovati u inozemstvo, provesti vrijeme na putovanjima. Prirodno, ja bih sve..."

"Molim vas, ne činite to."

"Samo sam..."

"Znam. Nisam upoznala vašu kćerku, senatore Davis, ali ako je Oliver voli, zasigurno je vrlo posebna. Nadam se da će biti sretni."

On s nelagodom reče:

"Mislim da biste trebali znati da se vraćaju ovamo kako bi se ponovno vjenčali. U Parizu su obavili civilno vjenčanje, ali Jan ovdje želi crkveno."

To je bio ubod u srce.

"Shvaćam. Dobro. Nemaju se zbog čega brinuti."

"Hvala vam."

Vjenčanje je obavljeno dva tjedna kasnije, u crkvi Calvary Chapel gdje su se trebali vjenčati Leslie i Oliver. Crkva je bila krcata. Oliver Russell, Jan i senator Todd Davis stajali su pred svećenikom za oltarom. Jan Davis je bila privlačna brineta imponantna tijela i aristokratska držanja.

Svećenik se približavao kraju obreda.

"Bog je ženu i muškarca želio ujediniti u svetom braku, a dok zajedno prolazite kroz život..."

Otvore se vrata crkve i uđe Leslie Stewart. Na trenutak zastane u pozadini, slušajući, a zatim pođe u posljednji red gdje ostane stajati.

Svećenik je govorio:

"... ako netko zna zašto se ovo dvoje ne bi smjelo sjediniti u svetom braku, neka progovori sada ili neka zauvijek..." Svećenik podigne pogled i ugleda Leslie. "... neka zauvijek živi u miru."

Gotovo nesvjesno glave su se počele okretati prema Leslie. Mnoštvom prostruji šapat. Ljudi su osjećali da će uskoro postati

svjedocima dramatične scene te se crkva odjednom ispuni napetošću.

Svećenik malo pričeka, a zatim nervozno pročisti grlo.

"Dodijeljenim mi pravom proglašavam vas mužem i ženom." U glasu mu se osjeti prizvuk golemog olakšanja. "Smijete poljubiti mladu."

Kad je svećenik ponovno podigao glavu, Leslie više nije bila ondje.

Zadnja bilješka u dnevniku Leslie Stewart je glasila:

Dragi Dnevniče: Vjenčanje je bilo prekrasno. Oliverova žena je vrlo lijepa. Imala je na sebi ljupku bijelu vjenčanicu od čipke i satena, uskoga gornjega dijela, i bolero jaknu. Oliver je izgledao ljepši no ikad. Djelovao je vrlo sretno. Drago mi je.

Zato jer ću ga, prije no što s njim završim, natjerati da požali što se rodio.

Senator Todd Davis bio je odgovoran za pomirenje Olivera Russella i svoje kćeri. Todd Davis je bio udovac. Multimilijarder je u svom vlasništvu imao plantaže duhana, rudnike ugljena, naftne bušotine u Oklahomi i na Aljasci, te ergelu trkaćih konja svjetske klase. Kao vođa većine u Senatu, bio je jedan od najmoćnijih ljudi u Washingtonu, a trenutno je služio svoj peti mandat. Imao je jednostavnu filozofiju: nikad ne zaboravljaj uslugu, nikad ne opraštaj uvredu. Ponosio se svojom sposobnošću biranja pobjednika, na hipodromu i u politici, a Olivera Russella je davno procijenio kao čovjeka blistave budućnosti. Činjenica da bi se Oliver mogao oženiti njegovom kćerkom bila je neočekivani plus, sve dok, naravno, Jan nije budalasto otkazala zaruke. Kad je senator čuo vijesti o predstojećem vjenčanju Olivera Russella i Leslie Stewart, to ga je uznemirilo. Jako ga je uznemirilo.

Senator Davis je upoznao Olivera Russella kad mu je Oliver sradio jedan pravni problem. Impresionirao je senatora Davisa. Oliver je bio inteligentan, privlačan i znao je govoriti, a svojim je dječaćkim šarmom privlačio ljude. Senator se pobrinuo da redovito odlazi na ručak s Oliverom, a Oliver nije imao pojma kako ga pomno procjenjuje.

Mjesec dana nakon što je upoznao Olivera, senator Davis je poslao po Petera Tagera.

"Mislim da smo našli našeg budućeg guvernera."

Tager je bio marljiv čovjek koji je odrastao u religioznoj obitelji. Otac mu je bio učitelj povijesti, a majka kućanica. Oboje su redovito išli u crkvu. Kad je Peter Tager imao jedanaest godina, putovao je automobilom sa svojim roditeljima i mlađim bratom. Tada su otkazale kočnice automobila te je došlo do smrtonosne nesreće. Preživio je samo Peter koji je izgubio jedno oko.

Peter je vjerovao da ga je Bog poštedio zato da bi mogao širiti Njegovu riječ.

Peter Tager je razumio politiku bolje od svih koje je senator Davis poznavao. Tager je znao gdje su glasovi i kako ih treba osvojiti. Imao je nepogrešiv osjećaj za ono što javnost želi čuti i čega joj je već dosta. No senatoru Davisu još je važnija bila činjenica da je Peter Tager čovjek kojemu može vjerovati, da je čestit. Ljudi su ga voljeli.

Crni povez što ga je nosio preko oka pružao mu je očaravajući izgled. Tageru je najvažnija na svijetu bila njegova obitelj. Senator nikad nije upoznao čovjeka tako ponosna na ženu i djecu.

Kad ga je senator Davis upoznao, Peter Tager je razmišljao o svećeničkom zvanju.

"Tako puno ljudi treba pomoć, senatore. Želim učiniti sve što mogu."

No senator Davis ga je odgovorio od te zamisli.

"Daleko više možeš pomoći ljudima ako radiš za mene, u Senatu Sjedinjenih Država." To je bio dobar izbor. Tager je znao kako se zamisli ostvaruju.

"Čovjek kojeg držim pogodnim za guvernera je Oliver Russell."

"Odvjetnik?"

"Da. Kao stvoren je za to. Nešto mi govori da ne može izgubiti ako ga podržimo."

"Zvuči zanimljivo, senatore."

Njih su dvojica počela stvarati planove.

Senator Davis razgovarao je s Jan o Oliveru Russellu.

"Momak ima blistavu budućnost, dušo."

"Ima i blistavu prošlost, oče. On je najveći mačak u gradu."

"Ma daj, srce, ne smiješ slušati glasine. Pozvao sam Olivera da u petak dođe na večeru."

Večera je u petak dobro prošla. Oliver je bio šarmantan, a Jan se, unatoč sebi, zagrijala za njega. Senator je sjedio na svome mjestu i promatrao ih, postavljajući pitanja koja su iz Olivera izvlačila ono najbolje.

Krajem večeri Jan je pozvala Olivera na večeru iduće subote.

"Bit će mi drago."

Od te večeri dalje počeli su se redovito viđati.

"Uskoro će se vjenčati" senator je rekao Peteru Tageru. "Vrijeme je da počnemo s Oliverovom kampanjom."

Olivera su pozvali na sastanak u ured senatora Damsa.

"Želim ti postaviti jedno pitanje" reče senator. "Kako bi ti se svidjelo postati guvernerom Kentuckyja?"

Oliver ga iznenađeno pogleda.

"Ja... nisam razmišljao o tome."

"Pa, Peter Tager i ja jesmo. Sljedeće godine su izbori. To nam daje više nego dovoljno vremena za pripremu, da te predstavimo ljudima.

Uz našu podršku, ne možeš izgubiti."

Oliver je znao da je to istina. Senator Davis je moćan čovjek, a pod njegovom je kontrolom dobro podmazani politički stroj kojim se mogu stvarati mitovi ili uništiti svakoga tko mu stane na put.

"Morat ćeš se tome potpuno posvetiti" upozori ga senator.

"Posvetio bih se."

"Imam još bolje vijesti za tebe, sine. Što se mene tiče, to je tek prvi korak. Odradit ćeš mandat ili dva kao guverner, a obećajem ti da ćemo te tada preseliti u Bijelu kuću." Oliver proguta slinu.

"Mislite... mislite li ozbiljno?"

"Ne šalim se s takvim stvarima. Ne moram ti naglašavati da je ovo doba televizije. Imaš nešto što se novcem ne može kupiti, karizmu. Privlačiš ljude. Istinski voliš ljude, a to se vidi. Istu je osobinu imao je Jack Kennedy."

"Ja... ne znam što bih rekao, Todd."

"Ne moraš ništa reći. Sutra moram u Washington, ali kad se vratim, dat ćemo se na posao."

Nekoliko tjedana kasnije počela je kampanja za izbor guvernera. Ploče za plakiranje s Oliverovom slikom preplavile su državu. Pojavljivao se na televiziji, na skupovima i na političkim seminarima. Peter Tager je provodio privatne ankete koje su pokazivale da Oliverova popularnost iz tjedna u tjedan raste.

"Popeo se za još pet točaka" rekao je senatoru. "Sad zaostaje samo deset točaka za guvernerom, a ostalo nam je još puno vremena. Za nekoliko tjedana trebali bi biti rame uz rame."

Senator Davis kimne glavom.

"Oliver će pobijediti. U to nema sumnje."

Todd Davis i Jan sjedili su za doručkom.

"Je li te naš momak već zaprosio?" Jan se nasmiješi.

"Nije me otvoreno pitao, ali mi je dao naslutiti."

"Pa, nemoj mu dopustiti da puno okoliša. Želim da se vjenčate prije nego postane guvernerom. Ljepše će izgledati ako guverner ima ženu."

Jan zagrla oca.

"Tako mi je drago da si ga doveo u moj život. Luda sam za njim."

Senator se ozari.

"Sve dok te čini sretnom i ja sam sretan."

Sve se odvijalo savršeno. Kad je senator Davis naredne večeri stigao kući, Jan je bila u svojoj sobi i pakirala se, lica umrljana suzama.

Zabrinuto ju je pogledao.

"Što se događa, dušo?"

"Odlazim odavde. Dok sam živa više ne želim vidjeti Olivera!"

"Opa! Stani malo. O čemu to govoriš?"

Jan se okrene prema njemu.

"Govorim o Oliveru." U glasu joj se osjećao prizvuk gorčine. "Proteklu je noć proveo u motelu s mojom najboljom prijateljicom. Jedva je dočekala da me nazove i ispriča mi kako je divan ljubavnik."

Senator je stajao kao u šoku.

"Možda je ona samo... ?"

"Ne. Nazvala sam Olivera. On... on nije mogao zaniijekati. Odlučila sam otići. Idem u Pariz."

"Jesi li sigurna da činiš... ?"

"Posve sigurna."

Idućeg je jutro Jan otišla.

Senator je poslao po Olivera.

"Razočarao si me, sine."

Oliver duboko udahne.

"Žao mi je zbog onoga što se dogodilo, Todd. To je bila... to je bila samo jedna od onih situacija. Popio sam nekoliko pića, a ta me je žena salijetala i... pa, bilo je teško odbiti je."

"To mogu razumjeti" suosjećajno će senator. "Na kraju krajeva, ti si ipak muškarac, točno?"

Oliver se s olakšanjem nasmiješi.

"Točno. To se više neće dogoditi. Uvjeravam te."

"Ipak je šteta. Bio bi dobar guverner."

Krv nestane s Oliverova lica.

"Što.., što to govoriš, Todd?"

"Pa, Oliver, ne bi dobro izgledalo kad bih te i dalje podržavao, zar ne? Želim reći, kad čovjek pomisli na Janine osjećaje..."

"Kakve veze ima položaj guvernera s Jan?"

"Svima sam govorio kako postoje dobri izgledi da će idući guverner biti moj zet. No budući da nećeš biti moj zet, pa, jednostavno ću morati osmisliti nove planove, zar ne?"

"Budi razuman, Todd. Ne možeš..."

Smiješak nestane s lica senatora Davisa.

"Nikad mi nemoj govoriti što mogu ili ne mogu učiniti, Oliveru. Mogu te stvoriti i mogu te slomiti!" Ponovno se nasmiješi. "Ali nemoj me pogrešno shvatiti. Ništa ti ne zamjeram. Želim ti samo najbolje."

Oliver načas ostane sjediti u tišini.

"Shvaćam." Ustane. "Ja... žao mi je zbog svega ovoga."

"I meni je žao, Oliveru. Doista."

Kad je Oliver otišao, senator je nazvao Petera Tagera.

"Odustajemo od kampanje."

"Odustajemo? Zašto? Imamo je u džepu. Posljednje ankete..."

"Samo učini kako sam ti rekao. Otkazi sve Oliverove nastupe. Što se nas tiče, on više nije u utrci."

Dva tjedna kasnije ankete su počele pokazivati da Oliverova popularnost pada. Ploče za plakatiranje počele su nestajati, a otkazani su i nastupi na radiju i televiziji.

"Guverner Addison ponovno stječe prednost. Ako ćemo tražiti novoga kandidata, moramo požuriti" rekao je Peter Tager.

Senator se zamislio.

"Imamo dovoljno vremena. Da vidimo kako će se stvari razvijati."

Nekoliko dana kasnije Oliver Russell je pošao u agenciju Bailey & Tomkins i zamolio ih da vode njegovu kampanju. Jim Bailey ga je upoznao s Leslie, a Oliveru se odmah svidjela. Nije bila samo lijepa, već inteligentna, puna razumijevanja i vjerovala je u njega. Kod Jan je ponekad osjećao neku vrstu uzdržanosti, ali je prelazio preko toga. S Leslie je situacija bila sasvim drugačija. Bila je topla i osjećajna te se uskoro zaljubio. Oliver bi povremeno razmišljao o onome što je izgubio. Ovo je tek prvi korak. Odradit ćeš mandat ili dva kao guverner, a obećajem ti da ćemo te tada preseliti u Bijelu kuću.

Dovraga s tim. Mogu biti sretan i bez toga, uvjeravao je Oliver samoga sebe. No katkad nije iz glave uspijevaio izbaciti misli o svemu dobrome što bi možda postigao. Kad se Oliverovo vjenčanje približilo, senator Davis je poslao po Tagera.

"Peter, imamo jedan problem. Ne možemo dopustiti da Oliver Russell odbaci svoju karijeru ženidbom s tako beznačajnom osobom."

Peter Tager se namršti.

"Ne znam što bismo sad mogli učiniti, senatore. Sve je spremno za vjenčanje."

Senator Davis se na trenutak zamisli.

"Utrka još nije gotova, zar ne?"

Telefonirao je svojoj kćerki u Pariz.

"Jan, imam užasne vijesti za tebe, Oliver se ženi."

Usljedila je duga tišina.

"Čula sam."

"Žalosno je što on uopće ne voli tu ženu. Rekao mi je da se njome ženi zato jer si ga ti ostavila. Još uvijek je zaljubljen u tebe."

"Zar je Oliver to rekao?"

"Svakako. Užasno je to što sam sebi čini. A na neki ga način ti prisiljavaš na to, dušo. Kad si ga ostavila, jednostavno se raspao."

"Oče, ja... nisam imala pojma."

"Nikad nisam vidio nesretnijeg čovjeka."

"Ne znam što bih rekla."

"Voliš li ga još uvijek?"

"Uvijek ću ga voljeti. Užasno sam pogriješila."

"Pa, u tom slučaju možda još uvijek nije kasno."

"Ali on se ženi drugom."

"Zlato, zašto malo ne pričekamo i vidimo što će se dogoditi? Možda će se urazumiti." Kad je senator Davis spustio slušalicu, Peter Tager upita: "Što ste naumili, senatore?"

"Ja?" nedužno će senator Davis. "Ništa. Samo vraćam neke dijelove onamo kamo pripadaju. Mislim da ću malo popričati s Oliverom."

Tog se poslijepodneva Oliver Russell našao u uredu senatora Davisa.

"Lijepo je vidjeti te, Oliver. Hvala što si navratio. Dobro izgledaš."

"Hvala, Todd. Isto vrijedi za tebe."

"Pa, starim, ali trudim se koliko mogu."

"Želio si me vidjeti, Todd?"

"Da, Oliver. Sjedni." Oliver sjedne. "Želim tvoju pomoć u jednom pravnom problemu što je iskrsnuo u Parizu. Jedna od mojih tamošnjih kompanija ima poteškoća. Zakazan je sastanak dioničara. Želio bih da i ti budeš nazočan."

"Bit će mi drago. Kad je sastanak? Provjerit ću u svom rokovniku i..."

"Bojim se da bi trebao otputovati danas poslijepodne."

Oliver se zagleda u njega.

"Danas poslijepodne?"

"Žao mi je što sam ti tako kasno rekao, ali tek sam čuo za to. Moj zrakoplov čeka u zračnoj luci. Možeš li poći? To mi je jako važno."

Oliver se zamisli.

"Pokušat ću to nekako izvesti."

"Zahvalan sam ti, Olivere. Znao sam da na tebe mogu računati." Nagne se naprijed. "Doista mi je žao zbog onoga što ti se događa. Jesi li vidio rezultate posljednjih anketa?" Uzdahne. "Bojim se da si puno pao."

"Znam."

"Ne bi mi toliko smetalo, ali..." Prekine se.

"Ali... ?"

"Bio bi dobar guverner. Zapravo, tvoja budućnost nije mogla biti blistavija. Imao bi novac... moć. Dopusti da ti nešto kažem o novcu i moći, Olivere. Novcu je svejedno tko mu je vlasnik. Propalica ga može dobiti na lutriji, ili ga glupan može naslijediti, ili ga se netko može domoći pljačkanjem banke. Ali moć, to je nešto posve drugačije. Onaj tko ima moć upravlja svijetom. Kad bi bio guverner ove države, mogao bi imati upliva na živote svih koji ovdje žive. Mogao bi postići da se usvoje zakoni povoljni za ljude, a na nepovoljne zakone mogao bi staviti veto. Jednom sam ti obećao da bi jednoga dana mogao postati predsjednikom Sjedinjenih Država. Pa, mislio sam ozbiljno, i mogao si to postati. A pomisli na tu moć, Olivere. Biti najvažniji čovjek na svijetu, upravljati najmoćnijom zemljom svijeta. To je nešto o čemu vrijedi sanjati, zar ne? Samo razmisli o tome." Senator Davis polako ponovi: "Najmoćniji čovjek na svijetu."

Oliver je slušao i pitao se kamo vodi ovaj razgovor. Kao odgovor na Oliverovo neizgovoreno pitanje, senator reče:

"A dopustio si da ti sve to izmakne iz ruku zbog malo seksa. Mislio sam da si pametniji, sine."

Oliver je čekao. Senator Davis nemarno reče:

"Jutros sam razgovarao s Jan. U Parizu je, u Ritzu. Kad sam joj rekao da se ženiš... pa, samo se slomila i briznula u plač."

"Ja... žao mi je, Todd. Doista."

Senator uzdahne.

"Šteta je da se vas dvoje niste uspjeli pomiriti."

"Todd, ženim se idući tjedan."

"Znam. I ne bih se u to uplitao ni za što na svijetu. Pretpostavljam da

sam običan stari romantičar, ali za mene je brak najveća svetinja. Imaš moj blagoslov, Olivere."

"Cijenim to."

"Znam da cijeniš." Senator pogleda na sat. "Pa, moraš poći kući i spakirati se. Potrebne podatke i pojedinosti sastanka poslat ćemo ti faksom u Pariz."

Oliver ustane.

"Dobro. I ne brini. Pobrinit ću se za tamošnje probleme."

"Siguran sam da hoćeš. Usput, rezervirao sam ti sobu u Ritzu."

Dok je letio za Pariz luksuznim Challengerom senatora Davisa, Oliver je razmišljao o njihovom razgovoru.

Bio bi dobar guverner. Zapravo, budućnost ti nije mogla biti blistavija... *Dopusti da ti nešto kažem o novcu i moći, Olivere... Onaj tko ima moć upravlja svijetom. Kad bi bio guverner ove države, mogao bi imati upliva na živote svih koji ovdje žive. Mogao bi postići da se usvoje zakoni povoljni za ljude, a na nepovoljne zakone mogao bi staviti veto.*

Ali meni ne treba takva moć, sam je sebe uvjeravao Oliver. Ne. Ženim se predivnom ženom. Usrećit ćemo jedno drugo. Bit ćemo jako sretni.

Kad je Oliver stigao u bazu TransAir Execujet u Zračnoj luci Le Bourget u Parizu, ondje ga je već čekala limuzina.

"Kamo ćemo, gospodine Russell?" upita vozač.

Usput, rezervirao sam ti sobu u Ritzu. Jan se nalazi u Ritzu.

Bilo bi pametnije, pomisli Oliver, kad bih odsjeo u drugom hotelu, u Plaza-Athenee ili Meuriceu.

Vozač ga je s iščekivanjem promatrao.

"U Ritz" reče Oliver.

Najmanje što može učiniti je zamoliti Jan za oprostjenje. Telefonirao joj je iz predvorja.

"Oliver je. U Parizu sam."

"Znam" reče Jan. "Otac me je nazvao."

"Dolje sam. Rado bih te pozdravio ako ti..."

"Dođi gore."

Kad je Oliver ušao u Janin apartman, još uvijek nije bio siguran što će joj reći. Jan ga je čekala na vratima. Na trenutak je samo stajala i smiješila se, a tada mu je bacila ruke oko vrata i čvrsto ga zagrlila. "Otac mi je rekao da dolaziš ovamo. Tako mi je drago!"

Oliver je stajao, posve smućen. Morat će joj reći za Leslie, ali mora naći prave riječi.

Tako mi je žao zbog onoga što se dogodilo s nama... nikad te nisam kanio povrijediti... zaljubio sam se u drugu... ali uvijek ću...

"Ja... moram ti nešto reći" nezgrapno izusti. "Činjenica je..."

A dok je gledao Jan, sjetio se riječi njezina oca.

Jednom sam ti obećao da bi jednoga dana mogao postati predsjednikom Sjedinjenih Država. Pa, mislio sam ozbiljno... A pomisli na tu moć, Oliver. Biti najvažniji čovjek na svijetu, upravljati najmoćnijom zemljom svijeta. To je nešto o čemu vrijedi sanjati, zar ne?

"Da, dragi?"

I riječi počnu teći kao da imaju vlastiti život.

"Počinio sam užasnu grešku, Jan. Bio sam prokleta budala. Volim te. Želim se oženiti tobom."

"Olivere!"

"Hoćeš li se udati za mene?"

Uopće nije oklijevala.

"Da. O, da, ljubavi moja!" Podigao ju je i odnio u spavaću sobu, a nekoliko trenutaka kasnije ležali su nagi u krevetu, a Jan je govorila: "Nemaš pojma koliko si mi nedostajao, dragi."

"Zacijelo sam izgubio zdrav razum..."

Jan se priljubi uz njegovo nago tijelo i zastenje.

"Oh! Ovo je predivan osjećaj."

"To je zato jer pripadamo jedno drugome." Oliver se uspravi. "Javimo tvom ocu dobre vijesti." Ona ga iznenađeno pogleda.

"Sada?"

"Da."

I ja moram reći Leslie.

Petnaest minuta kasnije Jan je razgovarala sa svojim ocem.

"Oliver i ja ćemo se vjenčati."

"To su divne vijesti, Jan. Ne mogu ti opisati kako sam iznenađen i oduševljen. Usput rečeno, gradonačelnik Pariza je moj stari prijatelj. Očekuje tvoj poziv. Ondje će vas vjenčati. Pobrinit ću se da sve bude u redu."

"Ali..."

"Daj mi Olivera."

"Samo trenutak, oče." Jan pruži slušalicu Oliveru. "Želi s tobom razgovarati."

Oliver uzme slušalicu.

"Todd?"

"Pa, momče, jako si me usrećio. Postupio si kako treba."

"Hvala ti. I ja osjećam isto."

"Sredit ću da se ti i Jan vjenčate u Parizu. Kad se vratite kući, obavit ćemo veliko crkveno vjenčanje. U Calvary Chapelu."

Oliver se namršti.

"Calvary Chapel? Ja... mislim da to nije dobra zamisao, Todd. Tamo smo se Leslie i ja... Zašto ne bismo... ?"

Glas senatora Davisa bio je hladan.

"Osramotio si moju kćer, Oliveru. Siguran sam da to želiš nadoknaditi. Imam li pravo?"

Usljedila je duga stanka.

"Da, Todd. Naravno."

"Hvala ti, Oliveru. Radujem se našem skorašnjem susretu. Imamo o mnogočemu razgovarati... guver neru".

Pariško je vjenčanje bilo civilno u gradonačelnikovu uredu. Kad je obred završio, Jan pogleda Olivera i reče:

"Otac nam želi prirediti crkveno vjenčanje u crkvi Calvary Chapel."

Oliver je oklijevao razmišljajući o Leslie i kako će to na nju djelovati. No stigao je predaleko da bi sad ustuknuo.

"Kako god on želi."

Oliver nije uspijevao izbaciti Leslie iz svojih misli. Ničim nije zaslužila ovo što joj je učinio. Nazvat ću je i objasniti. No svaki put kad bi podigao slušalicu, pomislio bi: Kako mogu objasniti? Što bih joj mogao reći? Na ta pitanja nije nalazio odgovore. Konačno je skupio hrabrost i nazvao je, ali tisak je prije stigao do nje. Nakon razgovora s njom osjećao se još gore.

Dan nakon što su se Oliver i Jan vratili u Lexington, Oliverova predizborna kampanja ponovno se zahuktala. Peter Tager je sve kotače stavio u pogon, a Oliver je ponovno postao svakidašnja pojava na televiziji, radiju i u novinama. Održao je govor pred mnoštvom ljudi u Kentucky Kingdom Thrill parku i vodio sastanak u Tvornici Toyotinih motora u Georgetownu. Govorio je u golemom trgovačkom centru u Lancasteru. A to je bio tek početak.

Peter Tager je organizirao kampanju diljem države tako da se Oliver autobusom vozio u sve kutke. Autobus je vozio od Georgetowna do Stanforda i zaustavljao se u Frankfortu... Versaillesu... Winchesteru... Louisvilleu, Oliver je govorio na velesajmu u Kentuckyju i u Izložbenom centru. Oliveru u čast posluženo je tradicionalno jelo od piletine, teletine, govedine, janjetine, svinjetine i raznovrsnog povrća, skuhanu u velikom kotlu nad otvorenim vatrom.

Oliver je postajao sve popularniji. Jedini prekid kampanje bilo je Oliverovo vjenčanje. Vidio je Leslie u stražnjem dijelu crkve te ga je obuzeo nelagodan osjećaj. Razgovarao je o tome s Peterom Tagerom.

"Misliš li da bi Leslie mogla nešto poduzeti da mi naudi?"

"Naravno da ne bi. Čak i kad bi to htjela, što bi mogla učiniti? Zaboravi na nju."

Oliver je znao da Tager ima pravo. Stvari su se prekrasno odvijale. Nije imao razloga za brigu. Sada ga ništa ne može zaustaviti. Ništa.

Uvečer, na dan izbora, Leslie Stewart sjedila je sama u svom stanu i na televiziji gledala rezultate. Iz okruga u okrug Oliver je stjecao sve veću prednost. Konačno se, pet minuta prije ponoći, guverner Addison pojavio na televiziji kako bi održao svoj oproštajni govor. Leslie ugasi televizor. Ustane i duboko udahne.

Ne plači više, moja gospo, O, danas ne plači više!

Zapjevat ćemo pjesmu za stari naš dom, Za stari Kentucky dom i beskrajne kiše.

Vrijeme je.

Senator Todd Davis tog je jutro imao puno posla. Doletio je iz glavnoga grada u Louisville kako bi bio nazočan na prodaji čistokrvnih konja.

"Moraš paziti na čistokrvnost svojih konja" rekao je Peteru Tageru dok su sjedili i promatrali prelijepe konje koje su izvodili u veliku arenu. "To je najvažnije, Peter." Prekrasnu kobilu vodili su do sredine ringa. "To je Sail Away" reče senator Davis. "Želim je."

Licitiranje je bilo žestoko, ali kad je nakon deset minuta završilo, Sail Away je pripadala senatoru Davisu.

Zazvonio je mobitel. Peter Tager se javio.

"Da?" Trenutak je slušao, a potom se okrenuo senatoru. "Želite li razgovarati s Leslie Stewart?"

Senator Davis se namrštitio. Kratko je oklijevao, a zatim je uzeo telefon iz Tagerove ruke.

"Gospođice Stewart?"

"Oprostite što vam smetam, senatore Davis, ali rado bih vas vidjela. Treba mi jedna usluga."

"Pa, večeras letim natrag u Washington pa..."

"Mogla bih doći i naći se s vama. Doista je važno."

Senator Davis je načas oklijevao.

"Pa, ako je tako važno, mogu vam izaći ususret, mlada damo. Krenut ću na svoju farmu za nekoliko minuta. Želite li da se tamo nađemo?"

"To će biti u redu."

"Vidjet ćemo se za sat vremena."

"Hvala vam."

Davis prekine vezu i okrene se Tageru.

"Prevario sam se u njoj. Mislio sam da je pametnija. Trebala je tražiti novac prije no što su se Jan i Oliver vjenčali." Na trenutak se zamisli, a zatim mu se licem polako razlije smiješak. "Nek me vrag odnese."

"Što je bilo, senatore?"

"Upravo sam shvatio zašto joj je tako hitno. Gospođica Stewart je upravo otkrila da je trudna pa će joj trebati mala financijska pomoć. To je najstariji trik na svijetu."

Jedan sat kasnije Leslie je stigla na područje Dutch Hilla, senatorove farme. Pred glavnom zgradom čekao je stražar.

"Gospođica Stewart?"

"Da."

"Senator Davis vas očekuje. Ovuda, molim vas."

Poveo je Leslie unutra, duž širokog hodnika što je vodio do prostrane knjižnice obložene drvom i krcate knjigama. Senator Davis je sjedio za svojim stolom i prelistavao jedan svezak. Podigao je glavu i ustao kad je Leslie ušla.

"Drago mi je što vas vidim, draga moja. Sjednite, molim vas."

Leslie sjedne.

Senator podigne knjigu.

"Ovo je izvrsno. Navodi imena svih pobjednika Kentucky Derbyja, od prvog do zadnjeg. Znete li tko je bio prvi pobjednik Kentucky Derbyja?"

"Ne znam."

"Aristides, godine 1875. No siguran sam da niste ovamo došli razgovarati o konjima." Senator Davis odloži knjigu. "Rekli ste da vam treba jedna usluga."

Pitao se kako će to reći. *Upravo sam otkrila da očekujem Oliverovo dijete i ne znam što bih mogla učiniti... Ne želim izazvati sablazan, ali... Voljna sam sama odgajati dijete, ali nemam dovoljno novca...*

"Poznajete li Henryja Chambersa?" upita Leslie. Senator Davis trepne, posve nepripremljen na to pitanje.

"Poznajem li... Henry? Da, poznajem ga. Zašto?"

"Bila bih vam vrlo zahvalna ako biste me s njim upoznali."

Senator Davis je pogleda na brzinu mijenjajući tijek misli.

"Zar je to usluga o kojoj je riječ? Želite upoznati Henryja Chambersa?"

"Da."

"Bojim se da on više nije ovdje, gospodice Stewart. Živi u Phoenixu u Arizoni."

"Znam. Ujutro odlazim u Phoenix. Mislila sam da bi bilo lijepo kad bih ondje nekoga poznavala." Senator Davis se zagleda u nju. Instinkt mu je govorio da se događa nešto što ne razumije.

Oprezno je oblikovao svoje naredno pitanje.

"Znete li nešto o Henryju Chambersu?"

"Ne. Samo da je podrijetlom iz Kentuckyja."

Sjedio je i razmišljao. Ona je prelijepa mlada dama, mislio je. Henry će mi dugovati uslugu.

"Nazvat ću ga."

Pet minuta kasnije razgovarao je s Henryjem Chambersom.

"Henry, ovdje Todd. Bit će ti žao kad čuješ da sam jutros kupio Sail Away. Znam da si na nju bacio oko." Načas je slušao, a potom se nasmijao. "Kladim se da jesi. Čujem da si upravo dobio još jedan razvod. Šteta. Sviđala mi se Jessica."

Leslie je slušala razgovor koji je trajao još nekoliko minuta. Tada senator Davis reče:

"Henry, zamolit ću te za jednu uslugu. Jedna moja prijateljica sutra dolazi u Phoenix, a ondje ne poznaje ni živu dušu. Bio bih ti zahvalan da malo pripaziš na nju.. Kako izgleda?" Pogleda Leslie i nasmiješi se. "Ne izgleda loše. Samo nemoj da ti svašta padne na pamet." Načas je slušao, a tada se ponovno okrene k Leslie. "Kad slijeće vaš zrakoplov?"

"U dva i pedeset. Delta let 159."

Senator ponovi podatke u slušalicu.

"Zove se Leslie Stewart. Zahvalit ćeš mi za ovo. Čuvaj se, Henry. Čut ćemo se." Senator Davis spusti slušalicu.

"Hvala vam" reče Leslie.

"Mogu li još nešto za vas učiniti?"

"Ne. To je sve što trebam."

Zašto? Za kojeg je vruga Henry Chambers potreban ženi kakva je Leslie Stewart? Javna sramota koju joj je nanio Oliver Russell bila je stotinu puta gora no što je Leslie mogla zamisliti. To je bila mora bez kraja i konca. Kamo god bi Leslie pošla, ljudi su šaptali:

"To je ona. Praktički ju je ostavio pred oltarom... Pozivnicu na vjenčanje čuvam kao suvenir..."

"Pitam se što će učiniti sa svojom vjenčanicom?..."

Govorkanja su dolijevala ulje na Leslienu bol, a poniženje je bilo nepodnošljivo. Više nikad neće vjerovati muškarcu. Nikad. Jedinu utjehu nalazila je u uvjerenju da će jednoga dana, nekako, Olivera Russella natjerati da plati neoprostivu stvar što ju je učinio. Nije imala pojma kako će to učiniti. Sa senatorom Davisom iza sebe, Oliver će imati novac i moć. U tom slučaju ja moram naći načina da imam više novca i više moći, mislila je Leslie. Ali kako? Kako?

Svečano uvođenje u dužnost održalo se ispred državne zgrade kongresa u Frankfortu, blizu prekrasnog, desetmetarskog cvjetnog sata. Jan je stajala kraj Olivera i ponosno gledala svog privlačnog muža kako polaže prisegu za guvernera Kentuckyja.

Ako se Oliver bude ponašao kako treba, iduća je stanica Bijela kuća, uvjeravao ju je njezin otac. A Jan je kanila poduzeti sve što je u njezinoj moći kako ništa ne bi pošlo po zlu. Ništa.

Nakon ceremonije Oliver i njegov tast sjedili su u raskošnoj knjižnici guvernerove rezidencije, veličanstvenog zdanja izgrađenog po uzoru na Petit Trianon, vilu Marie Antoinette blizu palače Versailles. Senator Todd Davis osvrne se po luksuznoj prostoriji i zadovoljno kimne glavom.

"Dobro će ti ići ovdje, sine. Jako dobro."

"Sve to dugujem vama" toplo će Oliver. "Nikad to neću zaboraviti."

Senator Davis nemarno odmahne rukom.

"Ne opterećuj se time, Olivere. Ovdje si jer si to zavrijedio. O, možda sam pomogao da se stvari malo poguraju. Ali ovo je tek početak. Dugo se već bavim politikom, sine, pa sam naučio nekoliko stvari."

Pogleda Olivera, čekajući, a Oliver pokorno reče:

"Rado bih čuo o tome, Todd."

"Vidiš, ljudi su neke stvari pogrešno shvatili. Nije riječ o tome koga poznaješ" objasni senator Davis "već što znaš o osobama koje poznaješ. Svatko ima nekakav kostur u ormaru. Ti ga samo moraš pronaći, a zatim ćeš se čuditi kako će ti usrdno pomoći u svemu što ti zatreba. Slučajno znam da je jedan član Kongresa u Washingtonu davno proveo godinu dana u umobolnici. Jedan je zastupnik sa Sjevera odslužio kaznu u popravnom domu zbog krađe. Pa, jasno ti je što bi bilo s njihovim karijerama ako bi se to pročulo. No to je voda na naš mlin."

Senator otvori skupu kožnu torbu za spise, izvadi snop papira i pruži ih Oliveru.

"Ovo su ljudi s kojima ćeš imati posla ovdje, u Kentuckyju. Sve su to moćni muškarci i žene, ali svatko ima svoju Ahilovu petu." Naceri se. "Gradonačelnik ima visoku Ahilovu petu. On je transvestit."

Oliver je širom otvorenih očiju listao po papirima.

"Drži to pod ključem, čuješ me? To je čisto zlato."

"Ne brini, Todd. Bit ću oprezan."

"I, sine, nemoj vršiti preveliki pritisak na te ljude kad nešto želiš od njih. Nemoj ih slomiti, samo neka se malo saviju." Kratko je proučavao Olivera. "Kako se ti i Jan slažete?"

"Sjajno" brzo će Oliver. To je u određenom smislu bila istina. Što se Olivera ticalo, to je bio brak iz koristoljublja, a on je pomno pazio da ga ničim ne ugrozi. Nikad neće zaboraviti kakvu je cijenu zamalo platio za svoju raniju nepromišljenost.

"To je dobro. Janina mi je sreća jako važna." To je bilo upozorenje.

"I meni također" reče Oliver.

"Usput rečeno, kako ti se sviđa Peter Tager?" Oliver oduševljeno reče: "Jako mi se sviđa. Jako mi je puno pomogao."

Senator Davis kimne.

"To mi je drago čuti. Nećeš naći boljega. Posudit ću ti ga, Olivere. Može ti pomoći pri otvaranju mnogih vratiju."

Oliver se nasmije.

"Sjajno. Doista sam ti zahvalan." Senator Davis ustane.

"Pa, moram se vratiti u Washington. Javi mi ako ti štogod zatreba."

"Hvala, Todd. Hoću."

U nedjelju nakon sastanka sa senatorom Davisom Oliver je pokušao naći Petera Tagera.

"On je u crkvi, guverneru."

"Točno. Zaboravio sam. Vidjet ću ga sutra."

Peter Tager je svake nedjelje išao u crkvu sa svojom obitelji, a tri puta tjedno odlazio je na dvosatnu molitvu. Oliver mu je na neki način zavidio. On je zacijelo jedini istinski sretan čovjek kojeg poznajem, mislio je.

Tager je ušao u Oliverov ured u ponedjeljak ujutro.

"Želio si me vidjeti, Olivere?"

"Treba mi jedna usluga. Osobne prirode." Peter kimne glavom.

"Sve što mogu učiniti."

"Treba mi stan."

Tager se osvrne po prostranoj sobi s izrazom nevjerice na licu.

"Ovo je mjesto premaleno za tebe, guverneru?"

"Nije." Oliver pogleda Tagera u zdravo oko. "Ponekad navečer imam privatne sastanke. Moraju biti diskretni. Znaš na što mislim?"

Usljedi neugodna stanka.

"Da."

"Želim neko mjesto dalje od središta grada. Možeš li to srediti za mene?"

"Valjda mogu."

"Ovo neka ostane među nama, naravno."

Peter Tager nesretno kimne glavom. Sat vremena kasnije Peter Tager je nazvao senatora Davisa u Washingtonu.

"Oliver traži da za njega iznajmim stan, senatore. Nešto diskretno."

"Ma nemoj? Pa, on uči, Peter. Uči. Učini to. Samo dobro pazi da Jan nikad za to ne sazna." Senator načas utihne. "Nađi mu neko mjesto u Indian Hillsu. Nešto s posebnim ulazom."

"Ali nije pošteno da..."

"Peter, samo učini kako sam ti rekao."

Leslie je našla rješenje svog problema u dva zasebna članka u Lexington Herald-Leaderu. Prvi je bio dugački, laskavi uvodnik u kojem se veličao guverner Oliver Russell. Posljednja je rečenica glasila:

Nitko od nas u Kentuckyju, koji ga poznajemo, neće se iznenaditi kad Oliver Russell jednoga dana postane predsjednikom Sjedinjenih Država.

Drugi je članak glasio:

Henry Chambers, bivši stanovnik Lexingtona, čiji je konj Lightning prije pet godina pobijedio na Kentucky Derbyju, razveo se od svoje treće žene Jessice Chambers, koji sada živi u Phoenixu, vlasnik je Phoenix Stara.

Moć tiska. To je istinska moć. Katharine Graham i njezin Washington Post uništili su jednog predsjednika.

I tada se zamisao počela oblikovati.

Leslie je iduća dva dana posvetila istraživanju o Henryju Chambersu. Na Internetu je našla zanimljive podatke o njemu. Chambers je bio pedesetpetogodišnji filantrop koji je naslijedio duhansko bogatstvo i veći dio posvetio trošenju istoga.

No Leslie nije zanimao njegov novac. Zanimala ju je činjenica da je vlasnik novina koji se upravo razveo.

Pola sata nakon sastanka sa senatorom Davisom Leslie uđe u ured Jima Baileyja.

"Odlazim, Jime."

Jim je suosjećajno pogleda.

"Naravno. Potreban ti je odmor. Kad se vratiš, možemo..."

"Neću se vratiti."

"Što? Ja... ne želim da odeš, Leslie. Bijeg neće riješiti..."

"Ne bježim."

"Čvrsto si odlučila?"

"Da."

"Bit će nam ružno bez tebe. Kad želiš otići?"

"Već sam otišla."

Leslie Stewart je puno razmišljala o načinima upoznavanja Henryja Chambersa. Bilo je nebrojenih mogućnosti, ali je jednu po jednu odbacila. Ono što je naumila trebalo je jako pomno isplanirati. Tada

se sjetila senatora Davisa. Chambers i Davis imaju slično podrijetlo, kreću se u istim krugovima. Dva se muškarca zasigurno poznaju. Tako je Leslie odlučila nazvati senatora.

Kad je Leslie stigla u Zračnu luku Sky Harbor u Phoenixu, nagonski je pošla do novinskoga kioska u terminalu. Kupila je primjerak Phoenix Stara i preletjela ga pogledom. Nije imala sreće. Kupila je Arizona Republic, a zatim Phoenix Gazette i ondje je našla Zoltaireov horoskop. Nije da vjerujem u astrologiju. Previše sam inteligentna za te gluposti. Ali...

LAV (OD 23. SRPNJA DO 22. KOLOVOZA).

JUPITER SE PRIKLJUČUJE VAŠEM SUNCU. ISPUNIT ĆE SE VAŠI SADA SKOVANI ROMANTIČNI PLANOVI. IZVRSNI IZGLEDI ZA BUDUĆNOST. POSTUPAJTE OPREZNO.

Uz pločnik ju je čekala limuzina s vozačem.

"Gospođica Stewart?"

"Da."

"Gospodin Chambers šalje svoje pozdrave. Rekao mi je neka vas odvezem u vaš hotel."

"To je vrlo ljubazno s njegove strane." Leslie se razočarala. Nadala se da će je osobno dočekati.

"Gospodin Chambers bi želio znati jeste li večeras slobodni da mu se pridružite na večeri."

Bolje. Puno bolje.

"Molim vas, recite mu da će mi biti jako drago."

U osam sati te večeri Leslie je večerala s Henryjem Chambersom. Chambers je bio čovjek ugodna izgleda, aristokratska lica, prosijede smeđe kose i simpatičnog entuzijazma.

S divljenjem je proučavao Leslie.

"Todd je imao pravo kad je rekao da mi čini uslugu."

Leslie se nasmiješi.

"Hvala vam."

"Što vas je navelo na odluku da dođete u Phoenix, Leslie?"

Vi to zapravo ne želite znati.

"Puno sam čula o njemu pa sam pomislila da bi mi se svidjelo ovdje živjeti."

"To je sjajno mjesto. Zavolet ćete ga. Arizona ima sve, Grand Canyon, pustinju, planine. Ovdje možete naći sve što želite."

I našla sam, pomisli Leslie.

"Treatat će vam stan. Siguran sam da vam mogu pomoći naći nešto prikladno."

Leslie je znala da joj novac što ga ima neće potrajati duže od tri mjeseca. No pokazalo se da su joj za ostvarenje plana dostajala dva mjeseca.

Knjižare su nudile puno priručnika za žene o tome kako osvojiti muškarca. Raznorazne popularne psihologije varirale su od *Pravite se teško dostupnom* do *Osvojite ih u krevetu*. Leslie se nije pridržavala tih savjeta. Imala je vlastitu metodu: izazivala je Henryja Chambersa. Ne fizički, već umno. Henry nikad nije poznao osobu poput nje. Bio je iz stare škole gdje je vladalo uvjerenje da plavuša mora biti glupa ako je lijepa. Nikad mu nije palo na pamet da su ga uvijek privlačile žene koje su bile lijepe, ali ne pretjerano bistre. Leslie je za njega predstavljala otkriće. Bila je inteligentna i znala je razgovarati, te dobro upućena u nevjerojatno puno tema. Razgovarali su o filozofiji, religiji i povijesti, a Henry je jednom prijatelju povjerio: "Mislim da puno čita kako bi me mogla pratiti."

Henry Chambers je neopisivo uživao u Leslieu društvu, Pokazivao ju je svojim prijateljima i vodio je sa sobom poput trofeja. Poveo ju je na Carefree Wine i Fine Art Festival i u Actors Theater. Gledali su kako Phoenix Sunsi igraju u America West Areni. Posjetili su Lyon Gallery u Scottsdaleu, Symphony Hall i gradić Chandler gdje su gledali Doodah Parade. Jedne su večeri pošli na hokejašku utakmicu Phoenix Roadrunnersa. Nakon hokejaške utakmice Henry je rekao:

"Doista mi se jako sviđaš, Leslie. Mislim da bismo bili izvrstan par. Želio bih s tobom voditi ljubav."

Uzela je njegovu ruku u svoju i blago rekla:

"I ti se meni sviđaš, Henry, ali odgovor je ne."

Idućeg dana imali su dogovoren zajednički ručak. Henry je nazvao Leslie.

"Zašto ne dođeš po mene u Star? Želim ti pokazati to mjesto."

"Vrlo rado" reče Leslie. Na to je čekala. U Phoenixu su postojale još dvije novinske kuće, Arizona Republic i Phoenix Gazette. Henryjeve novine, Star, jedine su poslovale s gubitkom.

Uredi i tiskara Phoenix Stara bili su manji no što je Leslie očekivala. Henry ju je poveo u obilazak, a Leslie se osvrkala oko sebe i mislila:

Ovo neće srušiti guvernera ili predsjednika. No to je tek odskočna daska. Skovala je planove za te novine.

Leslie je zanimalo sve što je vidjela. Neprestano je Henryju postavljala pitanja, a on ih je stalno prenosio Lyleu Bannisteru, glavnom uredniku. Leslie se čudila kako malo Henry zna o poslu i kako ga je malo briga. To je još više učvrstilo njezinu odluku da nauči sve što može.

* * *

Dogodilo se u Borgati, restoranu smještenom u bajkovitom ambijentu starog talijanskog sela. Večera je bila izvrsna. Uživali su u gustoj juhi od jastoga, telećim medaljonima u umaku bearnaise, bijelim šparogama s finim začinima, te nabujku Grand Marnier. Henry Chambers je bio šarmantan i ugodan u društvu te je večer bila prekrasna.

"Volim Phoenix" govorio je Henry. "Teško je vjerovati da je prije samo pedeset godina ovdje živjelo šezdeset pet tisuća ljudi. Sad ih ima više od milijun."

Leslie je bila radoznala.

"Što te navelo na odlazak iz Kentuckyj a i preseljenje ovamo, Henry?"

On slegne ramenima.

"To zapravo nije bila moja odluka. Riječ je o mojim prokletim plućima. Liječnici nisu znali koliko mi je života preostalo. Rekli su mi da Arizona ima najpogodniju klimu za mene. I tako sam odlučio ostatak života, što god to značilo, provesti ovdje." Nasmiješi joj se. "I sad smo tu." Uzme njezinu ruku u svoju. "Kad su mi rekli koliko će ovo biti dobro za mene, nisu imali pojma. Ne misliš da sam prestar za tebe, zar ne?" tjeskobno upita.

Leslie se nasmiješi.

"Premlad. Previše si mlad za mene." Henry se dugim pogledom zagleda u nju.

"Ozbiljno pitam. Hoćeš li se udati za mene?"

Leslie na trenutak zatvori oči. Mogla je vidjeti ` rukom oslikani drveni znak na stazi Breaks Interstate parka: *LESLIE, HOĆEŠ LI SE UDATI ZA MENE?...* Bojim se da ti ne mogu obećati da ćeš se udati za guvernera, ali ja sam prilično dobar odvjetnik.

Leslie otvori oči i pogleda Henryja.

"Da, želim se udati za tebe."

Više od ičega na svijetu.

Vjenčali su se dva tjedna kasnije.

Kad se obavijest o vjenčanju pojavila u Lexington Herald-Leaderu, senator Todd Davis ju je dugo zamišljeno promatrao. *Oprostite što vam smetam, senatore, ali rado bih vas vidjela. Potrebna mi je jedna usluga... Poznajete li Henryja Chambersa?... Bila bih vam jako zahvalna ako biste me s njim upoznali.*

Ako je samo to imala na umu, neće biti nikakvih problema.

Ako je samo to imala na umu.

Leslie i Henry otputovali su u Pariz na bračno putovanje. Kamo god su pošli, Leslie se pitala jesu li Oliver i Jan obišli ista mjesta, šetali istim ulicama, večerali ondje, kupovali tamo. Zamišljala je njih dvoje zajedno, kako vode ljubav, a Oliver u Janino uho šapće iste laži kakve je njoj šaptao. Laži koje će skupo platiti.

Henry ju je iskreno volio i svim se silama trudio da je usreći. U drugim bi se okolnostima Leslie možda i zaljubila u njega, ali nešto duboko u njoj davno je umrlo. Više nikad ne mogu vjerovati niti jednom muškarcu.

Nekoliko dana nakon povratka u Phoenix, Leslie je Henryja iznenadila riječima:

"Henry, voljela bih raditi u novinama."

On se nasmijao.

"Zašto?"

"Mislim da bi to bilo zanimljivo. Radila sam kao samostalna voditeljica u agenciji za marketing. Zacijelo bih mogla pomoći u tom dijelu."

Bunio se, ali je na kraju ipak popustio.

Henry je opazio da Leslie svakodnevno čita Lexington Herald-Leader.

"Pratiš vijesti o ljudima iz rodnoga grada?" zadirkirao ju je.

"Na neki način" nasmiješi se Leslie.

Pohlepno je gutala svaku riječ napisanu o Oliveru. Željela je da bude sretan i uspješan. Tko visoko leti. . .

Kad je Leslie skrenula Henryju pozornost na činjenicu da Star posluje s gubitkom, on se nasmijao.

"Dušo, to je kap u moru. Novac mi dolazi s mjesta za koje ti nisi ni čula. Nije važno."

No za Leslie je bilo važno. Bilo joj je jako važno. Kako se sve više i više uvodila u posao vođenja novina, činilo joj se da su sindikati najveći razlog za poslovanje s gubitkom. Tiskarski strojevi Phoenix Stara bili su zastarjeli, ali sindikati nisu dopuštali uvođenje nove opreme uz obrazloženje da bi zbog toga članovi sindikata ostali bez posla. Trenutno su pregovarali o novom ugovoru sa Starom.

Kad je Leslie s Henryjem razgovarala o situaciji, on je rekao: "Zašto se želiš opterećivati takvim stvarima? Možemo samo ugodno živjeti i zabavljati se."

"Ja se zabavljam" uvjerala ga je Leslie.

Leslie je imala sastanak s Craigom McAllisterom, odvjetnikom Stara.

"Kako napreduju pregovori?"

"Volio bih da imam boljih vijesti, gospođo Chambers, ali bojim se da situacija nije blistava."

"Još uvijek pregovaramo, zar ne?"

"Navodno. Ali Joe Riley, predsjednik sindikata tiskarskih djelatnika, tvrdoglavi je kuj... tvrdoglav čovjek. Ne želi ni za centimetar popustiti. Ugovor istječe za deset dana, a Riley kaže da će otići ako do tada ne dobiju novi ugovor."

"Vjerujete li mu?"

"Da. Ne volim popuštati sindikatima, ali bez njih mi zapravo nemamo novina. Mogu nas zatvoriti. Puno je izdavačkih poduzeća propalo jer su pokušali izigrati sindikate."

"Što oni traže?"

"Uobičajeno. Kraće radno vrijeme, povećanje plaće, zaštitu od buduće

automatizacije..."

"Cijede nas, Craig. To mi se ne sviđa."

"Ovo nije emotivno pitanje, gospođo Chambers. Ovo je praktično pitanje."

"Dakle, vi savjetujete da im popustimo?"

"Mislim da nemamo drugog izbora."

"Zašto ja ne bih popričala s Joeom Rileyjem?"

Sastanak je bio zakazan za četrnaest sati, a Leslie se kasno vratila s ručka. Kad je ušla u prijamni ured, Riley je čekao čavrljajući s Leslieom tajnicom Amy, zgodnom, tamnokosom mladom ženom.

Joe Riley je bio Irac gruba izgleda, a mogao je imati oko četrdeset pet godina. Radio je kao tiskar više od petnaest godina. Prije tri godine izabrali su ga za predsjednika sindikata, a otad je stekao glas najtvrdog pregovarača u poslu. Leslie je načas ondje stajala i gledala kako očijuka s Amy. Riley je govorio:

"...i čovjek se okrenuo prema njoj i rekao: Tebi je lako to reći, ali kako ću se ja vratiti?"

Amy se nasmijala.

"Gdje li ih pokupiš, Joe?"

"Krećem se naokolo, dušo. Može li večera danas?"

"Vrlo rado."

Riley podigne glavu i ugleda Leslie.

"Dobar dan, gospođo Chambers."

"Dobar dan, gospodine Riley. Uđite, molim vas."

Riley i Leslie su sjedili u dvorani za sastanke.

"Jeste li za kavu?" ponudi Leslie.

"Ne, hvala."

"Nešto jače?"

Joe se naceri.

"Znate da je zabranjeno piti tijekom radnog vremena, gospođo Chambers."

Leslie duboko udahne.

"Željela sam da nas dvoje porazgovaramo jer sam čula da ste jako pošten čovjek."

"Nastojim biti" reče Riley.

"Želim vam staviti do znanja da razumijem sindikat. Držim da imate pravo na neke stvari, ali ono što tražite nije razumno. Neke stare navike koštaju nas milijune dolara godišnje."

"Možete li biti određeniji?"

"Vrlo rado. Rade manje sati u normalno radno vrijeme, a pronalaze načine za rad u smjenama koji se plaća prekovremeno. Neki od vaših ljudi rade tri smjene za redom, cijeli vikend. Mislim da to zovu »udarničkim radom«. To si više ne možemo priuštiti. Gubimo novac

jer je naša oprema zastarjela. Kad bismo mogli uvesti nove strojeve..."

"Ne dolazi u obzir! Nova oprema što je vi želite uvesti ostavila bi moje ljude bez posla, a ja nemam namjeru dopustiti da strojevi bacaju ljude na ulicu. Vaši prokleti strojevi ne moraju jesti, ali moji ljudi moraju." Riley ustane. "Naš ugovor istječe sljedeći tjedan. Ili ćete udovoljiti našim zahtjevima, ili ćemo otići."

Kad je Leslie te večeri Henryju spomenula sastanak, on je rekao:

"Zašto se želiš upletati u sve to? Sindikati su nešto sa čime svi moramo živjeti. Dopusti da ti dam jedan savjet, zlato. Ti si nova u svemu tome, i žena si. Prepusti muškarcima brigu o tome. Nemoj..." Prekinuo se jer je ostao bez daha.

"Je li ti dobro?"

Henry kimne glavom.

"Danas sam bio kod onog glupavog liječnika, a on misli da bih trebao nabaviti spremnik kisika."

"Ja ću to srediti" reče Leslie. "I zaposlit ću medicinsku sestru pa kad ja nisam ovdje..."

"Ne! Nije mi potrebna medicinska sestra. Ja sam... samo sam malo umoran."

"Hajde, Henry. Moraš u krevet."

Kad je tri dana kasnije Leslie sazvala hitan sastanak Upravnog odbora, Henry je rekao:

"Ti pođi, dušo. Ja ću ostati ovdje i odmarati se."

Boca kisika je pomogla, ali se osjećao slabim i deprimiranim. I Leslie je nazvala Henryjeva liječnika.

"Previše gubi na težini i ima bolove. Zsigurno biste nešto mogli učiniti."

"Gospođo Chambers, činimo sve što je u našoj moći. Samo se pobrinite da se puno odmara i redovito uzima lijekove."

Leslie je sjedila kraj Henryjeva kreveta i gledala kako kašlje.

"Žao mi je zbog sastanka" reče Henry. "Ti ga vodi. Ionako nitko ne može ništa učiniti."

Leslie se samo osmjehne.

Članovi Upravnog odbora okupili su se oko stola u dvorani za sastanke, pijuckali su kavu i posluživali se finim pecivom i svježim sirom dok su čekali da se pojavi Leslie. Stigla je i rekla:

"Oprostite što ste čekali, dame i gospodo. Henry vam šalje svoje pozdrave."

Stvari su se promijenile od prvog sastanka Upravnog odbora na kojem je Leslie bila nazočna. Tada su se prema njoj odnosili s jedva prikrivenim prezirom i držali je nezvanim gostom. No postupno je učila o poslu pa je mogla davati vrijedne prijedloge, a time je osvojila njihovo poštovanje. Sastanak je uskoro trebao početi, a Leslie se okrene k Amy koja je posluživala kavu.

"Amy, željela bih da ostaneš na sastanku."

Amy je iznenađeno pogleda.

"Bojim se da moje stenografiranje nije naročito dobro, gospođo Chambers. Cynthia to može bolje."

"Ne želim da vodiš zapisnik sastanka. Samo ćeš zabilježiti odluke koje na kraju donesemo."

"Da, gospođo."

Amy uzme bilježnicu i nalivpero te sjedne na stolicu uza zid.

Leslie se okrene prema članovima Upravnog odbora.

"Imamo jedan problem. Naš je ugovor sa sindikatom tiskarskih djelatnika gotovo istekao. Već tri mjeseca pregovaramo i još se nismo uspjeli dogovoriti. Moramo donijeti odluku, i to brzo. Svi ste vidjeli izvještaje koje sam vam poslala. Željela bih čuti vaša mišljenja."

Leslie pogleda Genea Osborna, partnera jedne lokalne odvjetničke tvrtke.

"Ako mene pitaš, Leslie, mislim da već i sada previše dobivaju. Sad ćemo im dati što žele, a sutra će već htjeti više."

Leslie kimne i pogleda Aarona Drexela, vlasnika robne kuće.

"Aarone?"

"Moram se s time složiti. Ionako ih previše tetošimo. Ako im u nečemu udovoljimo, trebali bismo nešto dobiti zauzvrat. Po mojemu mišljenju, mi si možemo priuštiti štrajk, a oni ne mogu."

Ostali su dali slične primjedbe. Leslie reče:

"Ne mogu se složiti s vama." Svi je iznenađeno pogledaju. "Mislim da bismo im trebali u svemu udovoljiti i dati im što žele."

"To je šašavo."

"Na kraju će postati vlasnici novina."

"Neće ih se moći zaustaviti."

"Ne možeš im popustiti."

Leslie ih je pustila da govore. Kad su završili, ona reče:

"Joe Riley je pošten čovjek. Vjeruje u ono što zastupa."

Amy je sjedila uza zid i zapanjeno slušala raspravu. Progovori jedna žena:

"Čudi me da staješ na njegovu stranu, Leslie."

"Nisam ni na čijoj strani. Samo mislim da u ovome moramo postupati razumno. U svakom slučaju, nije na meni da odlučim. Glasujmo." Leslie se okrene i pogleda Amy. "Želim da ovo zabilježiš."

"Da, gospođo."

Leslie se ponovno okrene prema skupini ljudi.

"Svi koji se protive zahtjevima sindikata neka podignu ruke." Podigne se jedanaest ruku. "Neka se zabilježi da sam ja glasala za, a ostatak Upravnog odbora protiv udovoljavanja sindikalnim zahtjevima."

Amy je pisala u svoju bilježnicu, a na licu joj se nazirao zamišljeni izraz. Leslie reče:

"Dakle, to je to." Ustane. "Ako više nemamo posla..." Ustanu i drugi članovi odbora. "Hvala vam svima što ste došli."

Gledala je kako odlaze, a potom se okrenula k Amy.

"Hoćeš li to natipkati, molim te?"

"Odmah, gospođo Chambers." Leslie pođe u svoj ured. Uskoro je stigao telefonski poziv što ga je očekivala.

"Gospodin Riley je na prvoj liniji" reče Amy. Leslie podigne slušalicu. "Halo."

"Joe Riley. Samo sam vam želio zahvaliti za ono što ste pokušali učiniti."

"Ne razumijem..." počne Leslie.

"Na sastanku Upravnog odbora. Čuo sam što se dogodilo."

Leslie reče:

"To me čudi, gospodine Riley. To je bio sastanak zatvorenog tipa."

Joe Riley se tiho nasmije.

"Recimo samo da imam prijatelje na pravim mjestima. U svakom slučaju, mislim da je sjajno ono što ste pokušali učiniti. Šteta što nije uspjelo." Uslijedi kratka tišina, a zatim Leslie polako reče:

"Gospodine Riley... što ako bih se pobrinula da ipak uspije?"

"Kako to mislite?"

"Imam jednu ideju. Radije ne bih o tome razgovarala preko telefona. Možemo li se negdje naći... diskretno?"

Uslijedi stanka.

"Svakako. Na koje ste mjesto mislili?"

"Neko mjesto gdje neće prepoznati ni vas ni mene."

"Što mislite o sastanku u Golden Cupu?"

"Može. Bit ću tamo za jedan sat."

"Vidjet ćemo se."

Golden Cup je bio zloglasni kafić u zapuštenijem dijelu Phoenixa, blizu željezničke pruge, u području u koje nije bilo preporučljivo zalaziti. Joe Riley je sjedio u separeu u kutu kad je Leslie ušla. Ustao je kad mu se približila.

"Hvala vam što ste došli" reče Leslie. Sjeli su.

"Došao sam jer ste rekli da možda postoji način za dobivanje ugovora."

"Postoji. Mislim da se Upravni odbor ponaša glupo i kratkovidno. Pokušala sam razgovarati s njima, ali me nisu htjeli slušati."

On kimne glavom.

"Znam. Savjetovali ste im da udovolje našim uvjetima."

"Tako je. Oni ne shvaćaju koliko ste vi tiskari važni za naše novine."

On ju je zbunjeno promatrao.

"Ali ako su glasali protiv vašeg prijedloga, kako možemo... ?"

"Jedini razlog takvog glasanja je činjenica da ne uzimaju ozbiljno vaš sindikat. Želite li izbjeći dugotrajni štrajk, i možda gašenje novina, morate im pokazati da mislite ozbiljno."

"Kako to mislite?"

Leslie nervozno reče:

"Ovo što vam govorim vrlo je povjerljivo, ali to je jedini način da postignete ono što želite. Problem je jednostavan. Oni misle da blefirate. Ne vjeruju da mislite ozbiljno. Morate im pokazati da griješe. Vaš ugovor istječe ovog petka u ponoć."

"Da..."

"Očekivat će da jednostavno mirno izađete." Leslie se nagne naprijed. "Nemojte!" Joe ju je pozorno slušao. "Pokažite im da ne mogu imati Star bez vas. Nemojte samo otići poput pokorne janjadi. Počinite malo štete."

On širom otvori oči.

"Ne mislim ništa strašno" brzo će Leslie. "Tek toliko da biste im pokazali kako mislite ozbiljno. Presijecite nekoliko kablova, onesposobite jedan ili dva tiskarska stroja. Neka shvate da ste im potrebni za rad na njima: Sve se može popraviti za dan ili dva, ali ćete im u međuvremenu utjerati strah u kosti. Konačno će shvatiti s kim imaju posla."

Joe Riley je dugo ondje sjedio i proučavao Leslie.

"Vi ste neobična dama."

"Zapravo nisam. Promislila sam o svemu i shvatila da imam dvije mogućnosti. Možete počinuti malo štete, što se lako može popraviti, i prisiliti Upravni odbor na suradnju, ili možete mirno otići i upustiti se u dugotrajni štrajk od kojeg se novine možda nikad neće oporaviti. Meni je jedina briga opstanak novina."

Rileyjevim licem razlije se polagani smiješak.

"Dopustite da vas počastim kavom, gospođo Chambers."

"Krećemo u štrajk!"

U petak noću, minutu iza ponoći, tiskari su napali pod vođstvom Joea Rileyja. Skidali su dijelove sa strojeva, prevrtali stolove pune opreme i zapalili dva tiskarska stroja. Pretukli su stražara koji ih je pokušao zaustaviti. Tiskari su počeli s namjerom da samo onesposobe nekoliko tiskarskih strojeva, ali ih je zahvatila groznica uzbuđenja pa su se počeli ponašati sve destruktivnije.

"Pokažimo gadovima da se ne mogu poigravati s nama!" viknuo je jedan od radnika.

"Nema novina bez nas!"

"Mi smo Star!"

Začulo se klicanje. Ljudi su napali još žešće. Tiskara se pretvarala u smetlište. Usred divljeg uzbuđenja odjednom su se u sva četiri kuta prostorije upalili reflektori. Ljudi su zastali i zbunjeno se osvrтали oko sebe. Blizu vratiju ugledali su televizijske kamere kako snimaju ratoborni prizor i uništavanje. Kraj njih su stajali izvjestitelji iz novina

Arizona Republic, Phoenix Gazette i nekoliko drugih. Bilo je najmanje desetak policajaca i vatrogasaca.

Joe Riley se zaprepašteno osvrtao oko sebe. Kako su, dovraga, svi stigli ovako brzo? Kad su ih policajci počeli opkoljavati, a vatrogasci zalijevati, Riley je odjednom shvatio odgovor te se osjetio kao da ga je netko šutnuo u trbuh. Leslie Chambers mu je namjestila! Kad slike uništenja što ih je izazvao sindikat budu objavljene, nitko neće za njih imati razumijevanja. Javno će se mnijenje okrenuti protiv njih. Kuja je sve to isplanirala...

Televizijske snimke objavljene su u roku od jednog sata, a na radiju se uvelike govorilo o divljačkom uništavanju. Sve su svjetske agencije objavile tu vijest, a svi su ih prikazali kao opake zaposlenike koji su se okrenuli protiv ruke koja ih je hranila. To je bila velika pobjeda Phoenix Stara.

Leslie se dobro pripremila. Ranije je krišom poslala nekoliko rukovoditelja Stara u Kansas da bi naučili kako se upravlja golemim tiskarskim strojevima i da djelatnike koji nisu članovi sindikata nauče novoj tehnologiji. Odmah nakon toga događaja, dva druga sindikata također u štrajku, poštari i graveri, odmah su se dogovorili sa Starom. Nakon što su sindikati poraženi i otvoren je put modernoj tehnologiji, prihodi su počeli rasti. Preko noći je produktivnost skočila za dvadeset posto.

Ujutro nakon štrajka Amy je dobila otkaz.

Kasno jednog petka poslijepodne, dvije godine nakon njihova vjenčanja, Henry je imao problema s probavom. U subotu ujutro to se pretvorilo u bolove u prsima. Leslie je pozvala hitnu pomoć te su ga žurno prevezli u bolnicu. U nedjelju je Henry Chambers umro. Leslie je naslijedila svu njegovu imovinu.

U ponedjeljak nakon pokopa Craig McAllister je posjetio Leslie.

"Želio bih s vama riješiti neka pravna pitanja, ali ako je prerano.."

"Ne" prekine ga Leslie. "Dobro mi je."

Henryjeva je smrt djelovala na Leslie snažnije no što je očekivala. Bio je drag i dobar čovjek, a ona ga je iskoristila jer se željela osvetiti Oliveru. Nekako je, u Leslienoj glavi, Henryjeva smrt postala još jedan razlog za uništavanje Olivera.

"Što želite učiniti sa Starom? " upita McAllister. "Ne vjerujem da želite tratiti vrijeme na upravljanje novinama."

"Baš to kanim učiniti. Proširit ćemo se."

Leslie je poslala po primjerak Managing Editora, trgovačkog časopisa u kojem su se nalazila imena novinskih posrednika iz svih krajeva Sjedinjenih Država. Leslie je izabrala agenciju Dirks, Van Essen i suradnici iz Santa Fea, New Mexico.

"Ovdje gospođa Henryja Chambersa. Namjeravam kupiti još jedne novine pa me zanima što je na raspolaganju..."

Pokazalo se da je na tržištu Sun iz Hammonda u Oregonu.

"Željela bih da odletite onamo i pogledate to" Leslie je rekla McAllisteru. Dva dana kasnije McAllister je nazvao Leslie.

"Može se zaboraviti na Sun, gospođo Chambers."

"U čemu je problem?"

"Problem je u tome što u Hammondu izlaze dvoje dnevne novine. Sun izlazi u petnaest tisuća primjeraka. Druge novine, Hammond Chronicle, imaju nakladu od dvadeset osam tisuća, gotovo dvostruko. A vlasnik Suna traži pet milijuna dolara. Takav posao nema nikakva smisla."

Leslie se na trenutak zamisli.

"Čekajte me" reče. "Dolazim onamo."

Leslie je naredna dva dana provela u pregledavanju novina i proučavanju poslovnih knjiga.

"Ne postoji način na koji bi se Sun mogao nadmetati s Chronicleom" uvjeravao ju je McAllister. "Chronicle stalno raste. Naklada Suna je u posljednjih pet godina stalno padala."

"Znam" rekla je Leslie. "Kupit ću ga." Iznenađeno ju je pogledao.

"Što ćete učiniti?"

"Kupit ću ga."

Posao je sklopljen u tri dana. Vlasnik Suna jedva je dočekao da ga se riješi.

"Dobro sam prešao malu gospođu" hvalio se. "Platila je svih pet milijuna."

Walt Meriwether, vlasnik novina Hammond Chronicle, posjetio je Leslie.

"Čujem da ste vi moja nova konkurencija" ljubazno će on.

Leslie kimne.

"Tako je."

"Ako vam posao ne krene od ruke, možda ćete htjeti meni prodati Sun."

Leslie se nasmiješi.

"A ako mi posao krene od ruke, možda ćete vi meni htjeti prodati Chronicle."

Meriwether se nasmije.

"Svakako. Želim vam puno sreće, gospođo Chambers." Kad se Meriwether vratio u Chronicle, samouvjerenost je rekao: "Za šest mjeseci Sun će biti naš."

Leslie se vratila u Phoenix i razgovarala s Lyleom Bannisterom, glavnim urednikom Stara.

"Poći ćete sa mnom u Hammond u Oregonu. Želim da ondje vodite novine dok ne stanu na vlastite noge."

"Razgovarao sam s gospodinom McAllisterom" reče Bannister. "Novine nemaju na što stati. Rekao je da su prava katastrofa."

Leslie ga je načas proučavala.

"Pokušat ćemo."

U Oregonu je Leslie sazvala sastanak djelatnika Suna.

"Odsad ćemo raditi malo drugačije" obavijestila ih je. "U ovom gradu izlaze dvoje dnevne novine, a mi ćemo biti vlasnici obiju."

Derek Zornes, glavni urednik Suna, reče:

"Oprostite, gospođo Chambers. Nisam siguran da razumijete situaciju. Naša naklada je daleko slabija od naklade Chroniclea, a iz mjeseca u mjesec postaje sve slabija. Nema načina da ih sustignemo."

"Ne samo da ćemo ih sustići" samouvjerenost će Leslie "izbacit ćemo Chronicle iz posla."

Muškarci u prostoriji su se međusobno pogledali, a svima se po glavi motala ista misao:

žene i amateri ne bi se trebali baviti novinarskim poslom.

"Kako to namjeravate izvesti?" pristojno upita Zornes.

"Jeste li ikad gledali borbu s bikovima?" upita Leslie. Zornes trepne. "Borbu s bikovima? Ne..."

"Pa, kad bik utrči u arenu, matador ga ne pokušava odmah ubiti. Ranjava ga dok ne oslabi, a tada ga ubija."

Zornes je nastojao potisnuti smijeh.

"A mi ćemo ranjavati Chronicle?"

"Točno."

"Kako ćemo to činiti?"

"Od ponedjeljka snizujemo cijenu Suna od trideset pet centi na dvadeset centi. Cijenu oglasa smanjujemo za trideset posto. Sljedećeg tjedna početak ćemo s nagradnom igrom u kojoj naši čitatelji mogu osvojiti besplatna putovanja svijetom. Odmah ćemo početi s reklamiranjem nagradne igre."

Kad su se djelatnici kasnije okupili i razgovarali o sastanku, jednoglasno su zaključili da je njihove novine kupila luda žena. Počelo je ranjavanje, ali je Sun slabio.

McAllister upita Leslie:

"Imate li pojma koliko novca gubimo na Sunu?"

"Točno znam koliko gubimo" odgovori Leslie.

"Koliko dugo kanite nastaviti s tim?"

"Dok ne pobijedimo" reče Leslie. "Ne brinite. Pobijedit ćemo."

No Leslie se zabrinula. Gubici su postajali veći iz tjedna u tjedan. Naklada je i dalje opadala, a oglašivači su mlako reagirali na snižene cijene.

"Vaša teorija ne pali" govorio je McAllister. "Moramo smanjiti gubitke. Pretpostavljam da možete i dalje ulagati, ali čemu?"

Idućeg tjedna naklada je prestala opadati.

Trebalo je osam tjedana da se Sun počne penjati. Snižavanje cijene novina i oglašavanja bilo je privlačno, ali zapravo je nagradna igra povećala nakladu novina. Nagradna je igra trajala dvanaest tjedana, a natjecatelji su morali sudjelovati svaki tjedan. Nagrade su bile krstarenja po Južnim morima i putovanja u London, Pariz i Rio. Kad su nagrade podijeljene i na naslovnoj su stranici objavljene fotografije dobitnika, naklada Suna počela je vrtoglavo rasti.

"Preuzeli ste proketo velik rizik" gundao je Craig McAllister "ali upalilo je."

"To nije bio nikakav rizik" primijetila je Leslie. "Ljudi ne mogu odoljeti mogućnosti da ni za što dobiju nešto."

Walt Meriwether je pobjesnio. Kad su mu pokazali posljednje podatke o nakladi. Prvi put u nizu godina Sun je imao veću nakladu nego Chronicle.

"Dobro" ljutito će Meriwether. "Dvoje mogu igrati tu glupu igru. Snizite cijene oglašavanja i počnite s nekakvom nagradnom igrom."

No bilo je prekasno. Jedanaest mjeseci nakon što je Leslie kupila Sun, posjetio ju je Walt Meriwether.

"Prodajem novine" kratko reče. "Želite li kupiti Chronicle?"

"Da."

Onog dana kad je potpisan ugovor o kupnji Chroniclea, Leslie je sazvala sastanak osoblja.

"Od ponedjeljka" rekla je "dižemo cijenu Suna, udvostručujemo cijenu oglašavanja i prekidamo nagradnu igru."

Mjesec dana kasnije Leslie pozove Craiga McAllistera i reče:

"Prodaje se Evening Standard u Detroitu. U svom vlasništvu ima i televizijsku kuću. Mislim da bismo trebali sklopiti posao."

McAllister se pobuni:

"Gospodo Chambers, mi ništa ne znamo o televiziji i..."

"U tom ćemo slučaju morati naučiti, zar ne?"

Počelo se stvarati carstvo kakvo je Leslie trebala.

Oliverovi su dani bili ispunjeni. Obožavao je svaku minutu svoga posla. Trebalo je održavati političke sastanke, predlagati zakone, odobravati aproprijacije, govoriti na raznoraznim skupovima i konferencijama za tisak. State Journal u Frankfortu, Herald Leader u Lexingtonu i Louisville Courier-Journal blistavim su riječima govorili o njemu. Počeo je stjecati glas guvernera koji doista obavlja svoj zadatak. Oliver se našao usred društvenog života krajnje bogatih ljudi, a znao je da je za to najvećim dijelom zaslužna njegova ženidba s kćerkom senatora Todda Davisa.

Oliver je volio živjeti u Frankfortu. To je bio lijep, povijesni grad smješten u slikovitoj riječnoj dolini među valovitim brežuljcima legendarnog područja plave trave Kentuckyja. Pitao se kako bi bilo živjeti u Washingtonu D. C.

Dani su se pretvorili u tjedne, a tjedni u mjesec.

Oliver je stigao do posljednje godine svoga mandata, Peter Tager je postao Oliverov glasnogovornik. Bio je savršen za taj posao. Tager je uvijek bio otvoren prema medijima, a svojim je ćudoređem i staromodnim nazorima, kojih se držao i o kojima je rado govorio davao stranci integritet i dostojanstvo. Peter Tager i njegov crni povez preko oka postali su gotovo jednako poznati kao i Oliver.

Todd Davis je redovito jednom mjesečno dolazio u Frankfort i posjećivao Olivera. Peteru Tageru je govorio:

"Kad imaš čistokrvnog konja za utrku, moraš paziti na njega kako ne bi skrenuo s puta."

Jedne prohladne večeri u listopadu Oliver i senator Davis sjedili su u Oliverovoj radnoj sobi. Dva muškarca i Jan bili su na večeri u restoranu Gabriel's, a potom su se vratili u guvernerovu rezidenciju. Jan ih i je tada ostavila same.

"Jan mi se čini jako sretnom, Oliveru. Zadovoljan sam."

"Nastojim je usrećiti, Todd."

Senator Davis pogleda Olivera i zapita se koliko često koristi stan. "Ona te jako voli, sine."

"I ja volim nju." Oliver je zvučio vrlo iskreno. Senator Davis se nasmiješi.

"To mi je drago čuti. Ona već preuređuje Bijelu kuću."

Oliveru zastane srce.

"Kako molim?"

"O, zar ti nisam rekao? Počelo je. Tvoje se ime u Washingtonu često spominje. Počet ćemo kampanju prvog siječnja."

Oliver se gotovo bojao postaviti naredno pitanje.

"Zar doista misliš da imam izgleda, Todd?"

"Riječ izgleda podrazumijeva kockanje, a ja se ne kockam, sine. Neću se upletati u nešto ako nisam siguran u uspjeh."

Oliver duboko udahne. Možeš biti najvažniji čovjek na svijetu.

"Želim da znaš koliko cijenim sve što činiš za mene, Todd."

Todd potapša Olivera po ruci.

"Čovjeku je dužnost pomoći svome zetu, zar ne?" Oliver nije prečuo naglasak na riječi zetu. Senator nemarno reče:

"Usput rečeno, Olivere, bio sam jako razočaran kad je tvoje zakonodavno tijelo odobrilo prijedlog zakona o porezu na duhan."

"Taj će novac nadoknaditi gubitke u našem proračunu i..."

"Ali ti ćeš, naravno, staviti veto na to." Oliver se zagleda u njega. "Veto?"

Senator mu uputi slabašan osmijeh.

"Olivere, moraš znati da ne mislim na sebe. Ali imam puno prijatelja koji su svoj teško zarađeni novac uložili u plantaže duhana, a ne bih želio gledati kako ih uništavaju pretjerani novi porezi. A ti?" Uslijedi tišina. "A ti, Olivere?"

"Ne" konačno izusti Oliver. "Pretpostavljam da to ne bi bilo pošteno."

"Zahvalan sam ti na tome. Doista jesam."

Oliver reče:

"Čuo sam da si prodao svoje plantaže duhana, Todd."

Todd Davis ga iznenađeno pogleda,

"Zašto bih to učinio?"

"Pa, duhanske kompanije uvelike gube na sudovima. Prodaja je jako oslabila i..."

"Govoriš o Sjedinjenim Državama, sine. Tamo vani je veliki ostatak svijeta. Čekaj dok naše reklamne kampanje krenu po Kini, Africi i Indiji." Senator pogleda na sat i ustane. "Moram se vratiti u Washington. Imam sastanak jednog odbora."

"Želim ti ugodan let."

Senator Davis se nasmiješi.

"Sad hoću, sine. Sad hoću."

Oliver je bio uzrujan.

"Što ću, dovraga, učiniti, Peter? Porez na duhan je daleko najpopularniji zakon što smo ga ove godine odobrili. Kakvu ću ispriku imati za stavljanje veta?"

Peter Tager izvadi nekoliko listova papira iz džepa.

"Ovdje su svi odgovori, Olivere. Razgovarao sam o tome sa senatorom. Nećeš imati nikakvih problema. Zakazao sam tiskovnu konferenciju za šesnaest sati."

Oliver prouči papire. Konačno kimne glavom.

"Ovo je dobro."

"To je moj posao. Trebaš li me još za nešto?"

"Ne. Hvala ti. Vidjet ćemo se u šesnaest sati." Peter Tager krene prema vratima. "Peter."

Tager se okrene.

"Da?"

"Reci mi nešto. Vjeruješ li da doista imam izgleda postati predsjednikom?"

"Što kaže senator?"

"On kaže da imam."

Tager se vrati do stola.

"Već puno godina poznajem senatora Daviša, Olivere. Za sve to vrijeme nijednom nije pogriješio. Niti jednom. Čovjek ima nevjerojatne instinkte. Ako Todd Davis kaže da ćeš biti sljedeći predsjednik Sjedinjenih Država, možeš se kladiti u sve što imaš da će biti tako."

Začuje se kucanje na vratima.

"Uđite."

Vrata se otvore te ude privlačna mlada tajnica noseći nekoliko faksova. Imala je malo više od dvadeset godina. Bila je pametna i marljiva.

"Oh, oprostite, guverneru. Nisam znala da imate..."

"Sve je u redu, Miriam."

Tager se nasmiješi.

"Zdravo, Miriam."

"Dobar dan, gospodine Tager."

Oliver reče:

"Ne znam kako bih se snašao bez Miriam. Ona se brine za sve."

Miriam porumeni.

"Ako ima još nešto..." Stavi faksove na Oliverov pisaći stol, okrene se i žurno izađe iz ureda.

"To je zgodna žena" primijeti Tager. Pogleda Olivera.

"Jest."

"Olivere, oprezan si, zar ne?"

"Naravno da jesam. Zato sam te zamolio da mi nađeš onaj maleni stan."

"Mislim, doista oprezan. Ulozi su se povećali. Kad se idući put uspališ, zastani na trenutak i promisli vrijedi li zbog neke Miriam ili Alice ili Karen staviti na kocku Ovalni ured."

"Znam što mi govoriš, Peter, i cijenim tvoju brigu. Ali ne moraš se zabrinjavati zbog mene."

"Dobro" Tager pogleda na sat. "Moram poći. Vodim Betsy i djecu na ručak." Nasmiješi se. "Jesam li ti ispričao što je Rebecca jutros učinila? Ima pet godina. Snimili smo neku dječju emisiju koju je željela gledati u osam sati ujutro. Betsy je rekla: Dušo, pustit ću ti je poslije ručka. Rebecca ju je pogledala i rekla: Mama, ja bih sad željela ručak. Prilično pametno, je li?"

Oliver se morao nasmiješiti ponosu u Tagerovu glasu.

U deset sati te večeri Oliver je ušao u sobu za odmor gdje je Jan čitala i rekao:

"Dušo, moram otići. Imam jedan sastanak."

Jan podigne glavu.

"U ovo doba noći?"

On uzdahne.

"Bojim se da je tako. Ujutro je zakazan sastanak Odbora za proračun, pa me žele uputiti u probleme prije toga."

"Previše naporno radiš. Nastoj se što prije vratiti kući, hoćeš li, Olivere?" Načas je oklijevala. "U posljednje vrijeme često izlaziš."

Pitao se je li to trebalo biti upozorenje. Pođe do nje, sagne se i poljubi je.

"Ne brini, dušo. Vratit ću se što prije budem mogao."

Dolje je Oliver rekao vozaču.

"Večeras te ne trebam. Uzet ću maleni automobil."

"Da, guverneru."

"Kasniš, dragi." Miriam je bila naga.

On se naceri i priđe joj.

"Oprosti zbog toga. Drago mi je da nisi počela bez mene."

Ona se nasmiješi.

"Zagrli me." On je obujmi rukama i privuče k sebi, pritisnuvši njezino toplo tijelo uza svoje. "Razodjeni se. Požuri."

Kasnije on upita:

"Kako bi ti se svidjelo živjeti u Washingtonu D. C.?"

Miriam se uspravi na krevetu.

"Govoriš li ozbiljno?"

"Jako. Možda ću otići onamo. Želim da budeš sa mnom."

"Ako tvoja žena ikad sazna za nas..."

"Neće saznati."

"Zašto Washington?"

"To ti sada ne mogu reći. Samo ti mogu reći da će biti vrlo uzbudljivo."

"Poći ću kamo god želiš, glavno da me voliš."

"Znaš da te volim." S lakoćom je izustio te riječi, kao i nebrojeno puta do tada.

"Dođi, voli me opet."

"Samo trenutak. Imam nešto za tebe." Ustane i pođe do jakne što ju je ranije prebacio preko stolice. Iz džepa izvadi bočicu te njezin sadržaj ulije u čašu. Čaša se ispuni bistrom tekućinom. "Kušaj ovo."

"Što je to?" upita Miriam.

"Svidjet će ti se. Obećavam." On podigne čašu i ispije pola tekućine.

Miriam otpije gutljaj, a potom proguta ostatak. Nasmiješi se.

"Nije loše."

"Od toga ćeš se osjećati jako seksi."

"Ja se već osjećam jako seksi. Vrati se u krevet." Ponovno su vodili ljubav kad ona naglo uzdahne i reče: "Ja... ne osjećam se dobro." Počne dahtati. "Ne mogu disati." Oči joj se počnu zatvarati.

"Miriam!" Nije bilo odgovora. Pala je natrag na krevet. "Miriam!"

Ležala je na krevetu, bez svijesti.

Kujin sine! Zašto mi to radiš?

Ustane i počne šetkati sobom. Već je desetak žena ispilo tu tekućinu, a samo je jednoj naškodila. Mora biti oprezan. Ako ne postupi kako treba, to će značiti kraj svemu. Svim njegovim snovima, svemu za što je radio. To ne može dopustiti. Zastane uz rub kreveta i zagleda se u nju. Opipa joj bilo. Diše, hvala Bogu. No ne može

dopustiti da je nađu u ovom stanu. Tako bi mu ušli u trag. Mora je ostaviti negdje da je nađu i pruže joj medicinsku pomoć. Može imati povjerenja u nju, neće razotkriti njegovo ime.

Trebalo mu je gotovo pola sata da je odjene i ukloni sve njene tragove iz svoga stana. Odškrinuo je vrata kako bi provjerio da je hodnik prazan, zatim ju je podigao, stavio preko ramena, odnio u prizemlje i smjestio u automobil. Bila je gotovo ponoć te su ulice već opustjele. Počelo je kišiti. Odvezao se do Juniper Hill parka, a kad je bio siguran da u blizini nema nikoga, izvukao je Miriam iz automobila i nježno je položio na jednu klupu. Mrzio je što je ondje mora ostaviti, ali nije imao drugog izbora. Nikakvog. Cijela je njegova budućnost na kocki.

Nekoliko metara dalje nalazila se telefonska govornica. Požurio je do nje i nazvao 911.

Jan je bila budna kad se Oliver vratio kući.

"Prošla je ponoć" rekla je. "Gdje si se toliko...?"

"Oprosti, draga. Vodili smo dugu, dosadnu raspravu o proračunu i... pa, svatko je imao drugačije mišljenje."

"Blijed si" reče Jan. "Zacijelo si iscrpljen."

"Malo sam umoran" prizna Oliver.

Ona se zavodnički nasmiješi.

"Idemo u krevet." Oliver je poljubi u čelo.

"Doista se moram malo naspavati, Jan. Taj me je sastanak posve iscrpio."

Priča se idućeg jutra pojavila na naslovnoj stranici State Journala: **GUVERNEROVA TAJNICA NAĐENA U PARKU BEZ SVIJESTI**

Noćas u dva sata policija je našla ženu bez svijesti, Miriam Friedland, kako leži na klupi na kiši te je odmah pozvana hitna pomoć. Prevezena je u Memorial Hospital gdje su rekli da je njezino stanje kritično.

Dok je Oliver čitao članak, Peter je žurno ušao u njegov ured, s primjerkom novina u ruci.

"Jesi li vidio ovo?"

"Da. To je... to je strašno. Novinari cijelo jutro nazivaju."

"Što misliš, što se dogodilo?" upita Tager. Oliver odmahne glavom.

"Ne znam. Upravo sam razgovarao s bolnicom. Ona je u komi."

Pokušavaju saznati što je uzrokovalo takvo stanje. Javit će mi čim to otkriju."

Tager pogleda Olivera.

"Nadam se da će joj biti dobro."

Leslie Chambers nije vidjela priče u novinama. Bila je u Brazilu gdje je kupovala televizijsku kuću.

Idućeg dana nazvali su iz bolnice.

"Guverneru, upravo smo dovršili laboratorijska ispitivanja. Uzela je tvar pod nazivom metilenedioksimetamfetamin, u javnosti poznatu kao Ecstasy. Uzela ju je u obliku tekućine, što je još opasnije."

"Kakvo je njezino stanje?"

"Bojim se da je kritično. U komi je. Mogla bi se probuditi ili..." Čovjek je oklijevao. "Moglo bi završiti i drugačije."

"Molim vas, obavještavajte me o situaciji."

"Svakako. Zacijelo ste jako zabrinuti, guverneru."

"Jesam." Oliver Russell je bio na sastanku kad mu je tajnica pozvonila.

"Oprostite, guverneru. Treba vas telefon."

"Rekao sam vam da nas ne prekidate, Heather."

"Senator Davis čeka na trećoj liniji."

"Oh." Oliver se okrene muškarcima u prostoriji. "Ovo ćemo dovršiti kasnije, gospodo. Ako ćete me ispričati..."

Gledao je kako izlaze iz prostorije, a kad su se za njima zatvorila vrata, podigne slušalicu.

"Todd?"

"Olivere, kakva je to priča o tvojoj tajnici koja je nadena drogirana na klupi u parku?"

"Da" reče Oliver. "To je strašno, Todd. Ja..."

"Koliko strašno?" oštro će senator Davis.

"Kako to misliš?"

"Vraški dobro znaš kako to mislim."

"Todd, valjda ne misliš da ja... kunem ti se da nemam pojma o tome što se dogodilo."

"Nadam se da nemaš." Senatorov je glas bio krajnje ozbiljan. "Znaš kako se glasine brzo šire u Washingtonu, Olivere. To je najmanji grad u Americi. Ne želimo da se s tvojim imenom povezuje bilo što

negativno. Pripremamo se za pokret. Jako bih se naljutio da počiniš neku glupost.

"Kažem ti, posve sam čist."

"Pobrini se da tako i ostane."

"Naravno da hoću. Ja..."

Veza se prekine. Oliver je sjedio i razmišljao. *Morat ću biti oprezniji. Ne smijem dopustiti da me sada nešto zaustavi.* Pogleda na sat, a zatim posegne za daljinskim upravljačem i uključi televizor. Prikazivale su se vijesti. Na ekranu se pojavila slika razorene ulice, a snajperi su nasumce pucali sa zgrada. Iz pozadine su se čuli zvukovi granatiranja. Privlačna je mlada izvjestiteljica s mikrofonom u ruci, odjevena u bojnu odoru, govorila:

"Novi mirovni ugovor trebao bi stupiti na snagu noćas u ponoć, ali bez obzira na to hoće li se poštivati, nikad ne može vratiti mirna sela ove ratom razorene zemlje ili živote nedužnih ljudi zahvaćenih nemilosrdnom vladavinom terora."

Prizor se promijeni te se u prvom planu pojavi Dana Evans, nježna i ljupka mlada žena u avijatičarskoj jakni i vojničkim čizmama.

"Ovdje su ljudi gladni i umorni. Traže samo jedno: mir. Hoće li ga biti? Samo će vrijeme pokazati. Dana Evans izvještava iz Sarajeva za WTE, Washington Tribune Enterprises."

Prizor nestane i pojavi se reklama.

Dana Evans strani je dopisnik za radio i televiziju Washington Tribune Enterprisesa. Svakodnevno je iz vještavala iz Sarajeva, a Oliver je nastojao svaki put gledati njezinu emisiju. Ona je jedan od najboljih izvjestitelja na televiziji.

Ona je prelijepa žena, mislio je Oliver po tko zna koji put. Zašto bi, dovruga, netko tako mlad i privlačan želio biti usred krvavog rata?

Dana Evans bila je vojničko dijete, kći pukovnika koji je putovao iz baze u bazu kao instruktor za naoružanje. Do svoje jedanaeste godine Dana je živjela u pet američkih gradova i u četiri strane zemlje. Selila je s ocem i majkom od poligona za ispitivanje oružja u Aberdeenu, Maryland, do utvrđene baze Benning u Georgiji, baze Hood u Texasu, baze Leavenworth u Kansasu, te baze Monmouth u New Jerseyju. Pohađala je školu za djecu časnika u Campu Zama u Japanu, Chiemseeju u Njemačkoj, Campu Darby u Italiji i u bazi Buchanan u Puerto Ricu.

Dana je bila jedino dijete, a njezini su prijatelji bili vojno osoblje i njihove obitelji. Prerano je sazrela, ali je bila vedra i otvorena, no njezinu je majku zabrinjavala činjenica da Dana nema normalno djetinjstvo.

"Znam da ti je užasno teško što svakih šest mjeseci selimo" rekla je njezina majka. Dana ju je zbunjeno pogledala.

"Zašto?"

Kad god bi Danin otac dobio premještaj, Dana je bila oduševljena. "Ponovno ćemo seliti!" klikkala bi.

Nažalost, iako je Dana uživala u stalnim selidbama, njezina je majka to mrzila. Kad je Dana navršila trinaest godina, njezina je majka rekla: "Više ne mogu živjeti poput Cigana. Želim razvod."

Dana se užasnula kad je čula tu vijest. Ne toliko zbog razvoda, već zbog činjenice da više neće moći putovati svijetom sa svojim ocem.

"Gdje ću živjeti?" Dana je pitala majku.

"U Claremontu u Kaliforniji. Ondje sam ja odrasla. To je krasan gradić. Zvoljet ćeš ga."

Danina majka je imala pravo kad je rekla da je Claremont krasan gradić. No nije imala pravo kad je rekla da će ga Dana zvoljeti. Claremont se smjestio u podnožju planine San Gabriel u okrugu Los Angeles, a imao je oko trideset tri tisuće žitelja. Ulice su bile okružene drvoredima, a cijelo je mjesto imalo ugođaj starinske sveučilišne zajednice. Dana ga je mrzila. Promjena od života svjetskoga putnika do življenja u malenom gradiću izazvala je težak kulturni šok.

"Zar ćemo zauvijek ovdje živjeti?" mrzovoljno je pitala Dana.

"Zašto dušo?"

"Jer je ovo mjesto premaleno za mene. Treba mi veći grad."

Prvoga dana nastave Dana se vratila kući deprimirana.

"Što se dogodilo? Zar ti se ne sviđa škola?" Dana je uzdahnula.

"U redu je, ali je puna djece."

Danina se majka nasmijala.

"Preboljet će to, a i ti ćeš."

Dana je nastavila školovanje u Srednjoj školi Claremont i počela raditi za Wolfpacket, školske novine. Otkrila je da joj se sviđa novinarski rad, ali su joj očajnički nedostajala putovanja.

"Kad odrastem" rekla je Dana "ponovno ću putovati po cijelom svijetu."

Kad je Dana navršila osamnaest godina, upisala se na Claremont McKenna College, kao glavni predmet uzela novinarstvo i postala izvjestiteljica za sveučilišne novine Forum. Iduće godine postala je urednica novina. Studenti su joj se neprestano obraćali tražeći usluge. "Naše udruženje priređuje ples idućeg tjedna, Dana. Hoćeš li to spomenuti u novinama?"

"Klub za rasprave ima sastanak u utorak..."

"Možeš li napisati štogod o drami što je priprema dramska sekcija...?"

"Moramo skupiti sredstva za novu knjižnicu..."

Tome nije bilo kraja, ali je Dana neizmjereno uživala. Mogla je pomagati ljudima, a to joj se sviđalo. Na zadnjoj godini školovanja odlučila je posvetiti se novinarstvu i stvoriti karijeru kao novinarka.

"Moći ću intervjuirati važne ljude diljem svijeta" Dana je govorila majci. "To će biti kao da pomažem u stvaranju povijesti."

Tijekom odrastanja, Danu bi obuzimala depresija kad god bi se pogledala u zrcalu. Previše niska, previše mršava, previše ravna. Sve su druge djevojke zaustavljale dah svojom ljepotom. To je bio nekakav kalifornijski zakon. *Ja sam ružno pače u zemlji labudova*, mislila je. Prestala se gledati u zrcalu. Da je koji put pogledala, shvatila bi da je njezino tijelo u dobi od četrnaest godina počelo cvasti. Kad je navršila šesnaest godina, postala je vrlo privlačna. U sedamnaestoj godini mladići su je počeli ozbiljno salijetati. Nešto u njezinu otvorenu, sroliku licu, krupnim radoznanim očima i promuklom smijehu istodobno je privlačilo i izazivalo.

Dana je od svoje dvanaeste godine znala kako želi izgubiti svoje djevičanstvo. To će se dogoditi jedne čarobne, mjesečinom obasjane noći na nekom udaljenom tropskom otoku, a valovi će blago zapljuskivati obalu. U pozadini će tiho svirati nježna glazba. Prići će joj lijepi, sofisticirani neznanac, zagledati joj se duboko u oči, u dušu, a potom će je bez riječi uzeti u zagrljaj i nježno je ponijeti, do obližnje palme. Razodjenut će se i voditi ljubav, a glazba u pozadini nabujat će do vrhunca.

Zapravo je djevičanstvo izgubila na stražnjem sjedalu jednog starog chevroleta, nakon školskog plesa, s mršavim osamnaestogodišnjakom crvene kose po imenu Richard Dobbins, koji je zajedno s njom radio za Forum. Dao je Dani svoj prsten, a mjesec dana kasnije preselio s roditeljima u Milwaukee. Dana više nikad o njemu nije čula.

* * *

Mjesec dana nakon što je diplomirala novinarstvo na sveučilištu, Dana se zaputila do lokalnih novina, Claremont Examiner, kako bi se raspitala za posao izvjestitelja. Čovjek u kadrovskom uredu pregledao je njezinu biografiju.

"Znači, ti si bila urednik Foruma, je li?" Dana se skromno nasmiješi. "Tako je."

"Dobro. Imaš sreće. Trenutno smo malo kratki s osobljem. Pružit ćemo ti priliku."

Danu obuzme ushit. Već je napravila popis zemalja iz kojih želi izvještavati: Rusija... Kina... Afrika...

"Znam da ne mogu odmah početi kao strani dopisnik" reče Dana "ali čim bude..."

"Točno. Radit ćeš kao potrkalo. Pobrinut ćeš se da urednici ujutro dobiju kavu. Usput rečeno, vole jaku kavu. I nosit ćeš rukopise do tiskarskih strojeva."

Dana se zaprepašteno zagleda u njega.

"Ne mogu..."

On se namršteno nagne naprijed.

"Što ne možeš?"

"Ne mogu vam reći koliko sam vam zahvalna za posao."

Svi su izvjestitelji hvalili Daninu kavu, a ona je postala najbolje potrkalo što su ga novine ikad imale. Svakog je dana rano dolazila

na posao i sa svima se sprijateljila. Uvijek je bila spremna pomoći. Znala je da je to način za napredovanje. Problem je bio u tome što je po isteku šest mjeseci Dana još uvijek bila potrčkalo.

Obratila se Billu Crowellu, glavnom uredniku.

"Doista mislim da sam spremna" željno će Dana. "Kad biste mi dali neki zadatak, ja bih..."

Nije čak ni podigao pogled.

"Nema nijednog slobodnog mjesta. Moja se kava ohladila."

Nije pošteno, mislila je Dana. *Ne žele mi čak ni pružiti priliku*. Dana je jednom čula izreku u koju je čvrsto vjerovala. »Ako te nešto može zaustaviti, možeš i odustati«. *Pa, ništa me neće zaustaviti*, mislila je Dana. *Ništa. Ali kako ću početi?*

Kad je Dana jednog jutra prolazila kroz praznu prostoriju s teleprinterima i nosila šalice kave, jedan je teleprinter počeo izbacivati tekst. Danu obuzme radoznalost pa pođe onamo i pročita:

ASSOCIATED PRESS - CLAREMONT, CALIFORNIA.

U CLAREMONTU JE JUTROS DOŠLO DO POKUŠAJA OTMICE. NEZNANAC JE POKUPIO DJEČAKA OD ŠEST GODINA L..

Dana širom otvorenih očiju pročita ostatak priče. Duboko udahne, otkine priču s printera i stavi je u džep. Nitko je drugi nije vidio.

Dana uzbuđeno požuri u ured Billa Crowella.

"Gospodine Crowell, netko je jutros u Claremontu pokušao oteti malenoga dječaka. Ponudio je da će ga odvesti na jahanje ponijem. Dječak je najprije želio slatkiše pa ga je otmičar poveo u slastičarnicu, a tamo je vlasnik prepoznao dječaka. Vlasnik je pozvao policiju, a otmičar je pobjegao." Bill Crowell se uzbudio.

"Ništa o tome nije stiglo. Kako si saznala za to?"

"Ja... slučajno sam bila u prodavaonici gdje su razgovarali o tome i..."

"Odmah ću onamo poslati izvjestitelja."

"Zašto ne dopustite da ja o tome napišem članak?" brzo će Dana.

"Vlasnik slastičarnice me poznaje. Razgovarat će sa mnom."

Crowell je načas proučavao Danu, a tada nevoljko reče:

"U redu."

Dana je intervjuirala vlasnika slastičarnice, a njezin se članak idućeg dana pojavio na naslovnoj stranici Claremont Examiner a i dobro je prihvaćen.

"To nisi loše obavila" rekao joj je Bill Crowell. "Uopće nije bilo loše."
"Hvala vam."

Prošao je gotovo cijeli tjedan prije no što se Dana ponovno našla sama u prostoriji s teleprinterima. Stigla je priča Associated Pressa:

POMONA, CALIFORNIA:
INSTRUKTORICA DŽUDA ZAROBILA
POTENCIJALNOG SILOVATELJA.

Savršeno, zaključi Dana. Istrgne ispis, zgužva ga, gurne u džep i požuri do Billa Crowella.

"Upravo me nazvala moja nekadašnja sustanarka" uzbuđeno će Dana. "Gledala je kroz prozor i vidjela kako je neka žena svladala čovjeka koji ju je pokušao silovati. Rado bih napisala članak o tome."

Crowell se načas zagleda u nju.

"Napiši."

Dana se odvezla u Pomonu gdje je intervjuirala instruktoricu džuda, a njezina je priča ponovno objavljena na naslovnoj stranici novina.

Bill Crowell pozove Danu u svoj ured.

"Kako bi ti se svidjelo raditi kao stalni izvjestitelj?"

Dana osjeti ushićenje.

"Sjajno!" *Počelo je, pomisli. Moja je karijera konačno počela.*

Idućeg je dana Claremont Examiner prodan Washington Tribuneu u Washingtonu, D. C. Kad su procurile vijesti o prodaji, većina je djelatnika Claremont Examineru bila ogorčena. Bilo je neizbježno da će doći do smanjivanja osoblja te će neki od njih ostati bez posla. Dana to nije tako doživljavala. *Sad radim za Washington Tribune, mislila je, a na redna logična misao bila je: Zašto ne bih otišla raditi, u sjedište novina?*

Žustro je ušla u ured Billa Crowella.

"Željela bih dopust od deset dana."

On je začuđeno pogleda.

"Dana, većina ljudi ovdje boji se otići u zahod jer se boje da neće naći svoj stol kad se vrate. Zar nisi zabrinuta?"

"Zašto bih bila zabrinuta? Ja sam najbolji novinar kojeg imate" samouvjereno će ona. "Dobit ću posao i u Washington Tribuneu."

"Misliš ozbiljno?" Vidio je njezin izraz lica. "Misliš ozbiljno." Crowell uzdahne. "U redu. Pokušaj doći do Matta Bakera. On je glavni u

Washington Tribune Enterprisesu, novine, televizijske kuće, radio, sve."

"Matt Baker. Dobro."

Washington, D. C. bio je puno veći od onoga što je Dana zamišljala. Ovo je svjetski centar moći, a Dana je u zraku osjetila naelektriziranost. *Ovamo ja pripadam*, radosno je razmišljala.

Najprije je uzela sobu u hotelu Stouffer Renaissance. Potražila je adresu Washington Tribunea i zaputila se onamo. Tribune se nalazio u Šestoj ulici, a zauzimao je cijeli blok zgrada. Sastojao se od četiri zasebne građevine, a Dana se učinilo da sežu u beskraj. Našla je glavno predvorje i samouvjereno prišla stražaru u odori koji je sjedio za prijamnim pultom.

"Mogu li vam pomoći, gospođice?"

"Ja ovdje radim. To jest, radim za Tribune. Došla sam razgovarati s Mattom Bakerom."

"Imate li dogovoren sastanak?"

Dana je oklijevala.

"Još nemam, ali..."

"Vratite se kad budete imali." Skrenuo je svoju pozornost na nekoliko muškaraca koji su prišli pultu.

"Imamo sastanak sa šefom odjela za nakladu" rekao je jedan od njih.

"Samo trenutak, molim vas." Stražar je okrenuo jedan telefonski broj.

U pozadini je stiglo jedno dizalo te su iz njega izlazili ljudi. Dana nemarno krene prema dizalu. Korakne unutra tiho se moleći da dizalo krene prije nego je stražar opazi. Za njom uđe jedna žena i pritisne puce pa dizalo krene.

"Oprostite" reče Dana "na kojem je katu Matt Baker?"

"Na drugom." Žena pogleda Danu. "Ne nosite propusnicu."

"Izgubila sam je" reče Dana.

Kad je dizalo stiglo do drugoga kata, Dana izađe. Zastala je i zapanjeno zurila u prizor što joj se pružao pred očima. Gledala je more pregradaka. Činilo se da ih ima na stotine, a u njima na tisuće ljudi. Iznad svake pregrade visjeli su različito obojeni natpisi. UREDNIŠTVO... UMJETNOST... GRAD... SPORT... VRIJEME...

Dana zaustavi muškarca koji je žurno prolazio kraj nje.

"Oprostite. Gdje je ured gospodina Bakera?"

"Matta Bakera?" Čovjek pokaže rukom. "Dolje u dnu hodnika pa desno, posljednja vrata."

"Hvala vam."

Kad se Dana okrenula, sudarila se s neobrijanim muškarcem neuredna izgleda koji je nosio neke papire. Papiri su se rasuli po podu.

"Oh, oprostite. Ja sam..."

"Zašto ne gledate kamo idete, prokletstvo?" prasne čovjek. Sagne se i počne skupljati papire.

"Bilo je slučajno. Evo. Pomoći ću vam." Dana se sagne i počne skupljati papire, ali usput neki papiri padnu ispod stola.

Čovjek se zaustavi i bijesno je pogleda.

"Učinite mi uslugu. Nemojte mi više pomagati."

"Kako želite" ledeno će Dana. "Samo se nadam da nisu svi u Washingtonu neljubazni poput vas."

Dana se ljutito uspravi i pode prema uredu gospodina Bakera. Na ostakljenim vratima našla je natpis *MATT BAKER*. Ured je bio prazan. Dana uđe i sjedne. Kroz staklo na vratima gledala je mahnite aktivnosti u golemoj prostoriji.

Ovo uopće nije kao u Claremont Examineru, pomisli. Ovdje radi tisuće ljudi. Dolje niz hodnik, uredu se približavao mrzovoljan čovjek neuredna izgleda.

Ne! pomisli Dana. *On ne ide ovamo. Ide nekamo drugamo*

I čovjek uđe u ured. Oči mu se stisnu.

"Koga vraga vi ovdje radite?"

Dana proguta slinu.

"Vi ste zacijelo gospodin Baker" vedro će ona. "Ja sam Dana Evans."

"Pitao sam vas što radite ovdje.

- Ja sam novinarka Claremont Examinerina."

"Pa?"

"Vi ste ga upravo kupili."

"Ja?"

"Ovaj, mislim, vaše su ga novine kupile. Novine su kupile novine." Dana osjeti da se stvari nepovoljno odvijaju. "U svakom slučaju, došla sam radi posla. Naravno, ja ondje već imam posao. To je više

kao premještaj, zar ne?" Zurio je u nju. "Mogu odmah početi" nastavi Dana brbljati. "To uopće nije problem."

Matt Baker priđe stolu.

"Tko vas je, dovraga, pustio ovamo?"

"Rekla sam vam. Ja sam novinarka Claremont Examiner a..."

"Vratite se u Claremont" prasne on. "Nastojte da nikoga ne srušite dok izlazite."

Dana ustane i ukočeno reče:

"Puno vam hvala, gospodine Baker. Cijenim vašu susretljivost." Bijesno izađe iz ureda.

Matt Baker je gledao za njom i odmahnuo glavom. I Svijet je pun čudaka.

Dana se vrati u golemu prostoriju gdje su deseci izvjestitelja tipkali svoje članke na kompjutorima. *Ovdje ću i ja raditi*, vatreno pomisli Dana. *Neka se vratim u Claremont. Kako se usuđuje!*

Dana podigne glavu i u daljini ugleda Matta Bakera kako joj se primiče. Prokleti je čovjek svugdje! Dana brzo korakne iza pregrade kako je ne bi opazio. Baker prođe kraj nje do izvjestitelja koji je sjedio za jednim stolom.

"Jesi li dobio intervju, Sam?"

"Nisam imao sreće. Bio sam u Medicinskom centru Georgetown, ali su mi rekli da ondje nema nikoga pod tim imenom. Žena Trippa Taylora nije njihov pacijent."

Matt Baker reče:

"Vraški dobro znam da jest. Nešto pokušavaju prikriti, dovraga. Želim znati zašto se nalazi u bolnici."

"Ako doista jest ondje, nema načina da dopremo do nje, Matt."

"Jesi li pokušao s dostavom cvijeća?"

"Svakako. Nije uspjelo."

Dana je stajala i gledala kako se Matt Baker i novinar udaljavaju. *Kakav je to novinar*, pitala se Dana, *koji ne zna kako se dobiva intervju?*

Trideset minuta kasnije Dana je ušla u Medicinski centar Georgetown. Pošla je ravno u cvjećarnicu.

"Mogu li vam pomoći?" upita je prodavačica.

"Da. Željela bih..." Zastane na trenutak. "... buket cvijeća u vrijednosti od pedeset dolara." Gotovo se zagrcnula na riječi pedeset.

Kad joj je prodavačica pružila cvijeće, Dana upita:

"Postoji li u bolnici prodavaonica gdje bih mogla naći nekakvu kapu?"

"Iza ugla je prodavaonica suvenira:"

"Hvala vam."

Prodavaonica suvenira predstavljala je obilje svega i svačega. Puno raznovrsnih čestitki, jeftinih igračaka, balona i postera, te šarolikih odjevnih predmeta. Na jednoj polici nalazilo se nekoliko kapa suvenira. Dana je kupila jednu što je sličila kapi kakvu nose vozači i stavila je na glavu. Kupila je prigodnu čestitku i nešto unutra našvrljala. Njezin naredni cilj bio je prijamni pult u bolničkom predvorju.

"Imam dostavu cvijeća za gospodu Trippa Taylora."

Službenica odmahne glavom.

"Ovdje nema nikakve gospođe Trippa Taylora."

Dana uzdahne.

"Doista? Baš je to šteta. Ovo je od potpredsjednika Sjedinjenih Država."

Otvori čestitku i pokaže je službenici. Ondje je pisalo:

Ozdravi što, prije. U potpisu je stajalo: Arthur Cannon.

Dana reče:

"Pretpostavljam da ću to morati vratiti." Okrene se prema izlazu.

Službenica nesigurno pogleda za njom.

"Samo trenutak!" Dana stane.

"Da?"

"Mogu dati da joj odnesu to cvijeće."

"Žalim" reče Dana. "Potpredsjednik Cannon mi je rekao da ih predam osobno." Zagleda se u službenicu. "Hoćete li mi reći svoje ime, molim vas? Trebat ću reći gospodinu Cannonu zašto nisam mogla dostaviti cvijeće."

Panika.

"Oh, dakle. Dobro. Ne želim stvarati probleme. Odnosite cvijeće u sobu 615. No čim ih predate, morate otići."

"Dobro" reče Dana.

Pet minuta kasnije razgovarala je sa ženom slavne rock zvijezde, Trippa Taylora. Stacy Taylor mogla je imati oko dvadeset pet godina. Bilo je teško procijeniti je li lijepa ili nije jer joj je lice bilo pretučeno i

oteklo. Pokušavala je dosegnuti čašu vode na stolicu kraj kreveta kad je Dana ušla.

"Cvijeće za..." Dana se prekine, zaprepaštena izgledom ženina lica.

"Od koga su?" Riječi su se jedva mogle razumjeti.

Dana je maknula čestitku.

"Od.., od jednog obožavatelja."

Žena se sumnjičavo zagleda u Danu.

"Možete li mi dati tu vodu?"

"Svakako." Dana odloži cvijeće i ženi na krevetu pruži čašu vode.

"Mogu li još nešto učiniti za vas?" upita Dana.

"Svakako" izusti žena kroz otečene usne. "Možete me izvući iz ovog smrdljivog mjesta. Moj mi muž ne dopušta primanje posjeta. Već mi je muka od tolikih liječnika i medicinskih sestara."

Dana sjedne na stolicu kraj kreveta.

"Što vam se dogodilo?"

Žena otpuhne kroz nos.

"Zar ne znate? Doživjela sam prometnu nesreću."

"Doista?"

"Da."

"To je strašno" skeptično će Dana. Osjeti kako je obuzima bijes jer je bilo očito da je ova žena premlaćena.

Četrdeset pet minuta kasnije Dana je izašla iz bolnice s istinitom pričom. Kad se Dana vratila u predvorje Washington Tribunea, za pultom je sjedio drugi stražar.

"Mogu li vam...?"

"Nisam ja kriva" uzbuđeno će Dana. "Vjerujte mi, to je zbog užasne gužve u prometu. Recite gospodinu Bakeru da dolazim gore. Sigurno je bijesan jer kasnim."

Žurno priđe dizalu i pritisne puce. Stražar je nesigurno gledao za njom, a tada počne birati broj.

"Halo. Recite gospodinu Bakeru da jedna mlada žena..."

Dizalo je stiglo. Dana ude i pritisne odgovarajuće puce. Na drugom joj se katu učini da se radi još mahnitije, ako je to uopće moguće. Izvjestitelji su jurili kako bi stigli na vrijeme. Dana je stajala i uzbuđeno se osvrkala naokolo. Konačno je ugledala ono što je tražila. U pregradi sa zelenim natpisom *VRTLARSTVO* bio je prazan stol. Dana požuri onamo i sjedne. Pogleda kompjutor pred sobom i počne

tipkati. Bila je tako zaokupljena pričom da je posve izgubila pojam o vremenu. Kad je završila, uključila je printer i stranice su počele izlaziti. Baš ih je slagala kad je nad sobom osjetila sjenku.

"Koga vraga radite?" oštro upita Matt Baker.

"Tražim posao, gospodine Baker. Napisala sam ovu priču pa sam mislila..."

"Pogrešno ste mislili" prasne Baker. "Ne možete jednostavno ući ovamo i zaposjesti nečiji stol. Sad se gubite dovraga prije no što pozovem osiguranje i dam vas uhititi."

"Ali ..."

"Van!"

Dana ustane. Prikupivši ostatke svoga dostojanstva, tutne stranice u ruke Mattu Bakeru i pođe prema dizalu.

Matt Baker s nevjericom odmahne glavom. *Isuse! Kamo ide ovaj svijet, dovraga?* Ispod stola je bio koš i za smeće. Matt se zaputi prema njemu i ovlaš pogleda prvu rečenicu Danine priče:

Stacy Taylor, lica prekrivena ogrebotinama i modricama, danas je izjavila da se nalazi u bolnici jer ju je njezin muž, poznata rock zvijezda, Tripp Taylor, premlatio. »Kad god zatrudnim, on me premlati. Ne želi imati djecu.«

Matt nastavi čitati, a stajao je kao da je prikovan za pod. Podigne glavu, ali Dane više nije bilo. Stisnuvši papire u ruci, Matt potrči prema dizalima u nadi da će je naći prije nego nestane. Kad je zašao za ugao, naletio je na nju. Oslanjala se na zid i čekala.

"Kako ste došli do ove priče?" htio je znati.

Dana jednostavno odgovori:

"Rekla sam vam. Ja sam novinarka."

On duboko udahne.

"Vratite se u moj ured." Ponovno su sjedili u uredu Matta Bakera. "Dobar ste posao napravili" nerado će on.

"Hvala vam! Ne mogu vam opisati koliko to cijenim" uzbuđeno reče Dana. "Bit ću najbolji izvjestitelj od svih koje ste dosad imali. Vidjet ćete. Zapravo želim biti strani dopisnik, ali spremna sam početi od dna i to zavrijediti, makar potrajalo i godinu dana." Vidjela je izraz na njegovu licu. "Ili možda dvije."

"Tribune nema slobodnih radnih mjesta, a postoji i lista čekanja."

Dana ga zapanjeno pogleda.

"Ali ja sam pretpostavljala..."

"Stanite."

Dana ga začudeno pogleda. Baker reče:

"Kad izvjestitelj nešto pretpostavlja, gospođice Evans, pravi budalu od mene i od sebe. Razumijete li?"

"Da, gospodine."

"Dobro." Zamislio se na trenutak, a potom je donio odluku. "Gledate li kada WTE? Televizijski program Tribune Enteprisesa."

"Ne, gospodine. Ne bih mogla reći da..."

"Pa, sad hoćete. Imate sreće. Tamo imaju jedno slobodno radno mjesto. Jedan od pisaca upravo je dao otkaz. Možete zauzeti njegovo mjesto."

"Što bih radila?" nesigurno upita Dana.

"Pisali biste tekstove za televiziju."

Lice joj se snuždi.

"Tekstove za televiziju? Ništa ne znam o..."

"Jednostavno je. Producent vijesti dat će vam neobrađeni materijal agencijskih vijesti. Vi ćete to srediti i staviti na TelePrompTer da spikeri mogu čitati." Dana je šutke sjedila.

"Što je?"

"Ništa, samo, ja sam... ja sam novinarka."

"Ovdje imamo petsto novinara, a svi su godinama radili da bi to postali. Pođite u zgradu broj četiri. Potražite gospodina Hawkinsa. Negdje morate početi, a televizija nije loša." Matt Baker posegne za telefonskom slušalicom. "Odmah ću nazvati Hawkinsa."

Dana uzdahne.

"Dobro. Hvala vam, gospodine Baker. Ako vam ikad zatreba..."

"Van."

Televizijski studiji WTE-a zauzimali su cijeli peti kat zgrade broj četiri. Tom Hawkins, producent noćnih vijesti, uvede Danu u svoj ured.

"Jeste li ikad radili na televiziji?"

"Nisam, gospodine. Radila sam u novinama."

"Dinosauri. Oni su prošlost. Mi smo sadašnjost. A tko zna što će biti budućnost? Pokazat ću vam što sve ovdje imamo."

Deseci ljudi radili su za stolovima i monitorima. Vijesti su stizale iz nekoliko novinskih agencija i pojavljivale se na kompjutorima.

"Ovamo stižu priče i najnovije vijesti iz svih krajeva svijeta" objasni Hawkins. "Ja odlučujem koje ćemo objaviti. Služba za raspodjelu zadataka šalje ekipe na snimanje emisija o izabranim vijestima. Naši izvjestitelji s terena šalju svoje priče brzojavima ili radioodašiljačima. Osim naših telegrafskih službi, imamo sto šezdeset policijskih kanala, reportere s mobitelima, kamerama, monitorima. Svaka je priča isplanirana do posljednje sekunde. Pisci rade s urednicima snimaka tako da se vrijeme savršeno uskladi. Prosječna emisija vijesti traje od minute i pol do minute i četrdeset pet sekundi."

"Koliko pisaca ovdje radi?" upita Dana.

"Šest. Zatim imamo videokoordinatora, urednike snimljenog materijala, producenta, režisera, izvjestitelje, spikere..." Prekine se. Prilazili su im jedan muškarac i jedna žena. "Kad smo već kod spikera, upoznajte Juliju Brinkman i Michaela Tatea."

Julia Brinkman bila je prekrasna žena s kestenjastom kosom, obojenim lećama od kojih su njezine oči dobivale toplu zelenu boju i profesionalnog, očaravajućeg osmijeha. Michael Tate bio je atletski građen muškarac vedra i ljubazna smiješka i otvorenog ponašanja.

"Naš novi pisac" reče Hawkins. "Donna Evans."

"Dana Evans."

"Svejedno. Krenimo na posao."

Poveo je Danu natrag u svoj ured. Kimnuo je glavom prema panou na zidu.

"To su priče među kojima moram odabrati. Imamo emisiju dvaput dnevno. Dajemo podnevne vijesti od dvanaest do jedan i večernje vijesti od deset do jedanaest. Kad vam kažem koje priče želim objaviti, vi ćete ih složiti i pobrinuti se da zvuče što uzbudljivije kako gledatelji ne bi promijenili program. Urednik snimljenog materijala dat će vam videosnimke pa ćete od toga napraviti scenarij i označiti uz koji tekst ide koja snimka."

"Dobro."

"Ponekad stigne posebno važna vijest, a tada se ubacujemo u naš uobičajeni program sa snimkama uživo."

"To je zanimljivo" reče Dana.

Nije imala pojma da će joj to jednoga dana spasiti život.

Prve večeri emisija je predstavljala katastrofu. Dana je pregled vijesti stavila u sredinu umjesto na početak, a Julia Brinkman je čitala Michaelove dijelove i obrnuto.

Kad je emisija završila, režiser je rekao Dani:

"Gospodin Hawkins vas želi vidjeti u svom uredu. Sada."

Hawkins je natmurena lica sjedio za svojim stolom.

"Znam" pokajnički će Dana. "Bilo je ispod svake kritike, a za sve sam ja kriva."

Hawkins je sjedio i promatrao je. Dana pokuša iznova:

"Dobre su vijesti, Tome, da odsad nadalje može biti samo bolje. Točno?" I dalje je zurio u nju. "I to se više nikad neće dogoditi jer " vidjela je izraz na njegovu licu "sam otpuštena."

"Ne" kratko će Hawkins. "To bi za tebe bilo previše lako. Radit ćeš sve dok ne napraviš kako treba. I govorim o emisiji sutra u podne. Jesam li dovoljno jasan?"

"Jako."

"Dobro. Želim te ovdje vidjeti sutra ujutro u osam."

"Dobro, Tome."

"A budući da ćemo zajedno raditi, možeš me zvati gospodin Hawkins."

Idućega dana su podnevne vijesti glatko prošle. *Tom Hawkins je imao pravo, zaključila je Dana. Sve je bilo pitanje navikavanja na ritam. Dobiješ zadatak... napišeš priču... radiš s urednikom snimljenog materijala... pripremiš TelePrompTer s kojeg će spikeri čitati.*

Od tog trenutka nadalje sve je postalo rutina.

Dani se ukazala prilika osam mjeseci nakon što je počela raditi u WTEu. Baš je završila s TelePrompTerom u devet i četrdeset pet uvečer i pripremala se za odlazak. Kad je ušla u televizijski studio da bi se pozdravila, ondje je vladao kaos. Svi su istodobno govorili. Režiser Rob Cline je vikao:

"Gdje je ona, dovraga?"

"Ne znam."

"Zar je nitko nije vidio?"

"Ne."

"Jeste li telefonirali u njezin stan?"

"Javila mi se automatska sekretarica."

"Divno. Emisija počinje" pogledao je na svoj sat "za dvanaest minuta."

"Možda je Julia doživjela prometnu nesreću" reče Michael Tate.
"Možda je mrtva."

"To nije nikakva isprika. Trebala je telefonirati."

Dana reče:

"Oprostite..."

Režiser se nestrpljivo okrene k njoj.

"Da?"

"Ako se Julia ne pojavi, ja bih mogla čitati vijesti."

"Zaboravi." Ponovno se okrene svom pomoćniku. "Nazovi osiguranje i

pitaj je li ušla u zgradu."

Pomoćnik podigne slušalicu i okrene broj.

"Je li stigla Julia Brinkman? Pa, čim se pojavi, reci joj neka hitno dođe ovamo."

"Reci mu neka zadrži dizalo za nju. Emisija počinje za" ponovno pogleda na sat "sedam prokletih minuta."

Dana je stajala i gledala kako panika raste.

"Ja bih mogao preuzeti i njezin dio" predloži Michael Tate.

"Ne" obrecne se režiser. "potrebno nam je dvoje ljudi." Ponovno pogleda na sat. "Tri minute. Prokletstvo. Kako nam to može učiniti? Emitiramo za..."

Dana ga prekine:

"Znam sve riječi. Ja sam ih napisala."

On je hitro pogleda.

"Nisi našminkana. Loše si odjevena."

Začuje se glas iz tehničareve kabine.

"Dvije minute. Zauzmite svoja mjesta, molim vas."

Michael Tate slegne ramenima i sjedne na podij ispred kamera.

"Svi na svoja mjesta, molim!"

Dana se nasmiješi režiseru.

"Laku noć, gospodine Cline." Pođe prema vratima.

"Čekaj malo!" Trljao je rukom čelo. "Jesi li sigurna da to možeš?"

"Iskušajte me" reče Dana.

"Nemam baš puno izbora, zar ne?" zastenje Cline. "U redu. Penji se onamo. Moj Bože! Zašto nisam poslušao majku i postao liječnikom?"

Dana požuri do podija i sjedne kraj Michaela Tatea.

"Trideset sekundi... dvadeset... deset... pet..." Režiser da znak rukom, a na kameri se upali crvena lampica.

"Dobra večer" smireno će Dana. "Dobro došli u WTE vijesti u deset. Imamo za vas vijest iz Nizozemske. Danas poslijepodne došlo je do eksplozije u jednoj školi u Amsterdamu i..."

Ostatak emisije protekao je bez ikakvih problema.

Idućeg jutra Rob Cline uđe u Danin ured.

"Loše vijesti. Julia je sinoć doživjela prometnu nesreću. Njezino je lice" s oklijevanjem zastane "unakaženo."

"Žao mi je" suosjećajno će Dana. "Koliko je loše?"

"Prilično."

"No danas plastična kirurgija može..."

On odmahne glavom.

"Ovoga puta ne može. Neće se više vratiti."

"Rado bih je posjetila. Gdje je?"

"Vraćaju je njezinoj obitelji, u Oregon."

"Tako mi je žao."

"Nešto izgubiš, nešto dobiješ." Na trenutak se zagleda u Danu. "Sinoć si bila dobra. Zadržat ćemo te dok ne nađemo nekoga za stalno."

Dana je posjetila Matta Bakera.

"Jeste li sinoć gledali vijesti?" upita.

"Jesam" progundā on. "Za Boga miloga, pokušaj staviti malo šminke i haljinu koja će više odgovarati prilici."

Dana se pokunji.

"Da."

Kad se okrenula prema vratima, Matt Baker mrzovoljno reče:

"Nisi bila loša."

Budući da je to on rekao, bio je to veliki kompliment.

Nakon pete večeri emitiranja, režiser je rekao Dani:

"Usput, veliki je šef rekao da te zadržimo."

Pitala se je li veliki šef Matt Baker.

Za manje od šest mjeseci Dana je postala popularno lice u Washingtonu. Bila je mlada i privlačna, a zračila je inteligencijom. Krajem godine dobila je povišicu i posebne zadatke. Jedna od njezinih emisija, *Ovdje i sada*, intervjuiranje slavnih osoba, popela se

na vrh liste gledanosti. Njezini su intervjui bili osobni i puni razumijevanja, a slavne osobe koje se nisu rado pojavljivale u drugim kontakt emisijama, željele su nastupiti u Daninoj emisiji. Časopisi i novine počeli su intervjuirati Danu. I sama se pretvarala u slavnu osobu.

Dana bi noću gledala međunarodne vijesti. Zavidjela je stranim dopisnicima. Oni su radili nešto važno. Izvještavali su o povijesti, upoznavali svijet s važnim događajima u svim dijelovima zemaljske kugle. Osjećala se frustriranom.

Danin dvogodišnji ugovor s WTE-om gotovo je istekao. Pozvao ju je Philip Cole, šef dopisnika.

"Sjajno radiš svoj posao, Dana. Svi smo ponosni na tebe."

"Hvala ti, Philipe."

"Vrijeme je da porazgovaramo o novom ugovoru. Kao prvo..."

"Dajem otkaz."

"Kako, molim?"

"Kad istekne moj ugovor, više neću voditi emisiju."

Gledao ju je s izrazom nevjerice na licu.

"Zašto bi željela dati otkaz? Zar ti se ne sviđa ovdje raditi?"

"Jako mi se sviđa" odgovori Dana. "Želim raditi za WTE, ali želim biti strani dopisnik."

"To je jadan život" prasne on. "Zašto bi, za ime svijeta, željela tako nešto?"

"Jer sam umorna od slušanja što slavne osobe žele kuhati za večeru i kako su upoznale svog petog muža. U svijetu ima ratova, a ljudi pate i umiru. Svijetu se živo fućka. Želim ga prisiliti da o tome počne razmišljati." Dana duboko udahne. "Žao mi je. Ne mogu više ostati ovdje." Ustane i pođe prema vratima.

"Čekaj malo! Jesi li sigurna da baš to želiš raditi?"

"To sam oduvijek željela raditi" mirno reče Dana. On se načas zamisli. "Kamo bi željela poći?"

Trebao joj je trenutak da shvati značenje njegovih riječi. Kad je našla svoj glas, Dana reče:

"U Sarajevo."

Biti guvernerom bilo je puno uzbudljivije no što je Oliver očekivao. Moć je bila zamamna ljubavnica, a Oliver ju je obožavao. Njegove su odluke utjecale na živote stotina tisuća ljudi. Izvještio se u manipuliranju državnim zakonodavnim tijelom, a njegov se utjecaj i ugled stalno širio. *Doista uspijevam nešto postići*, radosno je mislio Oliver. Sjetio se riječi senatora Davisa: *Ovo je tek odskočna daska, Oliver. Budi oprezan.*

I bio je oprezan. Imao je brojne ljubavne veze, ali je uvijek postupao vrlo diskretno. Znao je da tako mora biti. S vremena na vrijeme Oliver se u bolnici raspitivao za Miriamino stanje.

"Još uvijek je u komi, guverneru."

"Obavještavajte me i dalje."

Jedna od Oliverovih dužnosti bila je priređivanje svečanih večera. Počasni gosti bili su moćnici koji su ga podupirali, sportaši, zabavljači, političari i strani dostojanstvenici. Jan je bila ljupka domaćica, a Oliver je uživao u načinu na koji su je ljudi prihvaćali.

Jednog dana Jan priđe Oliveru i reče:

"Upravo sam razgovarala s ocem. Idućeg vikenda organizirat će primanje u svojoj kući. Želi da i mi dođemo. Ondje će biti neki ljudi s kojima te želi upoznati."

Te subote, u raskošnoj kući senatora Davisa u Georgetownu, Oliver je upoznao neke od najvažnijih moćnika iz Washingtona. Primanje je bilo veličanstveno, a Oliver je uživao.

"Dobro se zabavljaš, Oliver?"

"Da. Ovo je krasna zabava. Čovjek ne bi mogao poželjeti bolju."

Peter Tager reče:

"Kad smo već kod želja, to me podsjetilo. Neki je dan Elizabeth, moja djevojčica od šest godina, bila mrzovoljna i nije se htjela odjenuti. Betsy je već obuzimao očaj. Elizabeth ju je pogledala i rekla: Mama, o čemu razmišljaš? Betsy je rekla: Zlato, samo bih željela da budeš dobre volje, odjeneš se i pojedeš doručak poput dobre djevojčice. A Elizabeth je rekla: Mama, tvojoj želji nije udovoljeno! Nije li to sjajno? Ta su djeca fantastična. Vidimo se kasnije, guverneru."

Ušao je jedan par pa ih je senator Davis pošao pozdraviti.

Talijanski veleposlanik, Atilio Picone, bio je impozantan muškarac šezdesetih godina, tamnih, sicilijanskih crta lica. Njegova žena Sylva bila je jedna od najljepših žena koje je Oliver ikad vidio. Bila je glumica prije udaje za Atilija, a u Italiji je još uvijek bila popularna. Oliveru je bilo jasno zašto je tako. Imala je krupne, senzualne smeđe oči, lice madone i puteno tijelo Rubensova akta. Bila je dvadeset pet godina mlađa od muža.

Senator Davis je poveo par do Olivera i upoznao ih.

"Oduševljen sam što sam vas upoznao" reče Oliver. Nije mogao otrgnuti pogled s nje. Ona se nasmiješi.

"Puno sam čula o vama."

"Ništa loše, nadam se."

"Ja..." Njezin je muž prekine.

"Senator Davis jako lijepo govori o vama."

Oliver pogleda Sylvu i reče:

"Polaskan sam."

Senator Davis povede par dalje. Kad se vratio k Oliveru, opomene ga: "To je zabranjeno područje, guverneru. Zabranjeno voće. Zagrizi i možeš se pozdraviti sa svojom budućnošću."

"Opusti se, Todd. Nisam..."

"Ozbiljno govorim. Možeš istodobno udaljiti dvije zemlje."

Krajem večeri, kad su Sylva i njezin muž odlazili, Atilio reče:

"Drago mi je da smo se upoznali."

"Bilo mi je zadovoljstvo."

Sylva uzme Oliverovu ruku i tiho reče:

"Radujemo se ponovnom susretu."

Njihovi se pogledi sretnu.

"Da."

I Oliver pomisli: *Moram biti oprezan.*

Dva tjedna kasnije, u Frankfortu, Oliver je radio u svom uredu kad mu je tajnica pozvonila.

"Guverneru, senator Davis vas želi vidjeti."

"Senator Davis je ovdje?"

"Da, gospodine."

"Pošaljite ga unutra."

Oliver je znao da se njegov tast u Washingtonu bori za usvajanje važnog zakona pa se pitao što radi u Frankfortu. Vrata su se otvorila i

senator je ušao. Peter Tager je bio s njim. Senator Todd Davis se nasmiješi i zagrli Olivera.

"Guverneru, drago mi je da te vidim."

"Baš je lijepo što si došao, Todd." Oliver se okrene Peteru Tageru.
"Dobro jutro, Peter."

"Dobro jutro, Olivere."

"Nadam se da ti ne smetam" reče senator Davis.

"Ne, uopće ne. Zar... zar nešto nije u redu?"

Senator Davis pogleda Tagera i nasmiješi se.

"O, mislim da ne bismo mogli reći kako nešto nije u redu, Oliver. Zapravo, rekao bih da je sve jako dobro."

Oliver se zbunjeno zagleda u dva muškarca.

"Ne razumijem."

"Imam dobre vijesti za tebe, sine. Smijemo li sjesti?"

"Oh, oprostite. Što biste željeli? Kavu? Viski?"

"Ne. Već smo i bez toga dobro stimulirani."

Oliver se ponovno zapita što se događa.

"Upravo sam doletio iz Washingtona. Ondje postoji prilično utjecajna grupa ljudi koja misli da ćeš ti biti naš idući predsjednik."

Oliver osjeti kako ga preplavljuje uzbuđenje.

"Ja... doista?"

"Zapravo je razlog mog dolaska ovamo činjenica da je vrijeme za početak kampanje. "Izbori su za manje od dvije godine."

"To je savršeno odabrani trenutak" oduševljeno će Peter Tager.
"Uskoro će cijeli svijet znati tko si ti."

Senator Davis doda:

"Peter će voditi tvoju kampanju. Za sve će se on brinuti. Znaš da ne možeš naći boljega."

Oliver pogleda Tagera i toplo reče:

"Slažem se."

"To mi je zadovoljstvo. Bit će jako zanimljivo, Olivere."

Oliver se okrene k senatoru Davisu.

"Neće li to jako puno koštati?"

"Ne zabrinjavaj se zbog toga. Cijelim ćeš se putem voziti prvom klasom. Uvjerio sam puno svojih dobrih prijatelja da si ti čovjek u kojeg treba uložiti novac." Nagne se naprijed. "Nemoj se podcjenjivati, Olivere. Izvještaj od prije dva mjeseca stavio te na treće

mjesto među najučinkovitijim guvernerima u zemlji. Pa, ti imaš ono što druga dvojica nemaju. To sam ti već jednom rekao, karizmu. To se novcem ne može kupiti. Ljudima se sviđaš pa će za tebe glasovati."

Oliver se sve više uzbuđivao.

"Kad ćemo početi?"

"Već smo počeli" reče mu senator Davis. "Stvorit ćemo snažnu ekipu za kampanju i naći povjerenike u svim dijelovima zemlje."

"Koliko su doista realni moji izgledi?"

"Na zborovima birača bit ćeš daleko ispred svih" odgovori Tager. "Što se tiče glavnih izbora, predsjednik Norton prilično dobro stoji. Kad bi ti on bio protukandidat, bilo bi ga teško pobijediti. No dobre su vijesti da je ovo njegov drugi mandat pa se više ne može kandidirati, a potpredsjednik Cannon je tek blijeda sjenka. Nestat će kad se pojavi malo sunca."

Sastanak je trajao četiri sata. Kad je završio, senator Davis reče Tageru: "Peter, hoćeš li nas ispričati na trenutak?"

"Svakako, senatore."

Gledali su za njim dok je izlazio. Senator Davis reče:

"Jutros sam razgovarao s Jan." Oliver osjeti lagani drhtaj panike.

"Da?"

Senator Davis pogleda Olivera i nasmiješi se.

"Jako je sretna."

Oliver odahne od olakšanja.

"Drago mi je."

"I meni, sine. I meni. Samo pazi da se ne ugasi domaće ognjište. Znaš što mislim?"

"Ne brini, Todd. Ja..."

Sa senatorova lica nestane smiješak.

"Ne brinem, Olivere. Ne mogu ti zamjeriti zato što si uspaljen... samo

nemoj da ti to dođe glave."

Dok su senator Davis i Peter Tager hodali hodnikom upravne zgrade, senator reče:

"Počni okupljati ekipu. Nemoj ni na čemu štedjeti. Za početak želim ureda u New Yorku, Washingtonu, Chicagu i San Franciscu. Predizborni skupovi počinju za dvanaest mjeseci. Konvencija je za

osamnaest mjeseci. Nakon toga, sve bi trebalo teći kao po loju." Stigli su do automobila. "Pođi sa mnom do aerodroma, Peter."

"Bit će on izvrstan predsjednik."

Senator Davis kimne. *A ja ću ga imati u džepu*, mislio je. *Bit će moja lutka na koncu. Ja ću vući konce, a predsjednik Sjedinjenih Država će plesati.*

Senator iz džepa izvuče zlatnu kutiju za cigare.

"Cigaru?"

Predizborni skupovi diljem zemlje dobro su počeli. Senator Davis je imao praso u slučaju Petera Tagera. Bio je jedan od najboljih političkih menadžera u svijetu, a stvorio je iznimno dobru organizaciju. Budući da je Tager bio pravi obiteljski čovjek i duboko religiozan posjetitelj crkve, privlačio je religioznu desnicu. Zato što je znao što pokreće politiku, također je uspio navesti liberale da zaborave na međusobne razlike i rade zajedno. Peter Tager je bio izvrstan voditelj kampanje, a njegov crni povež na oku postao je poznat na svim televizijskim mrežama.

Tager je znao da Oliver mora imati najmanje dvjesto glasova delegata ako želi postići uspjeh. Kanio se pobrinuti da ih Oliver dobije. Program što ga je Tager zacrtao uključivao je brojna putovanja u sve savezne države zemlje. Oliver pogleda program i reče:

"Ovo... ovo je nemoguće, Peter!"

"Nije ako se budemo držali plana" uvjeravao ga je Tager. "Sve je usklađeno. Senator će ti pozajmiti svoj Challenger. Uz tebe će stalno biti ljudi koji će te cijelim putem voditi, a i ja ću ići s tobom."

Senator Davis upoznao je Olivera sa Simeom Lombardom. On je bio div od čovjeka, visok i krupan, mračan fizički i emotivno, zamišljen i šutljiv.

"Kako se on uklapa u sliku?"

Oliver je pitao senatora kad su ostali sami. Senator Davis reče:

"Sime je čovjek koji za nas rješava probleme. Ponekad ljude treba malo pogurati da bi na nešto pristali. Sime zna biti vrlo uvjerljiv."

Oliver više ništa nije pitao.

Kad se kampanja zahuktala, Peter Tager je do najsitnijih pojedinosti upućivao Olivera što će reći, kada će to reći i na koji način. Pobrinuo

se da se Oliver pojavi u svim ključnim saveznom državama. Kamo god pošao, Oliver je govorio ono što su ljudi željeli čuti.

U Pennsylvaniji: - Industrijska proizvodnja je glavni pokretač ove zemlje. To nikad nećemo zaboraviti. Ponovno ćemo otvoriti tvornice i vratiti Ameriku u utrku! Klicanje.

U Kaliforniji: - Zrakoplovna industrija je jedna od najvažnijih privrednih grana Amerike. Nema razloga da se bilo koji od vaših pogona zatvori. Ponovno ćemo ih otvoriti. Klicanje.

U Detroitu: - Mi smo izumili automobile, a Japanci su nam preoteli tehnologiju. Pa, ponovno ćemo biti na prvom mjestu, kao što je i red. Detroit će ponovno postati svjetski automobilistički centar! Klicanje.

Na sveučilištima je govorio o savezno zajamčenim studentskim stipendijama.

U govorima po vojnim bazama diljem zemlje tema je bila pripravnost.

U početku, kad je Oliver još bio relativno nepoznat, njegovi su protukandidati imali nadmoć. Kako se kampanja zahuktavala, rezultati anketa počeli su se mijenjati u njegovu korist.

Prvog tjedna u srpnju na konvenciji u Clevelandu okupilo se više od četiri tisuće delegata i njihovih zamjenika, zajedno sa stotinama stranačkih dužnosnika i kandidata, te su grad okrenuli naglavce sa svojim paradama i zabavama. Televizijske kamere iz svih dijelova svijeta snimale su spektakl. Peter Tager i Sime Lombardo pobrinuli su se da guverner Oliver Russell uvijek bude ispred objektiva.

U Oliverovoj stranci bilo je šest mogućih kandidata, ali je senator Davis djelovao iza kulisa i pobrinuo se da jedan po jedan budu eliminirani. Nemilosrdno se pozivao na usluge što su mu ih ljudi dugovali, poneke od prije dvadeset godina.

"Toby, ovdje Todd. Kako su Emma i Suzy?... Dobro. Želim s tobom razgovarati o tvom momku, Andrewu. Zabrinut sam zbog njega, Toby. Znaš, po mojem je mišljenju previše liberalan. Jug ga nikad neće prihvatiti. Evo što predlažem..."

"Alfred, ovdje Todd. Kako je Roy?... Ne moraš mi zahvaljivati. Bilo mi je drago da sam mu mogao pomoći. Želim razgovarati o tvom kandidatu, Jerryju. Po mome mišljenju, on je previše desno orijentiran. Ako stanemo uz njega, izgubit ćemo Sjever. Dakle, evo što bih ja predložio..."

"Kenneth, Todd je. Samo sam ti želio reći kako mi je drago da ti je upalio onaj posao s nekretninama. Svi smo prilično dobro prošli, zar ne? Usput, mislim da bismo morali malo popričati o Slateru. On je slab. Pravi gubitnik. Ne možemo podržati gubitnika, zar ne?..."

I tako se to nastavljalo sve dok jedini pogodan kandidat stranke nije ostao guverner Oliver Russell.

Postupak nominacije prošao je glatko. Na prvom tajnom glasanju Oliver Russell je dobio sedamsto glasova; više od dvjesto iz sjeveroistočnih industrijskih država, sto pedeset šest iz država Nove Engleske, četrdeset iz četiri južne države, sto osamdeset iz dviju poljoprivrednih država i ostatak iz tri države na Pacifiku.

Peter Tager je mahnito radio kako bi se kampanja nastavila punom parom. Kad su prebrojeni glasovi konačnog glasovanja, Oliver Russell je bio pobjednik. Zahvaljujući cirkuskom ugođaju što su ga namjerno stvorili, Oliver Russell je nominiran za predsjednika uz burno odobravanje svih nazočnih.

Idući korak bio je biranje potpredsjednika. Melvin Wicks predstavljao je savršen izbor. Bio je politički korektan žitelj Kalifornije, imućni poduzetnik i član Kongresa.

"Nadopunjavat će jedan drugoga" reče Tager. "Sad počinje pravi posao. Nastojat ćemo dobiti čarobni broj, dvjesto osamdeset."

Broj izborničkih glasova potrebnih za osvajanje predsjedničkog položaja. Tager je Oliveru govorio:

"Ljudi žele mladog vođu... Privlačnog, sa smislom za šalu i s vizijom... Žele da im govoriš kako su divni, i žele u to vjerovati... Stavi im do znanja da si pametan, ali nemoj biti previše pametan... Ako napadneš protukandidata, neka to ne bude osobno... Nikad nemoj svisoka gledati novinara. Ponašaj se prema njima kao prema prijateljima pa će ti to i biti... Nastoj izbjegavati svaku sitničavost. Zapamti, ti si državnik."

Kampanja je trajala bez prestanka. Mlažnjak senatora Davisa vozio je Olivera u Texas na tri dana, u Kaliforniju na jedan dan, u Michigan na pola dana, u Massachusetts na šest sati. Svaka je minuta osmišljena. Ponekad bi Oliver obišao čak deset gradova u jednom danu, i održao deset govora. Svake je noći spavao u drugom hotelu; Drake u Chicagu, St. Regis u Detroitu, Carlyle u New York Cityju, Place d'Armes u New Orleansu, sve dok se konačno svi nisu naoko

stopili u jedan. Kamo god bi Oliver pošao, policijska su vozila predvodila kolonu kroz okupljena mnoštva pristaša.

Jan je pratila Olivera na većini putovanja, a on je morao priznati da mu

je uvelike pomagala. Bila je privlačna i inteligentna, a novinari su je voljeli. Oliver je povremeno čitao o Leslienim najnovijim postignućima: novine u Madridu, televizijska kuća u Meksiku, radio-postaja u Kansasu. Radovao ga je njezin uspjeh. To je umanjivalo njegov osjećaj krivnje zbog onoga što joj je učinio.

Gdje god bi se Oliver našao, novinari su ga fotografirali, intervjuirali i citirali. Više od stotinu dopisnika pratilo je njegovu kampanju, neki iz udaljenih krajeva svijeta. Kako se kampanja približavala vrhuncu, ankete su pokazivale da Oliver Russell vodi utrku. No iznenada ga je počeo sustizati njegov protukandidat, potpredsjednik Cannon.

Peter Tager se zabrinuo.

"Cannon se penje. Moramo ga zaustaviti."

Dogovorena su dva televizijska sučeljavanja potpredsjednika Cannona i Olivera.

"Cannon će razgovarati o ekonomiji" Tager je rekao Oliveru "i to će dobro obaviti. Moramo ga nadmudriti. Evo moga plana..."

Na prvom sučeljavanju pred televizijskim kamerama potpredsjednik je Cannon govorio o ekonomiji.

"Amerika nikad nije bila gospodarski jača. Poslovi cvjetaju." Idućih deset minuta razrađivao je svoju temu i dokazivao svoje teze činjenicama i brojkama.

Kad je na Olivera došao red, on izađe pred mikrofon i reče:

"To je bilo, vrlo impresivno. Siguran sam da smo svi jako zadovoljni što se veliki poslovi tako uspješno razvijaju i da korporacijski prihodi nikad nisu bili veći." Okrenuo se prema svom suparniku. "Ali zaboravili ste spomenuti da je jedan od razloga za tako uspješno poslovanje korporacija ono što se ukratko zove »smanjivanje broja«. Otvoreno govoreći, smanjivanje broja jednostavno znači otpuštanje ljudi da bi se napravilo mjesta za strojeve. Danas imamo više nezaposlenih nego ikad ranije. Trebalo bi se više posvetiti ljudskoj strani situacije. Slučajno se ne slažem s vašim gledištem da je financijski uspjeh korporacija važniji od ljudi..." I tako se to nastavljalo.

Kad je potpredsjednik Cannon govorio o poslovima, Oliver Russell je uzeo humanistički pristup te je govorio o emocijama i prilikama. Do kraja sučeljavanja Russell je uspio Cannona prikazati kao hladnokrvnog političara koji uopće ne vodi računa o američkom narodu.

Jutro nakon sučeljavanja donijelo je promjenu rezultata pa se Oliver Russell našao samo tri točke iza potpredsjednika. Predviđeno je još jedno sučeljavanje na saveznoj televiziji.

Arthur Cannon je naučio lekciju. Na drugom je sučeljavanju stao ispred mikrofona i rekao:

"Naša je zemlja takva u kojoj svi ljudi moraju imati jednake šanse. Amerika ima blagoslov slobode, ali to samo nije dovoljno. Naši ljudi moraju imati prilike raditi i zaraditi za pristojan život..."

Oteo je adute iz ruku Olivera Russella koncentrirajući se na predivne planove što ih je osmislio za dobrobit ljudi. No Peter Tager je to predvidio. Kad je Cannon završio, Oliver Russell je prišao mikrofonu.

"To je bilo vrlo dirljivo. Siguran sam da smo svi potreseni vašim riječima o teškom položaju nezaposlenih i, kao što ste ih vi nazvali, »zaboravljenim ljudima«. Mene muči činjenica da ste zaboravili reći kako ćete izvesti sve te krasne stvari za te ljude.

Od tog trenutka nadalje, kad bi se potpredsjednik Cannon prepuštao emocijama, Oliver Russell bi govorio o problemima i gospodarstvenim planovima, ostavljajući potpredsjednika da se koprca poput ribe na suhom.

Oliver, Jan i senator Davis večerali su u senatorovoj rezidenciji u Georgetownu. Senator se nasmiješio Jan.

"Upravo sam vidio posljednje rezultate. Vjerujem da možeš početi s preuredivanjem Bijele kuće."

Njezino se lice razvedri.

"Zar doista misliš da ćemo pobijediti, oče?"

"Mogu pogriješiti u mnogočemu, dušo, ali nikako kad je riječ o politici. To je moj život. U studenom ćemo imati novoga predsjednika, a on sada sjedi kraj tebe."

"Vežite se, molim vas."

Krećemo! uzbuđeno pomisli Dana. Pogleda Benna Albertsona i Wallyja Newmana. Benn Albertson, Danin producent, bio je hiperaktivan bradati čovjek četrdesetih godina. Producirao je nekoliko najgledanijih emisija vijesti na televiziji i bio je jako cijenjen. Wally Newman, snimatelj, zašao je u pedesete godine. Bio je daroviti zanesenjak te je jedva čekao da počne raditi na novom zadatku.

Dana je razmišljala o pustolovini što ih je očekivala. Sletjet će u Parizu, a potom odletjeti za Zagreb u Hrvatskoj, i konačno u Sarajevo.

Tijekom posljednjeg tjedna u Washingtonu, Shelley McGuire, urednica stranog programa, dala je Dani upute.

"U Sarajevu će ti trebati kamion da bi mogla svoje emisije odaslati do satelita" rekla joj je McGuire. "Mi ga ondje nemamo pa ćemo ga unajmiti i kupiti vrijeme od jugoslavenske kompanije koja je vlasnik satelita. Ako se stvari budu povoljno razvijale, kasnije ćemo nabaviti vlastiti kamion. Radit ćeš na dva različita načina. Neke će se emisije prenositi izravno, ali većinu ćete snimiti na vrpcu. Benn Albertson će ti reći što želi, snimit ćete potreban materijal, a zatim ćete ga u tamošnjem studiju ozvučiti. Dala sam ti najboljeg producenta i snimatelja u poslu. Ne bi smjela imati problema."

Dana će se kasnije sjetiti tih optimističnih riječi.

Dan prije Danina odlaska telefonirao je Matt Baker.

"Dođi u moj ured." Govorio je grubim glasom.

"Odmah dolazim." Dana je spustila slušalicu s osjećajem zabrinutosti. Pokajao se što je odobrio moj premještaj i neće me pustiti. *Kako mi to može učiniti? Pa, odlučno je mislila, borit ću se.*

Deset minuta kasnije Dana ratoborno ude u ured Matta Bakera.

"Znam što ćeš reći" počne ona "ali to ti neće koristiti. Ja idem! O tome sam sanjala još od djetinjstva. Vjerujem da ondje mogu učiniti nešto dobro. Moraš mi dati priliku da pokušam." Dana duboko udahne. "Dobro" prkosno će ona. "Što si mi htio reći?"

Matt Baker je pogleda i blago reče:

"Bon voyage." Dana trepne.

"Što?"

"Bon voyage. To znači »sretan put«."

"Znam što znači. Ja... zar me nisi pozvao ovamo da bi ...?"

"Pozvao sam te jer sam razgovarao s nekoliko naših stranih dopisnika. Dali su mi nekoliko savjeta za tebe."

Ovaj mrzovoljni medvjed od čovjeka uložio je vrijeme i trud kako bi razgovarao s nekoliko stranih dopisnika da bi njoj pomogao!

"Ja... ja ne znam kako bih..."

"Onda nemoj" progundā Matt. "Ideš u krvavi rat. Nema jamstva da ćeš se moći sto posto zaštititi jer mecima je sasvim svejedno koga će ubiti. No kad si usred akcije, adrenalin počne teći. To te može učiniti nesmotrenom pa činiš gluposti koje inače ne bi činila. Moraš paziti na to. Nikad nemoj riskirati. Nemoj sama lutati ulicama. Nijedna emisija ne vrijedi toliko da se za nju isplati riskirati život. Još nešto..." Predavanje je trajalo gotovo sat vremena. Na koncu Matt reče: "Pa, to je sve. Čuvaj se. Ako dopustiš da ti se nešto dogodi, vraški ću se naljutiti."

Dana se nagnula prema njemu i poljubila ga u obraz.

"Da to više nikad nisi učinila" obrecne se on. Ustane. "Tamo će biti gusto, Dana. Ako se predomisliš kad onamo stigneš i poželiš se vratiti kući, samo mi javi pa ću sve srediti."

"Neću se predomisliti" samouvjereno će Dana.

Međutim, pokazalo se da nije imala pravo.

Let do Pariza protekao je bez problema. Sletjeli su u Zračnu luku Charles de Gaulle, a potom su aerodromskim autobusom pošli do Croatia Airlinesa. Morali su čekati tri sata. U deset sati te večeri zrakoplov Croatia Airlinesa sletio je u Zračnu luku Butmir u Sarajevu. Putnici su uvedeni u zgradu osiguranja gdje su im stražari u odoroma pregledali putovnice i tada ih propustili.

Dok je Dana hodala prema izlazu, put joj je prepriječio nizak čovjek neugodna izgleda u civilnoj odjeći.

"Putovnicu."

"Pokazala sam im."

"Ja sam pukovnik Gordan Divjak. Vašu putovnicu."

Dana mu pruži svoju putovnicu zajedno s novinarskim akreditivima. On je prolista.

"Novinarka?" Oštro je pogleda. "Na čijoj ste strani?"

"Nisam ni na čijoj strani" odbrusi mu Dana.

"Samo pazite o čemu ćete izvještavati" upozori je pukovnik Divjak. "Špijunažu ne shvaćamo olako. Dobro došli u Sarajevo."

Neprobojni land rover čekao ih je u zračnoj luci. Vozač je bio crnomanjasti muškarac dvadesetih godina.

"Ja sam Jovan Tolj, vama na raspolaganju. Bit ću vaš vozač u Sarajevu."

Jovan je vozio brzo, naglo ulazeći u zavoje i jureći pustim ulicama kao da ih netko goni.

"Oprostite" nervozno će Dana. "Zar nam se nekamo posebno žuri?"

"Da, ako živi želite onamo stići."

"Ali..."

Dana iz daljine začuje grmljavinu, a činilo se da se približava. Ono što je čula nije bila grmljavina. U mraku je mogla razabrati zgrade s razrušenim ulazima, stanove bez krova, prodavaonice bez izloga. Ispred sebe je vidjela Holiday Inn gdje će boraviti. Prednja strana hotela bila je posuta rupama od metaka, a na kolnom prilazu nalazila se duboka jama. Automobil je projurio kraj nje.

"Čekajte! Ovo je naš hotel" vikne Dana. "Kamo idete?"

"Prednji je ulaz previše opasan" reče Jovan. Skrene za ugao i jurne u jednu uličicu. "Svi se služe stražnjim ulazom."

Dani se odjednom osuše usta.

"Oh."

Predvorje Holiday Inna bilo je puno ljudi koji su se onuda motali i razgovarali. Privlačan mladi Francuz priđe Dani.

"Ah, očekivali smo vas. Vi ste Dana Evans?"

"Da."

"Jean Paul Hubert, M6, Metropole Television."

"Drago mi je. Ovo su Benn Albertson i Wally Newman." Muškarci su se rukovali.

"Dobro došli u ono što je ostalo od našeg grada koji brzo nestaje."

Drugi su prilazili grupi da im zažele dobrodošlicu. Pristupali su im jedan po jedan i predstavljali se.

"Steffan Mueller, Kabel Network."

"Roderick Munn, BBC 2."

"Marco Benelli, Italia 1."

"Akihiro Ishihara, TV Tokyo."

"Juan Santos, Channel 6, Guadalajara."

"Chun Qian, Shangai Television."

Dani se učinilo da svaka zemlja svijeta ondje ima izvjestitelja. Upoznavanje se otegnulo unedogled. Posljednji joj je prišao krupni Rus s blistavim prednjim zlatnim zubom.

"Nikolai Petrovich, Gorizont 22."

"Koliko izvjestitelja ima ovdje?" Dana upita Jean Paula.

"Više od dvjesto pedeset. Ne vidamo često ovako živopisne ratove. Je li vam ovo prvi?"

Po njemu je to zvučilo poput nekakvog teniskog meča.

"Da."

Jean Paul reče:

"Ako vam u bilo čemu mogu pomoći, molim vas, recite mi."

"Hvala vam." Oklijevala je. "Tko je pukovnik Gordan Divjak?"

"Ne želite znati. Svi mislimo da radi za srpski ekvivalent Gestapu, ali nismo sigurni. Savjetujem vam da mu se klonite s puta."

"Zapamtit ću."

Kad je Dana kasnije pošla u krevet, iznenada je odjeknula glasna eksplozija na drugoj strani ulice, potom druga, a soba se počela tresti. Bilo je zastrašujuće, a istodobno i uzbudljivo. Činilo se nestvarnim, kao u fihnu. Dana je cijelu noć probdjela, slušala zvukove užasnih strojeva za ubijanje i gledala bljeskove svjetla što su se odražavali na prljavim hotelskim prozorima.

Ujutro je Dana odjenula traperice, čizme, avijatičarsku jaknu. Bila je u neprilici, ali ipak: Nikad nemoj riskirati... Nijedna emisija ne vrijedi toliko da se za nju isplati riskirati život.

Dana, Benn i Wally sjedili su u hotelskom restoranu i razgovarali o svojim obiteljima.

"Zaboravio sam vam reći dobre vijesti" reče Wally. "Sljedeći ću mjesec dobiti unuka."

"To je divno!" Dana pomisli: *Hoću li ja ikad imati dijete i unuča? Que sera sera.*

"Imam jednu ideju" reče Benn. "Napravimo općenitu emisiju o onome što se, ovdje događa i kako to utječe na živote ljudi. Poći ću s Wallyjem i potražiti mjesta za snimanje. Zašto nam ti ne bi osigurala vrijeme na satelitu, Dana?"

"Može."

Jovan Tolj je bio u uličici, u land roveru.

"Dobro jutro."

"Dobro jutro, Jovane. Želim poći do mjesta gdje se unajmljuje vrijeme na satelitu."

Dok su se vozili, Dana je prvi put mogla bolje vidjeti Sarajevo. Činilo joj se da niti jedna zgrada nije ostala netaknuta. Stalno su se čuli zvukovi pušćane paljbe.

"Zar nikad ne prestaju?" upita Dana.

"Prestat će kad ostanu bez municije" gorko odgovori Jovan. "A nikad neće ostati bez municije."

Ulice su bile puste, uz izuzetak nekoliko pješaka, a nijedna kavana nije radila. Po pločnicima je bilo puno rupa od granata. Prošli su kraj zgrade Oslobođenja.

"Ovo su naše novine" ponosno će Jovan. "Srbi ih uporno pokušavaju uništiti, ali ne uspijevaju."

Nekoliko minuta kasnije stigli su do ureda za satelit.

"Čekat ću vas" reče Jovan.

Za stolom u predvorju sjedio je službenik koji je djelovao kao da ima osamdeset godina.

"Govorite li engleski?" upita Dana.

Čovjek je umorno pogleda.

"Govorim devet jezika, gospođo. Što želite?"

"Radim za WTE. Želim rezervirati vrijeme na satelitu i srediti..."

"Drugi kat."

Znak na vratima je glasio: *JUGOSLAVENSKI SATELITSKI ODJEL*. Prijamni ured bio je pun ljudi koji su sjedili na drvenim klupama poslaganim uza zidove. Dana se predstavi mladoj ženi za prijamnim pultom.

"Ja sam Dana Evans, a radim za WTE. Želim rezervirati vrijeme na satelitu."

"Sjednite, molim vas, i čekajte na red."

Dana se osvrne po prostoriji.

"Zar svi ovi ljudi čekaju kako bi rezervirali vrijeme?"

Žena podigne pogled i odgovori:

"Naravno."

Gotovo dva sata kasnije Danu su uveli u ured upravitelja, niskog, zdepastog muškarca s cigarom u ustima; podsjećao je na stari

protutip holivudskog producenta. U govoru mu se osjećao jaki naglasak.

"Kako vam mogu pomoći?"

"Ja sam Dana Evans, iz WTE-a. Željela bih unajmiti jedan od vaših kamiona i rezervirati pola sata vremena na satelitu. Šest sati bi u Washingtonu bilo dobro vrijeme. I to isto vrijeme bih željela svakoga dana na neodređeno vrijeme." Dana opazi njegov izraz lica. "Ima li problema s tim?"

"Jedan. Nemamo slobodnih satelitskih kamiona. Svi su rezervirani. Nazvat ću vam ako netko otkaže." Dana ga ozlojeđeno pogleda. "Nema? Ali meni treba vrijeme na satelitu" reče. "Ja sam..."

"Kao i svima ostalima, gospođo. Osim onih koji imaju vlastite kamione, naravno."

Kad se Dana vratila u prijamnu prostoriju, sve je opet bilo krcato. *Moram nešto učiniti po tom pitanju*, pomisli.

Kad je Dana izašla iz zgrade, rekla je Jovanu:

"Voljela bih da me provedete gradom."

Jovan se okrene i pogleda je, a potom slegne ramenima.

"Kako želite." Upali motor i počne juriti ulicama.

"Malo sporije, molim vas. Moram osjetiti ovo mjesto."

Sarajevo je bio grad pod opsadom. Nije bilo tekuće vode niti električne struje, a iz sata u sat padale su granate na kuće koje su još bile cijele. Zračna uzbuna tako se često oglašavala da su je ljudi ignorirali. Teški fatalizam kao da je visio nad gradom. Ako metak nosi vaše ime, nemate se kamo sakriti.

Na gotovo svakom su uglu muškarci, žene i djeca prodavali onu sirotinju što im je ostala.

"To su izbjeglice iz Bosne i Hrvatske" objasni Jovan "koje pokušavaju namaknuti nešto novca za kupovanje hrane."

Požari su svuda bjesnjeli. Nigdje na vidiku nije bilo vatrogasaca.

"Zar ovdje ne postoje vatrogasci?" upita Dana. Jovan slegne ramenima. "Ima, ali se ne usuđuju doći. Previše su dobra meta za srpske snajperiste."

U početku je rat u Bosni i Hercegovini imao malo smisla za Danu. Tek kad je u Sarajevu provela tjedan dana, shvatila je da taj rat uopće nema smisla. Nitko ga nije znao objasniti. Netko je spomenuo jednog sveučilišnog profesora koji je bio dobro poznati povjesničar.

Bio je ranjen pa je morao boraviti u svom domu. Dana je odlučila s njim porazgovarati.

Jovan ju je odvezao do jednog od starih dijelova grada gdje je profesor živio. Profesor Mladić Staka bio je sitan čovjek sijede kose, gotovo prozračna izgleda. Metak ga je pogodio u kralješnicu i paralizirao.

"Hvala vam što ste došli" reče profesor. "Ovih dana nemam puno posjetitelja. Rekli ste da želite sa mnom razgovarati."

"Da. Trebala bih izvještavati o ovom ratu" počne Dana. "No iskreno govoreći, nikako ga ne mogu razumjeti."

"Razlog za to vrlo je jednostavan, draga moja. Ovaj rat u Bosni i Hercegovini ne može se razumjeti. Desetljećima su Srbi, Hrvati, Bošnjaci i Muslimani živjeli zajedno u miru, pod vođstvom Tita. Bili su prijatelji i susjedi. Zajedno su odrastali, zajedno radili, pohađali iste škole, međusobno se ženili."

"A sada?"

"Ti isti prijatelji muče i ubijaju jedni druge. Njihova ih je mržnja navela na tako odvratne postupke o kojima ne mogu ni govoriti."

"Čula sam neke od priča" reče Dana. Priče što ih je čula bile su takve da se u njih uopće nije moglo povjerovati: bunar ispunjen krvavim ljudskim testisima, silovana i zaklana malena djeca, nedužni seljaci zaključani u crkvama koje su potom zapaljene.

"Tko je to započeo?" upita Dana.

Profesor odmahne glavom.

Ovisi o tome koga pitate. Tijekom Drugog svjetskog rata stotine tisuća Srba, koji su bili na strani Saveznika, poubijali su Hrvati, koji su bili na strani nacista. Sad se Srbi krvavo osvećuju. Drže cijelu zemlju pod opsadom i nemilosrdni su. Samo na Sarajevo palo je više od dvjesto tisuća granata. Poginulo je najmanje deset tisuća ljudi, a ranjeno je više od šezdeset tisuća. Bošnjaci i Muslimani također moraju snositi odgovornost za njihov udio u mučenju i ubijanju. One koji ne žele rat silom guraju u njega. Nitko nikome ne može vjerovati. Jedino što im je ostalo jest mržnja. Mi ovdje imamo golemi požar koji sam sebe hrani, a ulje na vatru su tijela nedužnih ljudi."

Kad se Dana toga poslijepodneva vratila u hotel, Benn Albertson ju je čekao kako bi joj rekao da je primio poruku o kamionu i vremenu

na satelitu što će im stajati na raspolaganju idućeg dana u šest poslijepodne.

"Našao sam idealno mjesto za snimanje" obavijesti je Wally Newman. "Ima jedan trg s katoličkom crkvom, džamijom, protestantskom crkvom i sinagogom, sve jedna do druge. Sve su bombardirane. Možeš napisati priču o jednakomjernoj mržnji i o tome što je učinila ljudima koji ovdje žive, koji ne žele imati nikakve veze s ratom, ali su prisiljeni u njemu sudjelovati."

Dana uzbuđeno kimne glavom.

"Sjajno. Vidjet ćemo se na večeri. Idem raditi." Zaputi se prema svojoj sobi.

U šest sati iduće večeri Dana, Wally i Benn našli su se na trgu gdje su se nalazile bombardirane crkve i sinagoga. Wallyjeva televizijska kamera stajala je na tronožnom postolju, a Benn je čekao potvrdu iz Washingtona da je satelitska slika dobra. Dana je iz blizine čula snajpersku vatru. Odjednom joj je bilo drago što na sebi ima neprobojni prsluk. *Nemamo se čega bojati. Ne pucaju u nas. Pucaju jedni u druge. Mi smo im potrebni da bismo svijetu ispričali njihovu priču.* Dana opazi Wallyjev znak. Duboko udahne, pogleda u objektiv kamere i počne.

"Bombardirane crkve što ih vidite iza mene simbol su onoga što se u ovoj zemlji događa. Više nema zidova iza kojih bi se ljudi mogli sakriti, nema sigurnog mjesta. Ranije su ljudi nalazili utočište u svojim crkvama. No ovdje su se prošlost, sadašnjost i budućnost stopili u jedno i..."

U tom trenutku začuje prodorni zvižduk, podigne glavu i ugleda kako se Wallyjeva glava pretvara u crvenu masu. To je trik svjetlosti, pomisli Dana. Potom je užasnuto gledala kako Wallyjevo tijelo pada na pločnik. Dana je ukočeno stajala, ne vjerujući. Ljudi su oko nje vriskali.

Zvuk brze snajperske paljbe još se više približio, a Dana se počne nekontrolirano tresti. Pograbile su je nečije ruke i povukle je niz ulicu. Borila se protiv njih i pokušavala se osloboditi.

Ne! Moramo se vratiti. Nismo iskoristili naših deset minuta. Tko štedi, taj ima... ne valja uludo trošiti vrijeme. »Pojedi svoju juhu, dušo. Djeca u Kini gladuju.« Misliš li ti da si nekakav Bog koji sjedi na bijelom oblaku? Pa, dopusti da ti nešto kažem. Ti si varalica. Pravi

Bog nikad, nikad, nikad ne bi dopustio da netko Wallyju raznese glavu. Wally je očekivao svoje prvo unuče. Čuješ li me? Čuješ? Čuješ?

Bila je u stanju šoka, posve nesvjesna da je netko vodi kroz zabačenu uličicu do automobila.

Kad je Dana otvorila oči, ležala je u svom krevetu. Benn Albertson i Jean Paul Hubert stajali su nad njom. Dana pogleda njihova lica. "Doista se dogodilo, zar ne?" Čvrsto stisne oči.

"Tako mi je žao" reče Jean Paul. "Strašno je tako nešto vidjeti. Imaš sreće da i ti nisi poginula."

Zvonjava telefona poremeti tišinu u sobi. Benn podigne slušalicu. "Halo." Kratko je slušao. "Da. Čekajte malo." Okrene se k Dani. "Matt Baker je na vezi. Možeš li razgovarati s njim?"

"Da." Dana sjedne. Trenutak kasnije ustane i priđe telefonu. "Halo." Grlo joj se osušilo pa je jedva govorila.

Iz slušalice odjekne glas Matta Bakera.

"Želim da dođeš kući, Dana." Glas joj se pretvorio u šapat.

"Da. Želim se vratiti kući."

"Sredit ću da se ukrcaš u prvi avion što odande odlazi."

"Hvala ti." Ispusti slušalicu iz ruke.

Jean Paul i Benn pomognu joj natrag do kreveta.

"Žao mi je" ponovi Jean Paul. "Tu se.., tu se nema što reći."

Suze su joj se slijevale niz obraze.

"Zašto su ga ubili? Nikad nikome nije učinio zlo. Što se dogada? Ljude kolju poput životinja, a nikoga nije briga. Nikoga nije briga!"

Benn reče:

"Dana, ne možemo ništa učiniti s tim"

"Mora se nešto učiniti!" Danin se glas ispuni bijesom. "Moramo ih natjerati da brinu. Ovaj rat nisu porušene crkve i zgrade i ulice. Riječ je o ljudima, nedužnim ljudima, kojima raznesu glave. Takve bismo emisije trebali snimati. To je jedini način na koji ćemo postići da ovaj rat djeluje stvarno." Okrene se k Bennu i duboko udahne. "Ostajem, Benn. Neću im dopustiti da me zaplaše i otjeraju."

Zabrinuto ju je promatrao.

"Dana, jesi li sigurna da ...?"

"Sigurna sam. Sad znam što moram učiniti. Hoćeš li nazvati Matta i reći mu?"

Benn nevoljko reče:

"Ako je to doista ono što želiš."

Dana kimne.

"To je doista ono što želim." Gledala je kako Benn izlazi iz sobe.

Jean Paul reče:

"Pa, bit će bolje da pođem i pustim te..."

"Ne." Na trenutak se pred Daninim očima pojavi slika Wallyjeve raznesene glave i njegova tijela kako pada. "Ne" ponovi Dana. Podigne glavu i pogleda Jean Paula. "Molim te, ostani. Potreban si mi."

Jean Paul sjedne na krevet. Dana ga zagrlji i privine uza se.

Idućeg jutra Dana reče Bennu Albertsonu:

"Možeš li negdje naći snimatelja? Jean Paul mi je pričao o sirotištu na Koševu koje je upravo granatirano. Želim poći onamo i izvještavati o tome."

"Pronaći ću nekoga."

"Hvala, Benn. Ja ću poći naprijed pa ćemo se tamo naći."

"Čuvaj se."

"Ne brini."

Jovan je Danu čekao u uličici.

"Idemo na Koševo" rekla mu je Dana.

Jovan se okrene i pogleda je.

"To je opasno, gospođo. Možemo poći jedino zaobilaznom cestom kroz šumu, a..."

"Već smo imali naš dio loše sreće, Jovane. Bit će sve u redu."

"Kako želite."

Jurili su kroz grad, a petnaest minuta kasnije vozili su se kroz šumovito područje.

"Koliko je daleko?" upita Dana.

"Nije daleko. Trebali bismo stići za..."

U tom je trenutku land rover naletio na nagaznu minu.

Kako se dan izbora približavao, predizborna je utrka postala previše ujednačena da bi se moglo mirno spavati.

"Moramo osvojiti Ohio" reče Peter Tager. "To je dvadeset jedan izbornički glas. Dobro stojimo u Alabami, to je devet glasova, a imamo i dvadeset pet glasova s Floride." Podigne jednu tabelu. "Illinois, dvadeset dva glasa... New York, trideset tri, i Kalifornija, četrdeset četiri. Jednostavno je još prokleta rano da bismo se opustili."

Svi su bili zabrinuti osim senatora Davisa.

"Imam ja nos" rekao je. "Njušim pobjedu."

U bolnici u Frankfortu Miriam Friedland je još uvijek bila u komi.

Na dan izbora, prvog utorka u studenom, Leslie je ostala kod kuće i gledala izvještaje na televiziji. Oliver Russell je pobijedio s prednošću od dva milijuna glasova birača i velikom većinom izborničkih glasova.

Oliver Russell je sada predsjednik, najveća meta na svijetu.

Nitko nije pozornije pratio predizbornu kampanju od Leslie Stewart Chambers. Marljivo je širila svoje carstvo te si je priskrbila lanac novina, televizijskih i radio postaja diljem Sjedinjenih Država, kao i u Engleskoj, Australiji i Brazilu.

"Kad će ti biti dosta?" pitao ju je Darin Solana, njezin glavni urednik.

"Uskoro" odgovorila je Leslie. "Uskoro."

Trebalo je učiniti još jedan korak, a posljednji je komadić došao na svoje mjesto na jednoj večeri u Scottsdaleu. Jedna je gošća rekla: "Čula sam iz povjerljivih izvora da se Margaret Portman razvodi." Margaret Portman bila je vlasnica Washington Tribunea, u glavnom gradu zemlje. Leslie ništa nije komentirala, ali je rano idućeg jutra telefonom razgovarala s Chadom Mortonom, jednim od svojih odvjetnika.

"Želim da saznate hoće li se Washington Tribune prodavati."

Odgovor je stigao kasnije istoga dana.

"Ne znam kako ste za to saznali, gospođo Chambers, ali izgleda da biste mogli biti u pravu. Gospođa Portman i njezin muž će se bez puno buke razvesti pa dijele svoju imovinu. Mislim da će Washington Tribune Enterprises biti za prodaju."

"Želim ih kupiti."

"Govorite o golemom poslu. Washington Tribune Enterprises posjeduje lanac novina, časopis, televizijsku mrežu i..."

"Želim to."

Toga su poslijepodneva Leslie i Chad Morton bili na putu za Washington, D. , C. Leslie je nazvala Margaret Portman koju je prije nekoliko godina upoznala u nekom društvu.

"Nalazim se u Washingtonu" reče Leslie "i ja..."

"Znam."

Vijesti se brzo šire, pomisli Leslie.

"Čula sam da ćete možda željeti prodati Tribune Enterprises."

"Moguće."

"Pitala sam se da li biste za mene sredili obilazak novina?"

"Jeste li zainteresirani za kupovinu, Leslie?"

"Možda."

Margaret Portman pošalje po Matta Bakera.

"Znaš li tko je Leslie Chambers?"

"Ledena princeza. Svakako."

"Doći će ovamo za nekoliko minuta. Povedi je u obilazak kuće."

Svi u Tribuneu bili su svjesni predstojeće prodaje.

"Bilo bi pogrešno Tribune prodati Leslie Chambers" glatko će Matt Baker.

"Što te navodi da to kažeš?"

"Kao prvo, sumnjam da ona bilo što doista zna o novinarskom poslu. Jesi li vidjela što je učinila od drugih novina što ih je kupila? Ugledne novine pretvorila je u jeftine tabloide. Uništit će Tribune. Ona je..." Matt podigne pogled. Leslie Chambers je stajala na vratima i slušala.

Margaret Portman se odmah snađe.

"Leslie! Baš mi je drago što vas vidim. Ovo je Matt Baker, glavni urednik Tribune Enterprisesa."

Hladno su se pozdravili.

"Matt će vas povesti u obilazak."

"Radujem se tome." Matt Baker duboko udahne.

"Dobro. Pođimo."

Na početku obilaska Matt Baker snishodljivo reče:

"Struktura je ovakva: na vrhu je glavni urednik..."

"To ste zacijelo vi, gospodine Baker."

"Tako je. Zatim dolazi izvršni urednik i uredništvo. To podrazumijeva grad, državu, inozemstvo, sport, poslovni svijet, život i stil, ljude, kalendar, knjige, nekretnine, putovanja, hranu... Zacijelo sam dosta toga ispustio."

"Čudesno. Koliko ljudi zapošljava Washington Tribune Enterprises, gospodine Baker?"

"Više od pet tisuća."

Prošli su kraj stola za sređivanje materijala.

"Ovdje urednik vijesti slaže stranice. On odlučuje kamo će se staviti fotografije i koje će se priče pojaviti na kojim stranicama. Ovdje se pišu naslovi, uređuju tekstovi, a zatim se nose u prostoriju za slaganje."

"Zanimljivo."

"Želite li vidjeti tiskaru?"

"O, da. Sve bih željela vidjeti." Baker nešto promrmlja sebi u bradu. "Oprostite?"

"Rekao sam, u redu."

Spustili su se dizalom u prizemlje i pošli do susjedne zgrade. Tiskara je bila visoka tri kata i veličine četiri nogometna igrališta. Sve je u golemom prostoru bilo automatizirano. U zgradi je postojalo trideset automatskih kolica na kojima su se prevozile ogromne role papira. Baker objasni:

"Svaka rola papira teška je oko tisuću dvjesto kilograma. Ako biste jednu razmotali, bila bi dugačka otprilike trinaest kilometara. Papir prolazi kroz tiskarske strojeve brzinom od trideset tri kilometra na sat. Neka od većih kolica mogu istodobno nositi šesnaest rola."

Bilo je šest tiskarskih strojeva, po tri na svakoj strani prostorije. Leslie i Matt Baker su stajali i gledali kako se novine automatski skupljaju, sijeku, savijaju, slažu u bale i prebacuju na kamione što će ih odvesti do kupaca.

"U starim je danima tridesetak ljudi obavljalo ono što danas može učiniti samo jedan čovjek" reče Matt Baker. "Doba tehnologije."

Leslie ga na trenutak pogleda.

"Doba smanjivanja."

"Ne znam zanima li vas ekonomska strana operacije?" suho upita Matt Baker. "Možda biste radije da vaš odvjetnik ili računovođa..."

"Jako me zanima, gospodine Baker. Vaš proračun je petnaest milijuna dolara. Vaša dnevna naklada je osamsto šesnaest tisuća četiristo sedamdeset četiri, te milijun sto četrdeset tisuća četiristo devedeset osam nedjeljom, a vaš oglasni dio je šezdeset osam zarez dva."

Matt je pogleda i trepne.

"Ako se ubroje sva vaša izdanja, vaša dnevna naklada iznosi više od dva milijuna, te dva milijuna nedjeljom. Naravno, to nisu najveće novine na svijetu, zar ne, gospodine Baker? Dvije najjače svjetske novine tiskaju se u Londonu. Sun su najveće novine s nakladom od četiri milijuna dnevno. Daily Mirror prodaje se u više od tri milijuna primjeraka dnevno."

On duboko udahne.

"Oprostite. Nisam znao da vi..."

"U Japanu postoji više od dvjesto dnevnih novina, a među njima su Asahi Shimbun, Mainichi Shimbun i Yomiuri Shimbun. Razumijete li me?"

"Da. Ispričavam se ako sam djelovao kao da vam držim predavanje."

"Isprika prihvaćena, gospodine Baker. Vratimo se u ured gospođe Portman."

Idućeg jutra Leslie se našla u dvorani za sastanke izvršne uprave Washington Tribunea zajedno s gospođom Portman i šest odvjetnika.

"Razgovarajmo o cijeni" reče Leslie.

Rasprava je trajala četiri sata, a kad je okončana, Leslie Stewart Chambers postala je vlasnicom Washington Tribune Enterprisesa. Bilo je skuplje no što je Leslie očekivala. Nije važno. Postoji nešto daleko važnije.

Onoga dana kad je okončano sklapanje posla, Leslie je poslala po Matta Bakera.

"Kakvi su vaši planovi?" upita Leslie.

"Odlazim.

Leslie ga radoznalo pogleda.

"Zašto?"

"Došli ste na zao glas. Ljudi ne vole raditi za vas. Mislim da najčešće koriste riječ nemilosrdna. Meni to nije potrebno. Ovo su

dobre novine i nerado odlazim, ali imam više nego dovoljno ponuda za posao."

"Koliko dugo radite ovdje?"

"Petnaest godina."

"I to ćete jednostavno baciti kroz prozor?"

"Ništa neću baciti kroz prozor. Ja ću..."

Leslie ga pogleda u oči.

"Poslušajte me. I ja mislim da su to dobre novine, ali želim da budu još bolje. Htjela bih da mi vi u tome pomognete."

"Ne. Ja ne..."

"Šest mjeseci. Pokušajte šest mjeseci. Počet ćemo udvostručivanjem vaše plaće."

Dugo ju je proučavao. Mlada, lijepa i inteligentna. A ipak... imao je neki nelagodan osjećaj u vezi s njom.

"Tko će ovdje biti šef?"

Ona se nasmiješi.

"Vi ste glavni urednik Washington Tribune Enterprisesa. Vi ćete biti šef."

I on joj je vjerovao.

Prošlo je šest mjeseci otkako je Danin land rover naletio na minu. Izvukla se samo s potresom mozga, napuklim rebrom, slomljenim zglavkom i bolnim modricama. Jovan je zadobio ogrebotine, modrice i prijelom noge. Matt Baker je te večeri nazvao Danu i naredio joj da se vrati u Washington, ali je Dana nakon tog događaja postala još odlučnija u svojoj nakani da ostane.

"Ovi su ljudi očajni" rekla mu je Dana. "Ne mogu jednostavno otići odavde. Ako mi narediš da se vratim kući, dat ću otkaz."

"Zar ti to mene ucjenjuješ?"

"Da."

"Tako sam i mislio" prasne Matt. "Nikome ne dopuštam da me ucjenjuje. Razumiješ li me?"

Dana je čekala.

"Što misliš o odmoru?" upita Matt.

"Ne treba mi odmor." Čula je kako uzdiše.

"Dobro. Ostani tamo. Ali, Dana..."

"Da?"

"Obećaj mi da ćeš se čuvati."

Dana izvana začuje zvuk pucnjave iz automatskog oružja.

"Hoću."

Grad je cijelu noć bio izvrgnut žestokom napadu. Dana nije mogla spavati. Svaka eksplozija granate značila je još jednu uništenu zgradu, još jednu obitelj bez doma, ili još gore, mrtvu. Rano su ujutro Dana i njezina ekipa već bili na ulici, spremni za snimanje. Benn Albertson je čekao da utihne grmljavina granatiranja, a tada je Dani dao znak glavom.

"Deset sekundi."

"Spremna sam" reče Dana.

Benn pokaže prstom, a Dana se okrene od ruševina iza sebe i pogleda televizijsku kameru.

"Ovo je grad koji polako nestaje s lica zemlje. Bez električne struje, više nema očiju... Televizijske i radio-postaje su zatvorene, pa nema ušiju... Obustavljen je sav javni prijevoz, te je izgubio i noge..."

Kamera je snimala napušteno, granatirano igralište sa zahrđalim kosturima ljuljački i tobogana.

"U nekom drugom životu ovdje su se igrala djeca, a zvuk njihova smijeha ispunjavao je zrak."

Ponovno se iz neposredne blizine mogao čuti zvuk granatiranja. Odjednom se oglasi zračna uzbuna. Ljudi koji su hodali ulicama iza Dane nastavili su svojim putem kao da ništa nisu čuli.

"Zvuk što ga čujete još je jedna zračna uzbuna. To je ljudima znak da pobjegnu i sakriju se. No građani Sarajeva shvatili su da se nemaju kamo sakriti pa stoga hodaju dalje u vlastitoj tišini. Oni koji mogu, bježe iz zemlje, napuštaju svoje stanove i svu imovinu. Previše onih koji ostaju umire. To je okrutan izbor. Šire se glasine o miru. Previše glasina, premalo mira. Hoće li doći? I kada? Hoće li djeca izaći iz podruma i jednoga se dana ponovno igrati na ovom igralištu? Nitko ne zna. Mogu se samo nadati. Dana Evans izvještava za WTE iz Sarajeva."

Crvena se lampica na kameri ugasi.

"Idemo odavde" reče Benn. Andy Casarez, novi snimatelj, žurno počne spremati svoju opremu.

Jedan je dječak stajao na pločniku i promatrao Danu. Bio je ulični deran odjeven u prljavu, poderanu odjeću i iznošene cipele. Žarke smeđe oči sjale su na prljavom licu. Desna mu je ruka nedostajala.

Dana je gledala kako je dječak proučava. Dana se nasmiješi.

"Zdravo." Nije bilo odgovora. Dana slegne ramenima i okrene se Bennu. "Počimo."

Nekoliko minuta kasnije bili su na putu za Holiday Inn.

Holiday Inn bio je pun izvjestitelja za novine, radio i televiziju, a svi zajedno činili su neobično neskladnu obitelj. Bili su suparnici, ali su zbog opasnih okolnosti u kojima su se našli uvijek bili spremni pomoći jedni drugima. Zajedno su izvještavali o najvažnijim događajima:

Došlo je do uličnih nereda u Crnoj Gori... Vukovar je bombardiran...

U Petrovu Selu granatirana je bolnica...

Jean Paul Hubert je otišao. Dobio je novi zadatak, a Dani je strahovito nedostajao.

Kad je Dana jednog jutra izlazila iz hotela, maleni dječak kojeg je vidjela na ulici stajao je u uličici iza hotela.

Jovan otvori vrata drugog land rovera.

"Dobro jutro, gospođo."

"Dobro jutro."

Dječak je ondje stajao i zurio u Danu. Ona mu priđe.

"Dobro jutro." Nije bilo odgovora. Dana se obrati Jovanu: "Zar me dječak ne razumije?"

Maleni dječak odgovori:

"Dobro jutro."

Dana se okrene prema njemu.

"Znači ipak me razumiješ."

"Možda."

"Kako se zoveš?"

"Kemal."

"Koliko ti je godina, Kemale?" Dječak se okrene i ode.

"Boji se stranaca" primijeti Jovan.

Dana pogleda za dječakom.

"Posve ga dobro razumijem. I ja se bojim."

Land rover se četiri sata kasnije vratio u uličicu iza Holiday Inna. Kemal je čekao blizu ulaza. Kad je Dana izašla iz automobila, Kemal reče:

"Dvanaest."

"Što?" Tada se Dana sjetila. "Oh." Bio je malen za svoje godine.

Dana pogleda njegov prazan desni rukav i zausti da će nešto pitati, ali se predomisli.

"Gdje živiš, Kemale? Možemo li te odvesti kući?"

Gledala je kako se okreće i odlazi.

"Nepristojan je" primijeti Jovan.

"Možda je pristojnost izgubio kad i ruku" tiho će Dana.

Te su večeri u hotelskoj blagovaonici izvjestitelji razgovarali o novim glasinama o predstojećem miru.

"UN su se konačno umiješale" ustvrdi Gabriella Orsi. "Već je bilo i vrijeme."

"Ako mene pitate, prekasno je."

"Nikad nije prekasno" blago će Dana.

Idućeg jutra telegrafom su stigle dvije vijesti. Prva je bila o mirovnom ugovoru pri kojem su posredovale Sjedinjene Države i Ujedinjeni narodi. Druga je vijest bila o Oslobođenju, sarajevskim novinama čija je zgrada bombardirana i srušena.

"Naši uredi u Washingtonu izvještavat će o mirovnom sporazumu" Dana je rekla Bennu. "Mi bismo mogli snimiti emisiju o Oslobođenju."

Dana je stajala ispred razrušene zgrade u kojoj se nekad nalazilo Oslobođenje. Crvena lampica na kameri bila je upaljena.

"Ovdje ljudi svakodnevno umiru" govorila je Dana u objektiv "a zgrade se uništavaju. No ova je zgrada ubijena. U njoj su se nalazile jedine slobodne novine u Sarajevu, Oslobođenje. Te su se novine usuđivale reći istinu. Kad su ih granatama istjerali iz ureda, preselili su u podrum kako bi tiskarski strojevi nastavili živjeti. Kad više nije bilo kioska na kojima su se novine mogle prodavati, novinari su odlazili na ulice i osobno ih prodavali. Prodavali su više od novina. Prodavali su slobodu: Sa smrću Oslobođenja ovdje je umro još jedan djelić slobode."

Matt Baker je u svom uredu gledao emisiju.

"Prokletstvo, dobra je!" Okrene se svom pomoćniku. "Trebalo joj nabaviti vlastiti satelitski kamion. Pobrini se za to."

"Da, gospodine."

Kad se Dana vratila u svoju sobu, ondje ju je čekao posjetitelj. Pukovnik Gordan Divjak opušteno je sjedio u naslonjaču kad je Dana ušla. Ona iznenađeno zastane.

"Nitko mi nije rekao da imam gosta."

"Ovo nije društveni posjet." Njegove malene crne oči usredotoče se na nju. "Gledao sam vašu emisiju o Oslobođenju."

Dana ga je oprezno promatrala.

"Da?"

"Dopušteno vam je doći u našu zemlju da biste izvještavali, a ne prosuđivali."

"Nisam ništa..."

"Ne prekidajte me. Vaše viđenje slobode ne mora nužno biti i naše. Razumijete li?"

"Ne. Bojim se da ja..."

"Onda dopustite da vam objasnim, gospođice Evans. Vi ste gost u mojoj zemlji. Možda špijunirate za vašu vladu."

"Ja nisam..."

"Ne prekidajte me. Upozorio sam vas još u zračnoj luci. Mi se ovdje ne igramo. U ratu smo. Svatko umiješan u špijunažu bit će

pogubljen." Govorio je tiho, a to je njegove riječi činilo još jezovitijima. Divjak ustane.

"Ovo vam je posljednja opomena."

Dana je gledala kako odlazi. *Neću mu dopustiti da me zaplaši*, prkosno pomisli.

Bojala se.

Stigao je paket od Matta Bakera. To je bila golema kutija puna slatkiša,

konzervirane hrane i desetak drugih nekvarljivih namirnica. Dana ga je odnijela u predvorje hotela i podijelila s drugim izvjestiteljima. Bili su oduševljeni.

"Dakle, to je pravi šef " primijeti Satomi Asaka.

"Kako se mogu zaposliti u Washington Tribuneu?" našali se Juan Santos.

Kemal je ponovno čekao u uličici. Tanka, izlizana jakna što ju je imao na sebi izgledala je kao da će se svakoga časa raspasti.

"Dobro jutro, Kemale."

Šutke je stajao i promatrao je kroz polusklopljene kapke.

"Idem u kupovinu. Želiš li poći sa mnom?" Bez odgovora. "Reći ću to drugačije" u očajanju će Dana. Otvori stražnja vrata vozila. "Upadaj. Odmah!"

Dječak je zaprepašteno ondje stajao, a zatim je polako prišao automobilu. Dana i Jovan gledali su kako se penje na stražnje sjedalo.

Dana reče Jovanu:

"Možete li naći robnu kuću ili prodavaonicu odjeće?"

"Znam za jednu."

"Pođimo onamo." Prvih su se nekoliko minuta vozili u tišini.

"Imaš li majku ili oca, Kemale?"

Dječak odmahne glavom.

"Gdje živiš?"

Kemal slegne ramenima.

Dana osjeti kako se primaknuo bliže k njoj, kao da je želio upiti toplinu njezina tijela.

Prodavaonica odjeće nalazila se na Bašçaršiji, staroj sarajevskoj tržnici. Pročelje prodavaonice je bilo razrušeno, ali je ipak radila. Dana uhvati Kemala za lijevu ruku i povede ga u prodavaonicu.

Prodavačica upita:

"Mogu li vam pomoći?"

"Da. Želim kupiti jaknu za jednog mog prijatelja." Dana pogleda Kemala. "Otprilike je njegove veličine."

"Ovuda, molim vas."

U jednom se dijelu prodavaonice nalazio niz dječjih jakni. Dana se okrene Kemal.

"Koja ti se sviđa?"

Kemal je samo stajao ne otvarajući usta. Dana reče prodavačici:

"Uzet ćemo smeđu." Zatim pogleda Kemalove hlače. "Mislim da nam trebaju još jedne hlače i nove cipele."

Kad su pola sata kasnije izašli iz prodavaonice, Kemal je na sebi imao novu odjeću. Bez riječi je kliznuo na stražnje sjedalo automobila.

"Zar ne znaš kako se kaže hvala?" ljutito ga ukori Jovan.

Kemal brizne u plač. Dana ga zagrlila.

"U redu je" reče. "U redu je."

Kakav je svijet koji ovo čini djeci?

Po povratku u hotel, Dana je gledala kako se Kemal okreće i bez riječi odlazi.

"Gdje žive djeca poput njega?" Dana upita Jovana.

"Na ulicama, gospođo. U Sarajevu ima na stotine siročadi kakav je on. Nemaju doma, nemaju obitelji..."

"Kako preživljavaju?"

Jovan slegne ramenima.

"Ne znam."

Kad je idućeg jutra Dana izašla iz hotela, Kemal ju je već čekao, odjeven u svoju novu odjeću. Oprao je lice.

Velika vijest za ručkom bio je mirovni ugovor i pitanje hoće li se održati. Dana je odlučila ponovno posjetiti profesora Mladića Staku i pitati ga što on o tome misli. Djelovao je još krhkije nego kad ga je zadnji put vidjela.

"Drago mi je da vas vidim, gospođice Evans. Čujem da snimate izvrsne emisije, ali..." Profesor slegne ramenima. "Nažalost, nemam električne struje pa ne mogu gledati televiziju. Što mogu učiniti za vas?"

"Željela bih čuti vaše mišljenje o novom mirovnom ugovoru, profesore."

On se nagne natrag u svojoj stolici i zamišljeno reče:

"Meni je zanimljivo da su u Daytonu, Ohio, donijeli odluku o tome kakva će biti budućnost Sarajeva."

"Pristali su na tročlano predsjedništvo sastavljeno od Muslimana, Hrvata i Srbina. Vjerujete li da će to uspjeti, profesore?"

"Samo ako vjerujete u čuda." Namršti se. "Bit će osamnaest nacionalnih zakonodavnih tijela te sto devet različitih lokalnih uprava. To je politički babilonski toranj. To je ono što vi Amerikanci zovete »prisilnim vjenčanjem«. Nitko od njih ne želi se odreći svoje autonomije. Inzistiraju na vlastitim zastavama, vlastitim registracijskim pločicama, vlastitoj valuti." Odmahne glavom. "To je jutarnji mir. Čuvajte se noći."

Dana Evans postala je puno više od običnog izvjestitelja i brzo se pretvarala u međunarodnu legendu. U njezinim se televizijskim emisijama pojavljivalo inteligentno ljudsko biće ispunjeno emocijama. A zato što je Dana suosjećala s patnjama ljudi, i njezini su gledatelji suosjećali i dijelili njezine osjećaje.

Matt Baker je počeo dobivati pozive iz drugih televizijskih kuća koje su željele istodobno objavljivati Danine emisije. Bio je odušavljan zbog nje. *Pošla je onamo kako bi učinila nešto dobro*, mislio je, i doista će učiniti puno dobra.

Zahvaljujući svom vlastitom novom satelitskom kamionu, Dana je radila napornije no ikad. Više nije ovisila o milosti jugoslavenske satelitske kompanije. Ona i Benn odlučivali su o čemu žele izvještavati, Dana bi priče napisala i tada su ih emitirali. Neke su priče objavljivali izravno, a druge su snimali. Dana, Benn i Andy bi odlazili na ulice i snimali sve što im je trebalo, a tada bi Dana u uredničkoj prostoriji snimila svoj komentar te bi sav materijal poslali u Washington.

Za vrijeme ručka u hotelskoj blagovaonici na stolu su se nalazili veliki pladnjevi sa sendvičima. Novinari su se posluživali. Roderick Munn iz BBC-a uđe u prostoriju s novinskim izreskom AP-a u ruci.

"Slušajte ovo." Glasno pročita članak. "Emisije Dane Evans, stranog dopisnika WTE-a, sad objavljuje deset televizijskih kuća. Gospođica

Evans nominirana je za prestižnu Peabody nagradu..." Priča se nastavljala u istom tonu.

"Nismo li sretnici što imamo veze s tako slavnom osobom?" sarkastično primijeti jedan od novinara. U tom trenutku Dana uđe u prostoriju.

"Zdravo svima. Danas nemam vremena za ručak. Uzet ću nekoliko sendviča sa sobom." Uzme nekoliko sendviča i pokrije ih papirnatim ubrusima. "Vidimo se kasnije." U tišini su gledali kako odlazi.

Kad je Dana izašla, Kemal ju je vani čekao.

"Dobar dan, Kemale." Bez odgovora. "Ulazi u automobil."

Kemal klizne na stražnje sjedalo. Dana mu pruži sendvič. Bez riječi je gledala kako ga pohlepno jede. Pruži mu još jedan sendvič, a on ga počne jesti.

"Polako" reče Dana.

"Kamo ćemo?" upita Jovan.

Dana se okrene Kemal u.

"Kamo ćemo?" On je s nerazumijevanjem pogleda. "Vodimo te kući, Kemale. Gdje živiš?"

On odmahne glavom.

"Moram znati. Gdje živiš?"

Automobil se dvadeset minuta kasnije zaustavi ispred velikog praznog zemljišta blizu obale Miljacke. Naokolo su bili razbacani deseci kartonskih kutija, a cijelo je zemljište bilo prekriveno svakovrsnim smećem.

Dana izađe iz automobila i okrene se Kemal u.

"Zar ovdje živiš?"

On nevoljko kimne glavom.

"I drugi dječaci ovdje žive?" On ponovno kimne.

"Želim o tome snimiti emisiju, Kemale." Kemal odmahne glavom.

"Ne."

"Zašto ne?"

"Doći će policija i odvesti nas. Nemoj."

Dana se načas zagleda u njega.

"Dobro. Obećavam."

Idućeg se jutra Dana iselila iz svoje sobe u Holiday Innu. Kad se nije pojavila na doručku, Gabriella Orsi, iz Altre Station u Italiji, upita: "Gdje je Dana?"

Roderick Munn odgovori:

"Otišla je. Unajmila je nekakvu seosku kuću u kojoj živi. Rekla je da želi biti sama."

Nikolai Petrovich, Rus iz Gorizonta 22, reče:

"Svi bismo željeli biti sami. Znači, nismo dovoljno dobri za nju, je li?"
Osjećao se sveopći ugođaj neodobravanja.

Sljedećeg je poslijepodneva za Danu stigao još jedan veliki paket.

Nikolai Petrovich reče:

"Budući da ona nije ovdje, mogli bismo se sami poslužiti, zar ne?"

Hotelski službenik reče:

"Žao mi je. Gospođica Evans poslat će nekoga po paket." Nekoliko minuta kasnije stigao je Kemal. Izvjestitelji su gledali kako uzima paket i odlazi.

"Čak više ne želi dijeliti s nama" progundā Juan Santos. "Mislim da joj je slava udarila u glavu."

Tijekom narednoga tjedna Dana je slala svoje priče, ali se više nije pojavljivala u hotelu. Raslo je neprijateljstvo prema njoj. Dana i njezin ego postali su glavna tema razgovora. Nekoliko dana kasnije u hotel je stigao još jedan golemi paket, a Nikolai Petrovich pođe do hotelskog službenika.

"Hoće li gospođica Evans poslati i po ovaj paket?"

"Da, gospodine."

Rus požuri natrag u blagovaonicu.

"Stigao je još jedan paket" reče. "Netko će doći po njega. Zašto ne pođemo za njim i ne kažemo gospođici Evans što mislimo o novinarima koji misle da su bolji od svih ostalih?"

Začuje se jednoglasno odobravanje.

Kad je Kemal došao po paket, Nikolai ga upita:

"Hoćeš li to odnijeti gospođici Evans?"

Kemal kimne.

"Javila je da nas želi vidjeti. Poći ćemo s tobom." Kemal se načas zagleda u njega, a potom slegne ra memma.

"Povest ćemo te jednim od naših automobila" reče Nikolai Petrovich.
"Ti ćeš nam reći kamo treba poći."

Deset minuta kasnije kolona vozila kretala se opustjelim sporednim ulicama. U predgrađu je Kemal pokazao staru polurazrušenu seosku kuću. Automobili su se zaustavili.

"Ti pođi naprijed i odnesi joj paket" reče Nikolai. "Mi ćemo je iznenaditi."

Gledali su kako Kemal ulazi u kuću. Malo su pričekali, a zatim krenuli prema kući i nahrupili kroz ulazna vrata. Zaprepašteno su stali. Prostorija je bila puna djece svih godina, veličina i boja. Većina je bila osakaćena. Dvanaest vojničkih ležajeva nalazilo se duž zidova. Dana je dijelila sadržaj paketa kad su se vrata naglo otvorila. Zapanjeno je podigla glavu kad je skupina novinara uletjela unutra.

"Što... što radite ovdje?"

Roderick Munn se osvrne naokolo, u neprilici.

"Žao mi je, Dana. Mi smo... ovaj, pogriješili. Mislili smo..."

Dana se okrene prema grupi.

"Shvaćam. Ovo su siročići. Nemaju kamo poći i za njih se nema tko brinuti. Većina se nalazila u bolnici kad su je bombardirali. Ako ih policija nađe, strpat će ih u ono što se prikazuje kao sirotište, a ondje će umrijeti. Ostanu li ovdje, isto će umrijeti. Pokušavala sam smisliti način da ih izvučem iz zemlje, ali zasad mi ništa nije uspjelo."

Molećivo je pogledala grupu.

"Imate li vi kakvih zamisli?"

Roderick Munn polako reče:

"Mislim da imam. Avion Crvenog križa večeras odlazi u Pariz. Pilot je moj prijatelj."

Dana s nadom u glasu upita:

"Hoćeš li razgovarati s njim?"

Munn kimne glavom.

"Hoću."

Nikolai Petrovich reče:

"Čekajte! Ne možemo se upletati u tako nešto. Sve će nas protjerati iz zemlje."

"Ti se ne moraš upletati" reče mu Munn. "Mi ćemo to srediti."

"Ja sam protiv toga" tvrdoglavo će Nikolai. "Sve će nas dovesti u opasnost."

"Što je s djecom?" upita Dana. "Govorimo o njihovim životima."

Roderick Munn je kasnije istoga poslijepodneva posjetio Danu. "Razgovarao sam sa svojim prijateljem. Rekao je da će rado povesti djecu u Pariz gdje će biti na sigurnom. I on ima dva sina."

Dana osjeti ushit.

"To je divno. Puno ti hvala." Munn je pogleda.

"Mi bismo tebi trebali zahvaliti."

U osam sati te večeri ispred seoske se kuće zaustavio kombi s oznakama Crvenog križa. Vozač je dao znak svjetlima, a Dana i djeca su pod okriljem mraka požurili do vozila. Kombi je petnaest minuta kasnije već bio na putu prema Zračnoj luci Butmir. Zračna je luka privremeno zatvorena za sve letove osim za avione Crvenog križa koji su donosili zalihe i odvozili teške ranjenike.

Vožnja je bila najduža od svih što ih je Dana dotad prošla. Činilo se da traje cijelu vječnost. Kad je ugledala svjetla aerodroma, rekla je djeci: "Gotovo smo stigli." Kemal joj je grčevito stiskao ruku.

"Bit će ti dobro" umirivala ga je Dana. "Svi ćete biti zbrinuti." Istodobno je mislila: *Nedostajat ćeš mi.*

Na aerodromu je stražar kretnjom ruke pokazao da kombi može proći. Dovedli su se točno do teretnog aviona s oznakama Crvenog križa na trupu. Pilot je stajao kraj aviona. Požurio je do Dane.

"Za Boga miloga, kasnite! Brzo ih ukrcajte. Trebali smo uzletjeti prije dvadeset minuta."

Dana je požurivala djecu dok su se rampom penjala u avion. Kemal je bio zadnji. Okrene se k Dani i drhtavim usnama upita:

"Hoću li te ponovno vidjeti?"

"Možeš se kladiti da hoćeš" reče Dana. Zagrli ga i na trenutak privine uza se, pomolivši se u sebi. "Odmah uđi u avion."

Nekoliko se trenutaka kasnije zatvore vrata. Zauraju motori i zrakoplov počne rulati pistom.

Dana i Munn su ondje stajali i gledali. Na kraju piste avion se vine u zrak i pode na zapad, prema Parizu.

"Krasno je to što ste učinili" reče vozač. "Želim da znate."

Iza njih se uz škripu guma zaustavi automobil. Okrenuli su se. Pukovnik Gordan Divjak iskoči iz automobila i bijesno pogleda prema nebu na kojem je nestajao avion. Uz njega je stajao Nikolai Petrovich, ruski novinar. Pukovnik Divjak se okrene prema Dani.

"Uhapšeni ste. Upozorio sam vas da špijunažu kažnjavamo smrću."

Dana duboko udahne.

"Pukovniče, ako mi kanite suditi zbog špijunaže..."

On se zagleda u Danine oči i blago reče:

"Tko je spominjao suđenje?"

Svečanost uvođenja u dužnost, parade i polaganje prisege bili su iza njega, a Oliver je jedva čekao da počne obavljati predsjedničku dužnost. Washington, D. C. zacijelo je bio jedini grad na svijetu posve opsjednut politikom. To je bilo svjetsko središte moći, a Oliver Russell se našao usred svega toga. Činilo se da je svatko na ovaj ili onaj način povezan sa saveznom vladom. U metropoli je bilo petnaest tisuća lobista i više od pet tisuća novinara, a svi su živjeli od vlade. Oliver Russell se sjećao prikrivenog prijekora Johna Kennedyja: *Washington, D. C. je grad južnjačke učinkovitosti i sjevernjačkog šarma.*

Prvog dana na novoj dužnosti Oliver i Jan pošli su u obilazak Bijele kuće. Statistički su im podaci bili dobro poznati: 132 sobe, 32 kupaonice, 29 kamina, 3 dizala, bazen za plivanje, teren za golf, tenisko igralište, staza za trčanje, gimnastička dvorana, kuglana, kino dvorana i osamnaest jutara izvrsno održavanog zemljišta. No doista živjeti ondje, biti dijelom svega toga, izazivalo je osjećaj strahopoštovanja.

"Ovo je kao u snu, zar ne?" uzdahne Jan. Oliver je uzme za ruku. "Drago mi je da dijelimo taj san, draga."

Tako je i mislio. Jan je postala divna družica. Uvijek mu je stajala na raspolaganju, pružala mu podršku i ljubav. Sve je više otkrivao da uživa u njezinu društvu.

Kad se Oliver vratio u Ovalni ured, ondje ga je čekao Peter Tager. Oliverovo prvo imenovanje bilo je postavljanje Tagera za šefa osoblja.

"Još uvijek ne mogu povjerovati, Peter" reče Oliver.

Peter Tager se nasmiješi.

"Ljudi vjeruju. Oni su vas svojim glasovima ovamo doveli, gospodine predsjedniče."

Oliver ga pogleda.

"Još uvijek sam Oliver."

"Dobro. Kad smo sami. No moraš biti svjestan da odsad nadalje sve što ti činiš može imati upliva na cijeli svijet. Što god kažeš može potresti gospodarstvo ili utjecati na stotine drugih zemalja diljem zemaljske kugle. Imaš veću moć od bilo koje druge osobe na svijetu."

Oglasi se interkom.

"Gospodine predsjedniče, senator Davis je ovdje."

"Pošalji ga unutra, Heather."

Tager uzdahne.

"Bit će bolje da krenem na posao. Moj pisaći stol podsjeća na planinu od papira."

Vrata se otvore te uđe senator Todd Davis.

"Peter..."

"Senatore..." Dva se muškarca rukuju. Tager reče:

"Vidjet ćemo se kasnije, gospodine predsjedniče."

Senator Davis priđe Oliverovu stolu i kimne glavom.

"Taj ti stol savršeno odgovara, Oliveru. Ne mogu ti opisati kakvo mi zadovoljstvo pričinjava dok te gledam kako tu sjediš."

"Hvala, Todd. Još uvijek se na to pokušavam naviknuti. Želim reći... Adams je ovdje sjedio... i Lincoln... i Roosevelt..."

Senator Davis se nasmije.

"Nemoj dopustiti da te to zaplaši. Prije nego su postali legende, bili su muškarci poput tebe, sjedili su tu i pokušavali ispravno postupati. Svima je u početku ta stolica ulijevala strah u kosti. Upravo sam bio kod Jan. Ona je na sedmom nebu. Bit će sjajna Prva dama."

"Znam da hoće."

"Usput rečeno, ovdje imam maleni popis stvari o kojima bih želio s tobom raspraviti, gospodine predsjedniče."

Vedro je naglasio riječi gospodine predsjedniče.

"Svakako, Todd."

Senator Davis mu pruži popis preko stola.

"Što je to?"

"Samo nekoliko prijedloga za formiranje tvoga kabineta."

"Pa, već sam odlučio"

"Mislio sam da bi želio pogledati ovaj popis."

"Ali nema smisla"

"Pogledaj ga, Oliveru." Senatorov se glas ohladio. Oliver stisne oči.
"Todd..."

Senator Davis podigne ruku.

"Oliveru, ne bih želio da ni u jednom trenutku pomisliš kako ti pokušavam nametnuti svoju volju ili svoje želje. Pogriješio bi. Sastavio sam taj popis jer mislim da su to najbolji ljudi koji ti mogu

pomoći pri služenju domovini. Ja sam domoljub, Olivere, i toga se ne stidim. Ova mi zemlja znači sve." U glasu mu se osjete emocije. "Sve. Ako misliš da sam ti pomogao do ovog ureda samo zato što si mi zet, jako se varaš. Borio sam se da ti dospiješ ovamo jer čvrsto vjerujem da si ti najbolji čovjek za ovaj posao. Do toga mi je najviše stalo." Kucne prstom po papiru. "A ovo su ljudi koji ti mogu pomoći pri obavljanju toga posla."

Oliver je neko vrijeme sjedio u tišini.

"Proveo sam u ovom gradu puno godina, Olivere. A znaš li što sam naučio? Da nema ničeg žalosnijeg od predsjednika s jednim mandatom. Znaš li zašto je tako? Jer tijekom prve četiri godine tek počinje spoznavati što bi mogao učiniti da ova zemlja bude bolja. Ima puno snova koje želi ostvariti. I baš kad je spreman da to počne ostvarivati, baš kad dođe vrijeme da doista nešto učini" senator se osvrne po uredu "netko drugi dođe ovamo, a ti snovi jednostavnu nestanu. Žalosna pomisao, zar ne? Svi ti ljudi s velikim snovima koji služe samo jedan mandat. Jesi li znao da otkako je McKinley preuzeo ured godine 1897. više od polovice predsjednika nakon njega imalo je samo jedan mandat? Ali ti, Oliver, ja ću se pobrinuti da imaš dva mandata. Želim ti omogućiti da ostvariš sve svoje snove. Pobrinut ću se da te ponovno izaberu." Senator Davis pogleda na sat i ustane. "Moram poći. U Senatu mora biti kvorum. Vidjet ćemo se na večeri." Pođe prema vratima i izađe.

Oliver je dugo gledao za njim. Tada ispruži ruku i uzme popis što ga je senator Todd Davis ostavio.

Sanjao je da se Miriam Friedland probudila iz kome i sjela na krevetu. Kraj njezina je kreveta stajao policajac. Pogledao ju je i rekao:

"Sad nam možete reći tko vam je to učinio."

"Da."

Probudio se okupan znojem.

Oliver je rano idućeg jutra nazvao bolnicu u kojoj se nalazila Miriam.

"Bojim se da nema nikakve promjene, gospodine predsjedniče" rekao mu je šef bolničkog osoblja. "Iskreno rečeno, izgledi nisu dobri."

Oliver s oklijevanjem reče:

"Ona nema obitelji. Ako ne vjerujete da će se izvući, zar ne bi bilo humanije skinuti je s aparata za održavanje na životu?"

"Mislim da bismo trebali još malo pričekati i vidjeti kako će se stvari razvijati" odgovori mu liječnik. "Ponekad se čuda događaju."

Jay Perkins, šef protokola, davao je predsjedniku upute.

"U Washingtonu postoji sto četrdeset sedam diplomatskih predstavništava, gospodine predsjedniče. Plava knjiga, Diplomatska lista, navodi imena svakog predstavnika strane vlade i njegove žene. Zelena knjiga, Društvena lista, navodi najvažnije diplomate koji žive u Washingtonu i članove Kongresa."

Pružio je Oliveru nekoliko listova papira.

"Ovo je popis stranih veleposlanika koje ćete primiti."

Oliver pogleda popis i nade talijanskog veleposlanika i njegovu ženu: Atilio Picone i

Sylva. Sylva.

Oliver nedužno upita:

"Hoće li sa sobom dovesti svoje žene?"

"Ne. Žene će kasnije biti predstavljene. Predlažem da što je prije moguće počnete s primanjima."

"Dobro."

Perkins reče:

"Pokušat ću to organizirati tako da do iduće subote svi strani veleposlanici budu akreditirani. Možda ćete, njima u čast, željeti prirediti večeru u Bijeloj kući."

"Dobra zamisao."

Oliver ponovno pogleda popis na svom stolu. Atilio i Sylva Picone.

U subotu uvečer svečana je blagovaonica u Bijeloj kući bila ukrašena zastavicama zemalja čiji su veleposlanici pozvani na večeru. Oliver je dva dana ranije razgovarao s Atiliom Piconeom kad mu je donio svoje vjerodajnice.

"Kako je gospođa Picone?" pitao je Oliver. Uslijedila je kratka stanka. "Moja je žena dobro. Hvala na pitanju, gospodine predsjedniče."

Večera je prolazila u iznimno dobrom ugođaju. Oliver je hodao od stola do stola, razgovarao sa svojim gostima i sve ih šarmirao. U toj su se prostoriji okupili neki od najvažnijih ljudi svijeta.

Oliver Russell pride trima damama koje su zauzimale istaknuto mjesto

u društvu i bile udane za važne ljude. No i same su bile prilično sposobne i moćne.

"Leonore... Delores... Carol..."

Dok se Oliver kretao prostorijom, prišla mu je Sylva Picone i ispružila ruku.

"Ovo je trenutak kojemu sam se radovala." Oči su joj blistale.

"I ja" promrmlja Oliver.

"Znala sam da će vas izabrati." To je bio gotovo šapat. "Možemo li kasnije razgovarati?"

Nije bilo ni trenutka oklijevanja.

"Svakako."

Nakon večere upriličen je ples u veličanstvenoj plesnoj dvorani uz glazbu mornaričkog orkestra. Oliver je gledao kako Sylva pleše i mislio: *Kako lijepa žena. Kojeg li divnog tijela.*

Večer je predstavljala golemi uspjeh.

Idućeg je tjedna na naslovnoj stranici Washington Tribunea osvanuo veliki naslov:

PREDSJEDNIK OPTUŽEN ZA PRIJEVARU U KAMPANJI.

Oliver je s nevjericom zurio u naslov. Ovo nije moglo biti objavljeno u gorem trenutku. Kako se to moglo dogoditi? I tada je odjednom shvatio kako se to dogodilo. Odgovor je bio pred njim u stupcu gdje je navedena redakcija novina: Izdavač - Leslie Stewart.

Dva tjedna kasnije na naslovnoj se stranici Tribunea pojavila još jedna priča:

BIVŠA POMOĆNICA PREDSJEDNIKA RUSSELLA NAMJERAVA PODNIJETI TUŽBU ZBOG SEKSUALNOG UGROŽAVANJA.

Vrata se Ovalnog ureda naglo otvore i Jan uđe.

"Jesi li vidio jutarnje novine?"

"Da, ja..."

"Kako si nam to mogao učiniti, Oliver? Ti..."

"Stani malo! Zar ne vidiš što se događa, Jan? Leslie Stewart stoji iza toga. Siguran sam da je tu ženu podmitila kako bi najavila tužbu. Pokušava se osvetiti jer sam odbacio nju i oženio tebe. U redu. Osvetila se. Gotovo je."

Senator Davis mu je telefonirao.

"Olivere. Želio bih te vidjeti za sat vremena."

"Bit ću ovdje, Todd."

Oliver se nalazio u malenoj knjižnici kad je Todd Davis stigao. Oliver ustane kako bi ga pozdravio.

"Dobro jutro."

"Vraga je dobro jutro." Glas senatora Davisa bio je pun bijesa. "Ta će nas žena uništiti."

"Ne, neće. Ona samo..."

"Svi čitaju to prokleta smeće, a ljudi vjeruju u ono što pročitaju."

"Todd, to će se smiriti i..."

"Neće se smiriti: Jesi li jutros čuo uvodnik na WTE-u? Bilo je riječi o tome tko će biti naš idući predsjednik. Ti si bio na dnu popisa. Leslie Stewart te je odlučila uništiti. Moraš je zaustaviti. Kako se ono kaže, u paklu nema bijesa... ?"

"Postoji još jedna izreka, Todd, o slobodi tiska. Ništa ne možemo učiniti po tom pitanju."

Senator Davis zamišljeno pogleda Olivera.

"Ali možemo."

"O čemu govoriš?"

"Sjedni." Dva muškarca sjednu. "Ta je žena očito još uvijek zaljubljena u tebe, Olivere. Ovo je njezin način na koji te kažnjava za ono što si joj učinio. Nikad se nemoj prepirati s nekim tko tintu kupuje na tone. Savjetujem ti da se s njom pomiriš."

"Kako bih to trebao učiniti?"

Senator Davis spusti pogled na Oliverove prepone.

"Upotrijebi glavu."

"Čekaj malo, Todd! Zar predlažeš da ja... ?"

"Predlažem ti da je smiriš. Stavi joj do znanja da ti je žao. Kažem ti da te još uvijek voli. Da nije tako, ne bi ovo radila."

"Što točno očekuješ od mene?"

"Šarmiraj je, momče. Učinio si to jednom, možeš opet. Moraš je pridobiti za sebe. U petak uvečer priređuješ večeru za Ministarstvo vanjskih poslova. Pozovi i nju. Moraš je nagovoriti da prestane s tim što radi."

"Ne znam kako bih mogao..."

"Nije me briga kako ćeš to učiniti. Možda je možeš odvesti na neko mirno mjesto gdje možete nasamo popričati. Imam ladanjsku kuću u

Virginiji. Jako je izolirana. Za vikend idem na Floridu, a pozvao sam Jan da pođe sa mnom." Izvadi jedan papirić i neke ključeve te sve to pruži Oliveru. "Ovdje su ti upute i ključevi za kuću."

Oliver je zurio u njega.

"Isuse! Sve si to isplanirao? Što ako Leslie neće... što ako nije zainteresirana? Ako odbije poći sa mnom?"

Senator Davis ustane.

"Zainteresirana je. Poći će. Vidjet ćemo se u ponedjeljak, Olivere. Sretno."

Oliver je dugo ostao sjediti. Mislio je:

Ne. Ne mogu joj to ponovno učiniti. Neću.

Dok su se te večeri spremali na večeru, Jan reče:

"Olivere, otac me je zamolio da ovog vikenda pođem s njim na Floridu. Dobit će nekakvu nagradu, a ja mislim da se želi praviti važan uz predsjednikovu ženu. Hoće li ti jako smetati ako pođem? Znam da je za petak predviđena večera za Ministarstvo vanjskih poslova pa ako želiš da ostanem..."

"Ne, ne. Samo ti pođi. Nedostajat ćeš mi."

I doista će mi nedostajati, pomisli Oliver. Čim riješim ovaj problem s Leslie, počet ću više vremena provoditi s Jan.

Leslie je razgovarala telefonom kad je njezina tajnica žurno ušla u ured.

"Gospođice Stewart..."

"Zar ne vidiš da sam..."

"Predsjednik Russell je na trećoj liniji."

Leslie se načas zagleda u nju, a potom se nasmiješi.

"Dobro." U slušalicu reče: "Nazvat ću te kasnije." Pritisne puce za treću liniju. "Halo."

"Leslie?"

"Zdravo, Olivere. Ili bih trebala reći, gospodine predsjedniče?"

"Možeš me zvati kako god želiš." Vedro doda: "I kako si me zvala." Usljedi tišina. "Leslie, želio bih te vidjeti."

"Jesi li siguran da je to dobra zamisao?"

"Jako sam siguran."

"Ti si predsjednik. Tebi ne mogu odbiti, zar ne?"

"Ne ako si američki domoljub. U petak je u Bijeloj kući večera za Ministarstvo vanjskih poslova. Molim te, dođi."

"U koliko sati?"

"U osam."

"Dobro. Doći ću."

Bila je prekrasna u dugoj, uskoj, crnoj pletenoj haljini visokog vrata, kreaciji St. Johna, koja se sprijeda kopčala gumbima prevučenim zlatom od dvadeset dva karata. Na lijevoj strani haljine nalazio se smjeli prorez od trideset pet centimetara.

Čim ju je Oliver ugledao, nahrupila su sjećanja.

"Leslie..."

"Gospodine predsjedniče."

Uzeo je njenu ruku u svoju i osjetio da je vlažna. *To je znak*, pomisli Oliver. Ali čega?

Nervoze? Ljutnje? Starih uspomena?

"Tako mi je drago da si došla, Leslie."

"Da. I meni je drago."

"Razgovarat ćemo kasnije."

Osjetio je toplinu od njezina smiješka.

"Da."

Dva stola dalje od mjesta na kojem je Oliver sjedio nalazila se skupina arapskih diplomata. Činilo se da jedan od njih, crnomanjasti čovjek oštih crta lica i tamnih očiju, netremice zuri u Olivera. Oliver se nagne prema Peteru Tageru i glavom pokaže Arapina.

"Tko je to?"

Tager hitro pogleda u naznačenom pravcu.

"Ali alFulani. On je ministar u jednom od Ujedinjenih Arapskih Emirata. Zašto pitaš?"

"Bez posebnog razloga."

Oliver ponovno pogleda onamo. Čovjekov je pogled još uvijek bio prikovan za njega.

Oliver je cijele večeri hodao prostorijom i nastojao da se njegovi gosti ugodno osjećaju. Sylva je sjedila za jednim stolom, a Leslie za drugim. Tek kad je večer gotovo završila, Oliver je na trenutak uspio uhvatiti Leslie nasamo.

"Moramo razgovarati. Imam ti puno toga reći. Možemo li se negdje naći?"

U glasu joj se osjećalo jedva zamjetljivo oklijevanje.

"Olivere, možda bi bilo bolje da se ne..."

"Imam kuću u Manassasu, Virginia, oko sat vremena daleko od Washingtona. Hoćeš li se tamo naći sa mnom?"

Leslie ga pogleda u oči. Ovoga puta nije bilo oklijevanja.

"Ako tako želiš."

Oliver joj objasni gdje se nalazi kuća.

"Sutra uvečer u osam?"

"Bit ću tamo" odgovori Leslie promuklim glasom.

Na sastanku Vijeća za nacionalnu sigurnost idućeg jutra direktor obavještajne službe bacio je bombu.

"Gospodine predsjedniče, jutros smo primili vijest da Libija kupuje raznovrsno atomsko oružje od Irana i Kine. Šire se glasine da će to upotrijebiti za napad na Izrael. Trebat će nam dan ili dva da to provjerimo."

Lou Werner, ministar vanjskih poslova, reče:

"Mislim da ne bismo smjeli čekati. Uložimo odmah protest, najjači što možemo."

Oliver reče Werneru:

"Pogledajte možete li dobiti dodatnih informacija."

Sastanak je trajao cijelo jutro. Povremeno bi se Oliver uhvatio kako razmišlja o sastanku s Leslie. *Šarmiraj je, momče... Moraš je pridobiti na svoju stranu.*

Oliver se u subotu uvečer vozio jednim od automobila kojima se služilo osoblje Bijele kuće prema Manassasu, Virginia. Vozač je bio tajni agent u kojeg je imao puno povjerenje. Obuzeo ga je snažan poriv da otkaže sastanak, ali bilo je prekasno. Zabrinjavam se bez razloga. Vjerojatno se neće ni pojaviti.

Oliver je u osam sati pogledao kroz prozor i vidio kako Leslien automobil skreće na kolni prilaz senatorove kuće. Gledao je kako izlazi iz automobila i kreće prema ulazu. Oliver je otvorio ulazna vrata. Tada su oboje stajali na vratima, šutke zurili jedno u drugo, a vrijeme je nestalo i nekako se činilo da se nikad nisu ni rastajali.

Oliver prvi nađe svoj glas.

"Moj Bože! Kad sam te sinoć vidio... gotovo sam zaboravio kako si lijepa." Oliver uzme Leslienu ruku i povede je u dnevnu sobu. "Što bi željela popiti?"

"Ništa mi ne treba. Hvala."

Oliver sjedne do nje na kauč.

"Moram te nešto pitati, Leslie. Mrziš li me?"

Ona polako odmahne glavom.

"Ne. Mislila sam da te mrzim." Iskrivljeno se osmjehne. "Na neki je način to razlog mog uspjeha, čini mi se."

"Ne razumijem."

"Željela sam ti se osvetiti, Olivere. Kupovala sam novine i televizijske kuće kako bih te mogla napadati. Ti si jedini muškarac kojeg sam ikada voljela. A kad si... kad si me napustio, mislila sam da to neću moći podnijeti." Borila se protiv suza. Oliver je zagri.

"Leslie..."

I tada se njegove usne nađu na njezinima i počnu se strastveno ljubiti.

"O, moj Bože" izusti Leslie. "Nisam očekivala da će se ovo dogoditi"

Požudno se zagre, a tada je on povede u spavaću sobu. Počnu razodijevati jedno drugo.

"Požuri, ljubavi moja" šapne Leslie. "Požuri..."

I bili su u krevetu, grlili se, tijela su im se dodirivala, sjećali su se. Vodili su ljubav nježno i žestoko, kao u početku. A ovo je novi početak. Na kraju su ležali na krevetu, sretni, iscrpljeni.

"To je tako smiješno" reče Leslie.

"Što?"

"Sve one užasne stvari što sam ih o tebi objavila. To sam učinila kako bih privukla tvoju pozornost." Privije se uz njega. "Uspjela sam, zar ne?"

Oliver se nasmiješi.

"Rekao bih da jesi."

Leslie sjedne i pogleda ga.

"Tako sam ponosna na tebe, Olivere. Predsjednik Sjedinjenih Država."

"Pokušavam biti vraški dobar predsjednik. To je ono što mi je doista važno. Želim nešto doista učiniti." Oliver pogleda na sat. "Bojim se da se moram vratiti."

"Naravno. Pustit ću te da prvi odeš."

"Kad ću te ponovno vidjeti, Leslie?"

"Kad god želiš."

"Morat ćemo biti oprezni."

"Znam. Bit ćemo."

Leslie je ondje ležala i sanjivo promatrala Olivera kako se odijeva. Kad je bio spreman za odlazak, Oliver se sagne k njoj i reče:

"Ti si moje čudo."

"I ti si moje. Uvijek si bio."

Oliver je poljubi.

"Nazvat ću te sutra."

Oliver požuri do automobila te ga vozač odveze natrag u Washington. *Što se stvari više mijenjaju, to ostaju iste*, mislio je Oliver. *Moram paziti da je više nikad ne povrijedim.*

Uzme mobitel i utipka broj na Floridi što mu ga je dao senator Davis. Senator se osobno javi.

"Halo."

"Oliver je."

"Gdje si?"

"Vraćam se u Washington. Samo sam te nazvao da ti kažem dobre vijesti. Više se ne moramo zabrinjavati zbog tog problema. Sve je pod kontrolom."

"Ne mogu ti reći koliko mi je to drago čuti." U glasu senatora Davisa osjećalo se golemo olakšanje.

"Znao sam da će ti biti drago, Todd."

Kad se Oliver idućeg jutra odijevao, uzeo je primjerak Washington Tribunea. Na prvoj je stranici bila fotografija ladanjske kuće senatora Davisa u Manassasu. Potpis ispod slike je glasio:

LJUBAVNO GNIJEZDO PREDSJEDNIKA RUSSELA.

Oliver je s nevjericom zurio u novine. Kako je to mogla učiniti? Sjetio se kako je bila strastvena u krevetu. A on je to posve pogrešno shvatio. To je bila strast ispunjena mržnjom, a ne ljubavlju.

Nema načina da je ikad zaustavim, očajnički pomisli Oliver.

Senator Todd Davis je zaprepašteno zurio u priču na naslovnoj stranici. Shvaćao je kakva je moć tiska te je znao koliko bi ga ova osveta mogla koštati. *Morat ću je sam zaustaviti*, zaključio senator Davis.

Kad je stigao u svoj ured, nazvao je Leslie.

"Dugo se nismo čuli" toplo će senator Davis. "Previše dugo. Često mislim na vas, gospođice Stewart."

"I ja mislim na vas, senatore Davis. Na neki način vama dugujem sve što imam."

On se tiho nasmije.

"Uopće nije tako. Kad ste imali problem, bilo mi je drago da sam mogao pomoći."

"Mogu li štogod učiniti za vas, senatore?"

"Ne, gospođice Stewart. No ja bih nešto želio učiniti za vas. Ja sam jedan od vaših vjernih čitatelja, znate, i držim da su Tribune doista kvalitetne novine. Upravo sam shvatio da u njima uopće nismo oglašavali pa to želim ispraviti. Imam udjela u nekoliko velikih kompanija koje puno oglašavaju. Mislim, doista puno. Držim da bi dobar dio toga trebao ići kvalitetnim novinama kakve su Tribune."

"Oduševljena sam vašim riječima, senatore. Uvijek će nam dobro doći još oglašavanja. Kome ću poslati urednika?"

"Pa, prije no što njega nekamo pošaljete, mislim da bismo nas dvoje trebali riješiti jedan mali problem."

"O čemu je riječ?" upita Leslie.

"Riječ je o predsjedniku Russellu."

"Da?"

"Ovo je prilično osjetljivo pitanje, gospođice Stewart. Maločas ste rekli da sve što imate dugujete meni. Sad od vas tražim malenu uslugu."

"Rado ću vam udovoljiti, ako budem mogla."

"Na svoj skroman način pomogao sam da predsjednik bude izabran."

"Znam."

"On dobro obavlja svoj posao. Jasno, situaciju mu otežava činjenica da ga na svakom koraku napadaju moćne novine kakve su Tribune."

"Što zapravo tražite od mene, senatore?"

"Dakle, bio bih vam jako zahvalan da ti napadi prestanu."

"A u zamjenu za to mogu računati na oglašavanje nekoliko vaših kompanija."

"Puno oglašavanja, gospođice Stewart."

"Hvala vam, senatore. Zašto me ponovno ne nazovete kad budete imali bolju ponudu?" Veza se prekine.

Matt Baker je u svom uredu u Washington Tribuneu čitao članak o tajnom ljubavnom gnijezdu predsjednika Russella.

"Tko je, dovraga, ovo autorizirao?" obrecne se na svog pomoćnika.

"Stiglo je iz Bijelog tornja."

"Prokletstvo. Ne upravlja ona ovim novinama, nego ja." Zašto se, dovraga, gnjavim s njom? pitao se, ne prvi put. Zbog tristo pedeset tisuća dolara godišnje, plus bonusi i dividende dionica, ironično će sam sebi. Kad god je bio spreman dati otkaz, ona ga je zavela s više novca i više ovlasti. Osim toga, morao je priznati da je fascinantno raditi za jednu od najmoćnijih žena na svijetu. U njoj je bilo nečega što on nikad neće razumjeti.

Kad je kupila Tribune, Leslie je rekla Mattu:

"Želim da zaposlite jednog astrologa. Zove se Zoltaire."

"On ima ugovor s našim konkurentima."

"Nije me briga. Zaposlite ga."

Kasnije istoga dana Matt Baker joj je rekao:

"Raspitao sam se o Zoltaireu. Bilo bi previše skupo otkupiti njegov ugovor."

"Kupite ga."

Idućeg je tjedna Zoltaire, čije je pravo ime David Hayworth, došao raditi za Washington Tribune. Bio je pedesetih godina, sitan, mračan i prenapet.

Matt je bio zbunjen. Leslie se nije doimala kao žena koju bi mogla zanimati astrologija. Koliko je on mogao vidjeti, između Leslie i

Davida Haywortha nije bilo nikakve veze.

On međutim nije znao da je Hayworth posjećivao Leslie u njezinom domu kad god je morala donijeti neku važnu odluku.

Prvog dana Matt pobrinuo da se Leslieno ime pojavi u podacima o redakciji: Izdavač: Leslie Chambers. Ona je to pogledala i rekla: "Promijenite to. Moje je ime Leslie Stewart."

Dama želi slavu, mislio je Matt. No nije bio u pravu. Leslie se odlučila vratiti svom djevojačkom prezimenu jer je htjela da Oliver Russell točno zna tko je odgovoran za ono što će mu se dogoditi.

Leslie je dan nakon preuzimanja novina rekla:

"Kupit ćemo časopis o zdravlju." Matt ju je radoznalo pogledao. "Zašto?"

"Jer se to područje naglo razvija." Pokazalo se da ima pravo. Časopis je postigao trenutni uspjeh.

"Počet ćemo se širiti" Leslie je rekla Bakeru. "Poslat ćemo ljude u potragu za publikacijama u prekomorskim zemljama."

"Dobro."

"I ovdje ima previše sala. Riješi se novinara koji ne nose svoj dio posla."

"Leslie..."

"Želim mlade novinare koji su pohlepni."

Kad se otvaralo neko upravno radno mjesto, Leslie je inzistirala na tome da bude nazočna tijekom intervjua. Slušala bi kandidata, a zatim bi postavila jedno pitanje:

"Kakav je vaš rezultat u golfu?" Posao bi često ovisio o odgovoru.

"Kakvo je to pitanje, dovraga?" Pitao je Matt Baker kad ga je prvi put čuo. "Kakve veze ima rezultat u golfu?"

"Ovdje ne želim ljude koji su predani golfu. Ako ovdje rade, moraju biti predani Washington Tribuneu."

Osobni život Leslie Stewart bio je tema beskonačnih razgovora u Tribuneu. Prelijepa žena, slobodna, a koliko je svima bilo poznato, nije imala vezu s nekim muškarcem, a ništa se nije znalo o njezinu osobnu životu. Isticala se kao domaćica svečanih prijema u metropoli, a važni su ljudi željno očekivali njezinu pozivnicu. No ljudi su nagađali čime se bavila kad su gosti odlazili i ona bi ostajala sama. Kolale su glasine da pati od nesanice te noći provodi u radu i planiranju novih projekata za svoje carstvo. Bilo je i drugih glasina, šakljivijih, ali nikako ih se nije moglo dokazati.

Leslie se u sve uplitala: uvodnike, vijesti, oglašavanje. Jednog je dana

šefu oglasnog odjela rekla:

"Zašto nemamo nijedne reklame Gleasona?" To je bila prodavaonica za otmjenu klijentelu u Georgetownu.

"Pokušao sam, ali..."

"Poznajem vlasnika. Nazvat ću ga." Nazvala ga je i rekla: "Allane, ne daješ oglase u Tribune. Zašto?"

Čovjek se nasmijao i rekao:

"Leslie, tvoji čitatelji kod nas krađu."

Prije no što bi Leslie došla na sastanak, raspitala se o svima koji su trebali biti ondje. Znala je svačije slabosti i snagu, a bila je neumoljivi pregovaratelj.

"Ponekad si previše oštra" upozoravao ju je Matt Baker. "Moraš im nešto ostaviti, Leslie."

"Zaboravi. Vjerujem u politiku spaljene zemlje."

Tijekom iduće godine Washington Tribune Enterprises kupio je novine i radiopostaju u Australiji, televizijsku kuću u Denveru te novine u Hammond, Indiana. Kad god bi došlo do nove kupnje, djelatnici tih organizacija užasavali su se onoga što slijedi. Leslie je postajala sve poznatija kao nemilosrdna osoba.

Leslie Stewart bila je neizmjereno ljubomorna na Katharine Graham.

"Ona samo ima sreće" govorila je Leslie. "I svi je smatraju običnom kućkom."

Matt Baker je došao u iskušenje da pita Leslie što misli na kakvom je ona glasu, ali se predomislio. Kad je Leslie jednog jutra stigla u svoj ured, na stolu je našla maleni drveni blok s dva mjedena testisa. Matt Baker se uzrujao.

"Žao mi je" rekao je. "Odnijet ću..."

"Ne. Neka ostane."

"Ali..."

"Neka ostane."

Matt Baker je imao sastanak u svom uredu kad se preko interkoma začuo Leslien glas.

"Matt, dođi gore."

Bez »molim te«, bez »dobro jutro«.

Ovo će biti loš dan, mrzovoljno pomisli Matt Baker. Ledena princeza je u jednom od svojih opakih raspoloženja.

"To je zasad sve" reče Matt.

Izašao je iz ureda i pošao hodnicima uz koje je stotine djelatnika marljivo radilo. Pošao je dizalom do Bijelog tornja i ušao u raskošni ured. Ondje se već nalazilo šest urednika. Za golemim je stolom sjedila Leslie Stewart. Podigla je glavu kad je Matt ušao.

"Počnimo."

Sazvala je sastanak uredništva. Matt Baker se sjećao kako je rekla: *Vi ćete upravljati novinama. Ja se neću miješati.* Trebao je biti pametniji. Nije na njoj da saziva ovakve sastanke. To je njegov posao. S druge strane, ona je izdavač i vlasnik Washington Tribunea pa može raditi što god joj padne na pamet. Matt Baker reče:

"Želim s tobom razgovarati o članku o ljubavnom gnijezdu predsjednika Russella u Virginiji."

"Tu se nema što razgovarati" reče Leslie. Podigne primjerak The Washington Posta, konkurentskih novina. "Jesi li vidio ovo?"

Matt ih je vidio.

"Da, to je samo..."

"Nekad se ovo zvalo ekskluzivnom viješću, Matt. Gdje ste bili ti i tvoji izvjestitelji kad je Post dobio vijest?"

Naslov u Washington Postu je glasio:

DRUGI LOBIST KOJI ĆE BITI OPTIJŽEN ZA
DAVANJE ILEGALNIH POKLONA MIMSTRU OBRANE.

"Zašto mi nismo dobili tu priču?"

"Jer to još uvijek nije službeno. Provjerio sam. To je samo..."

"Ne volim da netko ima prednost preda mnom." Matt Baker uzdahne i naslani se u stolici. Ovo će biti burna sjednica.

"Ili smo broj jedan, ili smo nitko i ništa" ustvrdi Leslie Stewart. "A ako smo nitko i ništa, ovdje neće ni za koga biti posla, zar ne?"

Leslie se okrene Arnieju Cohnu, uredniku nedjeljnog časopisa. "Kad se ljudi u nedjelju ujutro probude, želimo da čitaju naš časopis. Ne želimo ponovno uspavati naše čitatelje. Prošle su nedjelje svi članci bili dosadni."

On je razmišljao: *Da si muško, ja bih...*

"Žao mi je" promrmlja. "Nastojat ću da sljedeći put bude bolje."

Leslie se okrene Jeffu Connorsu, sportskom uredniku. Connors je bio privlačan čovjek tridesetih godina, visok, atletski građen, plave kose i inteligentnih sivih očiju. Držao se opušteno i sigurno, poput

ljudi koji znaju da su dobri u onome što rade. Matt je čuo da ga je Leslie pokušala osvojiti, ali ju je on odbio.

"Napisao si da će Fieldinga prodati Piratima."

"Rekli su mi"

"Rekli su ti pogrešno! Tribune snosi odgovornost za pisanje o događaju

koji se uopće nije dogodio."

"Vijest sam dobio od njegovog menadžera" smireno će Jeff Connors. "Rekao mi je da..."

"Sljedeći put provjeri svoje priče, a zatim ih ponovno provjeri."

Leslie se okrene i pokaže uokvireni, požutjeli novinski članak što je visio na zidu. To je bila naslovna stranica Chicago Tribunea od 3. studenog 1948. Veliki je naslov glasio:

DEWEY PORAZIO TRUMANA.

"Najgore što neke novine mogu učiniti" reče Leslie "pogrešno je shvatiti činjenice. Bavimo se poslom u kojem uvijek sve mora biti točno." Leslie pogleda na sat. "To je zasad sve. Očekujem da ćete svi raditi puno bolje."

Kad su ustali i pošli prema vratima, Leslie reče Mattu Bakeru:

"Želim da ti ostaneš."

"Dobro."

Ponovno se spusti na stolicu i pogleda za onima koji su odlazili.

"Jesam li bila previše oštra?" upita Leslie.

"Dobila si što si htjela. Svi su skloni samoubojstvu."

"Nismo ovdje da bismo stvarali prijateljstva, već da bismo izdavali novine." Ponovno pogleda uokvirenu naslovnicu na zidu. "Možeš li zamisliti kako se taj izdavač osjećao nakon što je priča dospjela na ulice, a Truman postao predsjednikom? Nikad ne želim tako nešto osjetiti, Matt. Nikad."

"Kad već govorimo o pogrešnom shvaćanju činjenica" počne Matt "ta priča na naslovnoj stranici o predsjedniku Russellu više bi odgovarala jeftinom tabloidu. Zašto ga neprestano proganjaš? Pruži mu priliku."

Leslie zagonetno odgovori:

"Pružila sam mu priliku." Ustane i počne hodati prostorijom. "Saznala sam da Russell kani staviti veto na novi zakon o

komunikacijama. To znači da ćemo morati odustati od posla s postajama San Diego. i Omaha."

"Tu ništa ne možemo učiniti."

"O, da, možemo. Želim ga izbaciti iz ureda, Matt. Pomoći ćemo da netko drugi dođe u Bijelu kuću, netko tko zna što radi."

Mattu nije bilo ni na kraj pameti upuštati se u još jednu prepirku o predsjedniku s Leslie Stewart. Ponašala se poput fanatika kad je riječ o toj temi.

"On nije sposoban obnašati tu dužnost, a ja ću učiniti sve što je u mojoj moći da na idućim izborima izgubi."

Philip Cole, šef dopisnika WTE-a, žurno uđe u Mattov ured baš kad se Matt Baker spremao na odlazak. Na licu mu se nalazio zabrinut izraz. "Imamo jedan problem, Matt."

"Može li to pričekati do sutra? Kasnim na..."

"Riječ je o Dani Evans." Matt oštro reče:

"Što je s njom?"

"Uhićena je."

"Uhićena?" s nevjericom upita Matt. "Zbog čega?"

"Špijunaže. Želiš li da ja ...?"

"Ne. Ja ću se za to pobrinuti."

Matt Baker požuri natrag do svog stola i nazove Ministarstvo vanjskih poslova.

Nagu su je izvukli iz zatvorske ćelije u hladno, mračno dvorište. Divlje se otimala dvojici muškaraca koji su je držali, ali ništa nije mogla protiv njih. Vani je stajalo šest vojnika s puškama. Čekali su na nju dok su je nosili do drvenog stupa zabijenog u zemlju. Pukovnik Gordan Divjak gledao je kako je njegovi ljudi vežu za stup.

"Ne možete mi to raditi! Ja nisam špijunka!" vikala je. No nadglasavala ju je buka granatiranja što je dopirala iz neposredne blizine.

Pukovnik Divjak se makne od nje i kimne streljačkom vodu.

"Priprema, pozor.."

"Prestanite se derati!"

Grube su je ruke tresle. Dana otvori oči, a srce joj je mahnito tuklo. Ležala je na ležaju u malenoj, mračnoj ćeliji. Pukovnik Divjak stajao je nad njom. Dana uspaničeno sjedne i pokuša rastjerati prizore iz noćne more.

"Što... što ćete mi učiniti?"

Pukovnik Divjak hladno reče:

"Da ima pravde, pogubili bismo vas. Nažalost, dobio sam naređenje da vas pustim." Dani zastane srce. "Ukrcać ćemo vas na prvi avion koji polijeće iz Sarajeva."

Pukovnik Divjak je pogleda u oči i reče:

"Nemojte se više nikad vratiti ovamo."

Ministarstvo vanjskih poslova i Predsjednik uložili su velike napore da oslobode Danu Evans. Kad je Peter Tager čuo za uhićenje, pošao je k predsjedniku.

"Upravo su me nazvali iz Ministarstva vanjskih poslova. Danu Evans su uhitili i optužili je za špijunažu. Prijete da će je pogubiti."

"Isuse! To je strašno. Ne smijemo dopustiti da se tako nešto dogodi."

"Tako je. Želio bih dopuštenje da se poslužim tvojim imenom."

"Imaš ga. Poduzmi sve što je potrebno."

"Suradivati ću s Ministarstvom vanjskih poslova. Ako nam to uspije, možda će te Tribune ostaviti na miru."

Oliver odmahne glavom.

"Ne bih na to računao. Najvažnije je da je odande izvučemo, dovraga."

Nakon nekoliko desetaka mahnitih telefonskih poziva, zahvaljujući pritisku iz Ovalnog ureda, te ministru vanjskih poslova i generalnom sekretaru Ujedinjenih naroda; Danu su konačno pustili na slobodu. Kad su stigle dobre vijesti, Peter Tager je žurno pošao obavijestiti Olivera.

"Slobodna je. Na putu je kući."

"Sjajno."

Razmišljao je o Dani Evans kad je tog jutra odlazio na jedan sastanak. *Drago mi je da smo je uspjeli spasiti.*

Nije imao pojma da će ga taj čin stajati života.

Kad se Danin avion spustio u Međunarodnu zračnu luku Dulles, ondje ju je čekao Matt Baker i više od dvadeset novinskih, televizijskih i radioizvjestitelja. Dana s nevjericom pogleda mnoštvo.

"Što se ...?"

"Ovamo, Dana. Nasmiješi se!"

"Kako su se odnosili prema tebi? Je li bilo brutalnosti?"

"Kakav je osjećaj vratiti se kući?"

"Može li jedan snimak?"

"Kaniš li se vratiti onamo?"

Svi su govorili istodobno. Dana je zapanjeno stajala, svladana osjećajima. Matt Baker je ugurao Danu u limuzinu što ih je čekala pa su odjurili.

"Što... što se događa?" upita Dana.

"Postala si slavna."

Ona odmahne glavom.

"Ovo mi nije potrebno, Matt." Na trenutak sklopi oči. "Hvala što si me izvukao."

"Možeš zahvaliti predsjedniku i Peteru Tageru. Oni su pokrenuli sve veze. Možeš zahvaliti i Leslie Stewart."

Kad je Matt ispričao Leslie što se dogodilo, ona je rekla:

"Ti gadovi! Ne mogu to učiniti Tribuneu. Pobrini se da je oslobode.

Potegni sve veze i izvuci je odande."

Dana pogleda kroz prozor limuzine. Ljudi su hodali ulicom, razgovarali i smijali se. Nisu se čuli zvukovi paljbe ni granatiranja. Bilo je sablasno.

"Naš urednik koji radi na nekretninama našao je stan za tebe. Sad te vodim onamo. Želim da uzmeš malo odmora, koliko god želiš. Kad

budeš spremna, vratit ćemo te na posao." Pozornije pogleda Danu. "Osjećaš li se dobro? Ako želiš poći liječniku, sredit ću..."

"Dobro mi je. Ljudi iz našeg zastupništva u Parizu odveli su me liječniku."

Stan se nalazio u Ulici Calvert, ugodno namješten, s jednom spavaćom sobom, dnevnom sobom, kuhinjom, kupaoionicom i malenom radnom sobom.

"Hoće li ti to odgovarati?" upita Matt.

"Savršeno je. Hvala ti, Matt."

"Dao sam da ti napune hladnjak. Zacijelo ćeš sutra poći kupovati odjeću, nakon što se malo odmoriš. Sve stavi na račun novina."

"Hvala, Matt. Hvala ti na svemu."

"Kasnije ćeš nam sve ispričati. To ću ja dogovoriti."

Stajala je na mostu, slušala pušcanu paljbu i gledala kako rijekom plutaju napuhana tijela, a zatim se plačući probudila. Djelovalo je tako stvarno. To je bio san, ali se takve stvari doista događaju. U tom trenutku netko bezrazložno i okrutno ubija nedužne žrtve, muškarce, žene i djecu. Sjetila se riječi profesora Stake. Ovaj rat u Bosni i Hercegovini ne može se razumjeti. Njoj se činilo nevjerojatnim da ostatak svijeta za to nije briga. Bojala se usnuti strepeći od noćnih mora što su joj ispunjavale mozak. Ustala je, prišla prozoru i zagledala se u grad. Bio je miran, bez pucnjeva, bez ljudi koji trče ulicama i vrište. Činilo joj se neprirodnim. Pitala se kako je Kemal i hoće li ga ikad ponovno vidjeti. *Zacijelo me je dosad već zaboravio.*

Dana je dio jutra provela kupujući odjeću. Kamo god bi pošla, ljudi su se zaustavljali i zurili u nju. Čula je kako šapću:

"To je Dana Evans!"

Sve su je prodavačice prepoznavale. Postala je slavna. Mrzila je to.

Dana nije doručkovala ni ručala. Bila je gladna, ali nije mogla jesti. Mučila ju je prevelika napetost. Kao da je čekala da se dogodi neka katastrofa. Dok je hodala ulicom, izbjegavala je poglede neznanaca. Sumnjala je u svakoga. Uporno je osluškivala hoće li čuti zvuk pucnjave. *Ne mogu dalje ovako*, mislila je Dana.

U podne je ušla u ured Matta Bakera.

"Što radiš ovdje? Trebala bi biti na odmoru."

"Moram se vratiti na posao, Matt."

Pogledao ju je i sjetio se mlade djevojke koja je došla k njemu prije nekoliko godina. *Došla sam zbog posla. Jasno, ja već imam posao ovdje. To je više kao premještaj, zar ne?... Mogu odmah početi...* Više je nego ispunila svoje obećanje. Kad bih imao kćer...

"Tvoja te šefica želi upoznati" Matt reče Dani. Pođu prema uredu Leslie Stewart. Dvije su žene stajale i procjenjivale se.

"Dobro došla natrag, Dana."

"Hvala vam."

"Sjednite." Dana i Matt sjednu nasuprot Leslienu stolu.

"Želim vam zahvaliti što ste me izvukli odande" reče Dana.

"Zasigurno je bilo pakleno. Žao mi je" Leslie pogleda Matta. "Što ćemo sada s njom, Matt?"

On pogleda Danu.

"Upravo se spremamo iznova poslati dopisnika u Bijelu kuću. Želiš li taj posao?" To je bio jedan od najprestižnijih televizijskih poslova u zemlji. Danino se lice razvedri.

"Da. Voljela bih." Leslie kimne.

"Tvoj je."

Dana ustane.

"Pa... hvala vam još jednom."

"Sretno."

Dana i Matt izađu iz ureda.

"Idemo srediti stvari" reče Matt.

Pošao je s njom do televizijske zgrade gdje su svi čekali kako bi je pozdravili. Dani je trebalo petnaest minuta da se probije kroz mnoštvo.

"Evo ti novog dopisnika iz Bijeke kuće" Matt reče Philipu Coleu.

"Sjajno. Pokazat ću ti ured."

"Jesi li već ručala?" Matt upita Danu.

"Ne, ja..."

"Zašto ne skoknemo štogod pojesti?"

Blagovaonica upravnog osoblja nalazila se na četvrtom katu, prostrana, ugodna prostorija s dvadeset četiri stola. Matt povede Danu do stola u kutu gdje sjednu.

"Gospodica Stewart mi se čini vrlo ljubaznom" primijeti Dana.

Matt zausti da će nešto reći, ali se predomisli.

"Da. Naručimo."

"Nisam gladna."

"Pa nisi ručala?"

"Ne."

"Jesi li doručkovala?"

"Nisam."

"Dana, kad si zadnji put jela?"

Dana odmahne glavom.

"Ne sjećam se. Nije važno."

"Griješiš. Ne mogu dopustiti da se naš novi dopisnik iz Bijele kuće izgladnjuje."

Konobar priđe stolu.

"Želite li naručiti, gospodine Baker?"

"Da." Preleti pogledom jelovnik. "Počet ćemo s lakšom hranom. Gospođica Evans će uzeti sendvič od šunke, salate i rajčica." Pogleda Danu. "Kolač ili sladoled?"

"Niš..."

"Pitu a la mode. Ja ću uzeti sendvič od pečene govedine."

"Da, gospodine."

Dana se osvrne oko sebe.

"Sve mi se ovo čini nestvarnim. Život je ono što se ondje događa, Matt. Užasno je. Ovdje nikoga nije briga."

"Nemoj tako govoriti. Jasno da nas je briga. Ali mi ne možemo upravljati svijetom, i ne možemo ga kontrolirati. Činimo sve što možemo."

"To nije dovoljno" žestoko će Dana.

"Dana..."

Prekine se. Ona je bila daleko, slušajući udaljene zvukove što ih on nije mogao čuti, gledajući mučne prizore što ih on nije mogao vidjeti. Sjedili su u tišini dok konobar nije donio, jelo.

"Evo nas."

"Matt, ja doista nisam glad..."

"Pojest ćeš ovo" naredi Matt.

Jeff Connors približavao se njihovu stolu.

"Zdravo, Matt."

"Jeff."

Jeff Connors pogleda Danu.

"Zdravo."

Matt reče:

"Dana, ovo je Jeff Connors. On je sportski urednik Tribunea."

Dana kimne glavom.

"Ja sam vaš vjerni obožavatelj, gospodice Evans. Drago mi je da ste se izvukli odande."

Dana ponovno kimne.

"Hoćeš li nam se pridružiti, Jeff?" ponudi Matt.

"Vrlo rado." Jeff sjedne i obrati se Dani:

"Nastojao sam gledati sve vaše emisije. Držao sam ih briljantnim."

"Hvala" promrmlja Dana.

"Jeff je jedan od naših sjajnih sportaša. Nalazi se u Baseball Hall of Fame."

Dana ponovno ovlaš kimne.

"Ako ste slučajno slobodni" reče Jeff "Oriolesi igraju protiv Yankeesa u Baltimoreu u petak. To je..."

Dana se okrene i prvi ga put pogleda.

"To doista zvuči uzbudljivo. Cilj igre je udariti loptu, a zatim trčati naokolo dok vas druga strana pokušava zaustaviti?"

On je oprezno pogleda.

"Pa..."

Dana ustane i drhtavim glasom reče:

"Gledala sam kako ljudi trče poljem, ali trčali su da spase živote jer je netko u njih pucao i ubijao ih!" Bila je na rubu histerije. "To nije bila igra i... i nije bio glupavi bejzbol."

Drugi ljudi u prostoriji okretali su se prema njima i zurili u Danu.

"Možete ići dovraga" jecajući će Dana. Tada pobjegne iz prostorije. Jeff se okrene Mattu.

"Strašno mi je žao. Nisam htio..."

"Nisi ti kriv. Ona se još uvijek nije vratila kući. A sam Bog zna da joj nitko ne može zamjeriti živčani napadaj."

Dana požuri do svog ureda i tresne vratima. Pođe do svog stola i sjedne, boreći se protiv histerije.

O, Bože. Napravila sam pravu budalu od sebe. Otpustit će me, a ja to i zaslužujem. Zašto sam napala onoga čovjeka? Kako sam mogla učiniti nešto tako grozno? Ja ne pripadam ovamo. Više nikamo ne pripadam. Spusti glavu na ruke i prepusti se plaču.

Nekoliko minuta kasnije otvore se vrata i netko uđe. Dana podigne glavu. To je bio Jeff Connors, a nosio je pladanj sa sendvičem od šunke, salate i rajčice, te komadom pite ci la mode.

"Zaboravili ste svoj ručak" blago će Jeff.

Dana obriše suze, posramljena.

"Ja... želim se ispričati. Žao mi je. Nisam imala pravo..."

"Imali ste posve pravo" mirno će on. "U svakom slučaju, kome je potrebna glupa bejzbolska utakmica?" Jeff spusti pladanj na stol. "Smijem li vam se pridružiti za ručkom?" Sjedne.

"Nisam gladna. Hvala vam."

Jeff uzdahne.

"Dovodite me u vrlo neugodan položaj, gospođice Evans. Matt kaže da morate jesti. Ne želite da dobijem otkaz, zar ne?"

Dana se uspije osmjehnuti.

"Ne." Uzme pola sendviča i odgrize maleni zalogaj.

"Više." Dana još malo odgrize.

"Više." Dana ga pogleda.

"Doista ćete me natjerati da ovo pojedem, zar ne?"

"Možete se kladiti u to." Gledao je kako odgriza veći zalogaj sendviča. "To je već bolje. Usput rečeno, ako u petak uvečer niste zauzeti, ne znam jesam li spomenuo utakmicu između Oriolesa i Yankeesa. Želite li poći?"

Dana ga pogleda i kimne glavom.

"Da."

U tri sata toga poslijepodneva Dana uđe kroz glavni ulaz Bijele kuće, a stražar joj reče:

"Gospodin Tager bi vas želio vidjeti, gospođice Evans. Netko će vas odvesti do njegova ureda."

Jedan od vodiča ju je nekoliko minuta kasnije poveo dugačkim hodnikom do ureda Petera Tagera. On ju je već čekao.

"Gospodine Tager..."

"Nisam očekivao da ću vas tako brzo vidjeti, gospođice Evans. Zar vam vaša kuća neće dati malo odmora?"

"Nisam ga željela" odgovori Dana. "Ja... moram raditi."

"Molim vas, sjednite." Dana sjedne nasuprot Tageru. "Mogu li vas nečim ponuditi?"

"Ne, hvala. Upravo sam ručala."

Nesvjesno se nasmiješi pri pomisli na Jeffa Connorsa.

"Gospodine Tager, od srca zahvaljujem vama i predsjedniku Russellu jer ste me spasili." Zastane s oklijevanjem. "Znam da Tribune nije bio naročito ljubazan prema predsjedniku i ja..."

Peter Tager uzdigne ruku.

"To je bilo nešto jače od politike. Predsjednik im nikako nije mogao dopustiti da se izvuku s nečim takvim. Znate li priču o Heleni trojanskoj?"

"Da."

Tager se nasmiješi.

"Pa, možda smo i mi počeli rat zbog vas. Vi ste jako važna osoba."

"Ne osjećam se jako važnom."

"Morate znati da smo Predsjednik i ja vrlo zadovoljni što ste dobili zadatak izvještavati iz Bijele kuće."

"Hvala vam."

Tager na trenutak zastane.

"Šteta je što Tribune ne voli predsjednika Russella, ali vi tu ništa ne možete. No unatoč tome, ako postoji nešto osobno što bismo Predsjednik ili ja mogli učiniti da vam pomognemo... obojica vas jako cijenimo."

"Hvala vam. Cijenim to."

Vrata se otvore i uđe Oliver. Dana i Peter Tager ustanu.

"Sjednite" reče Oliver. Priđe Dani. "Dobro došli kući."

"Hvala vam, gospodine predsjedniče" reče Dana. "I doista tako mislim."

Oliver se nasmiješi.

"Ako nekome ne možete spasiti život, kakva je svrha predsjedničkog položaja? Želim biti iskren prema vama, gospodice Evans. Ovdje nitko pretjerano ne voli vašu novinsku kuću. Ali svi volimo vas."

"Hvala vam."

"Peter će vas povesti u obilazak Bijele kuće. Budete li imali problema, mi smo tu da vam pomognemo."

"Vrlo ste ljubazni."

"Ako nemate ništa protiv, želio bih da se sastanete s gospodinom Wernerom, ministrom vanjskih poslova. Htio bih da ga iz prve ruke upoznate sa situacijom u Bosni i Hercegovini."

"Rado ću to učiniti" reče Dana.

U malenoj dvorani za sastanke ministra vanjskih poslova sjedilo je dvanaest ljudi i slušalo kako Dana opisuje svoje doživljaje.

"Većina zgrada u Sarajevu je oštećena ili uništena... Nema električne struje pa ljudi koji još uvijek imaju automobile tijekom noći vade akumulatora i pomoću njih gledaju televiziju...

Gradske su ulice zakrčene olupinama uništenih vozila. Ljudi uglavnom pješače... Kad pada kiša, ljudi skupljaju vodu iz uličnih kanala... Ondje nitko ne poštuje Crveni križ ili novinare. Tijekom rata u Bosni ubijeno je više od četrdeset dopisnika, a na desetke ih je ranjeno... Bez obzira hoće li trenutni revolt protiv Slobodana Miloševića imati uspjeha ili ne, osjeća se da je njegovu režimu uvelike naškodila pobuna naroda..."

Sastanak je trajao dva sata. Za Danu je istodobno bio traumatičan i pročišćavajući, jer dok je opisivala ono što se događalo, iznova je proživljavala užasne prizore, ali je ujedno osjećala, olakšanje što o tome može govoriti. Kad je završila, osjećala se iscijeđenom.

Ministar vanjskih poslova reče:

"Želio bih vam zahvaliti, gospođice Evans. Ovo je bilo vrlo informativno." Nasmiješi se. "Drago mi je da ste se sigurno vratili kući."

"I meni, gospodine ministre."

Dana je u petak uvečer sjedila kraj Jeffa Connorsa u loži za tisak u Camden Yardsu i gledala bejzbolsku utakmicu. Prvi put otkako se vratila mogla je misliti na nešto drugo, a ne na rat. Dana je gledala igrače na terenu i slušala kako komentator izvještava o utakmici.

... sredina je šeste izmjene i Nelson baca. Alomar šalje loptu do linije na lijevoj strani i osvaja dvije baze. Palmeiro prilazi četvrtoj bazi. Rezultat je dva prema jedan. Nelson baca brzu loptu po sredini, a Palmeiro zamahne. Kakav udarac! Čini se da će poći preko zida na desnoj strani. Prijeko je! Palmeiro obilazi baze i dovodi Oriolese u vođstvo...

U sedmoj izmjeni Jeff ustane i pogleda Danu.

"Zabavljao si se?"

Dana se okrene k njemu i kimne.

"Da."

Nakon utakmice vratili su se u D. C. i večerali u bistrou Twenty Fifteen.

"Još se jednom želim ispričati zbog svog ponašanja neki dan" reče Dana. "Riječ je samo o tome da sam živjela u svijetu u kojem..." Zastala je jer nije znala kako bi se izrazila. "U kojem je sve pitanje života ili smrti. Sve. To je strašno. Jer ako netko ne zaustavi taj rat, za te ljude nema nade."

Jeff blago reče:

"Dana, ne možeš zaustaviti svoj život zbog onoga što se ondje događa. Moraš ponovno početi živjeti. Ovdje."

"Znam. Samo... to nije lako."

"Naravno da nije. Rado bih ti pomogao. Hoćeš li mi dopustiti?"

Dana ga je dugo gledala.

"Molim te."

Dana je idućega dana imala dogovoren ručak s Jeffom Connorsom.

"Možeš li doći po mene?" pitao je. Dao joj je adresu.

"Može."

Dana se pitala što Jeff ondje radi. To je bio vrlo neugodan unutrašnji dio grada. Kad je onamo stigla, saznala je odgovor na svoje pitanje. Jeff je bio okružen dvjema ekipama bejzbolskih igrača, od devet do trinaest godina, odjevenih u šarolike bejzbolske dresove. Dana je parkirala uz pločnik i promatrala ih.

"I zapamtite" govorio je Jeff "nemojte žuriti. Kad bacač baci loptu, zamislite da vam se približava jako polako pa imate dovoljno vremena za udarac. Morate osjetiti kako vaša palica udara loptu. Dopustite vašim mislima da vam vode ruke tako..."

Jeff podigne pogled i opazi Danu. Domahne joj.

"U redu, momci. To je zasad sve." Jedan dječak upita:

"Je li to tvoja djevojka, Jeff?"

"Samo ako budem imao sreće." Jeff se nasmiješi. "Vidimo se kasnije." Pođe prema Daninu automobilu.

"To je pravi klub" primijeti Dana.

"To su dobri dječaci. Podučavam ih jednom tjedno."

Ona se nasmiješi.

"To mi se sviđa." Pitala se kako je Kemal i što radi.

Kako su dani prolazili, Dana je shvatila da joj se Jeff Connors sve više i više sviđa. Bio je osjećajan, inteligentan i zabavan. Uživala je u njegovu društvu. Užasna sjećanja na Sarajevo polako su počela

blijedjeti. Jednog se jutra probudila i shvatila da je te noći nisu mučile noćne more. Kad je to rekla Jeffu, on ju je uzeo za ruku i rekao:

"To je moja djevojka."

Dana se pitala treba li u tim riječima potražiti dublje značenje.

Danu je u uredu čekalo rukom napisano pismo. Glasilo je:

gospođice evans, nemojte brinuti za mene. ja sam sretan. nisam usamljen. nitko mi ne fali. i poslat ću vam natrag odjeću koju ste meni kupili jer mi ne treba. imam svoju odjeću. zbogom. Bilo je potpisano: kemal.

Pismo je nosilo žig Pariza, a u zaglavlju je pisalo Xavierov dom za dječake. Dana je dvaput pročitala pismo, a zatim je podigla telefonsku slušalicu. Trebala su joj četiri sata da dobije Kemala.

Čula je njegov nesigurni glas:

"Halo..."

"Kemale, ovdje je Dana Evans." Nije bilo odgovora. "Dobila sam tvoje pismo." Tišina. "Samo sam ti željela reći kako mi je drago da si tako

sretan i da ti je tako lijepo." Dana trenutak pričeka, a potom nastavi: "Voljela bih da sam i ja tako sretna kao ti. Znaš li zašto nisam? Jer mi ti nedostaješ. Puno mislim na tebe."

"Ne, ne mislite" reče Kemal. "Nije vas briga za mene."

"Griješiš. Kako bi ti se svidjelo doći u Washington i živjeti sa mnom?" Usljedi duga tišina.

"Mislite... mislite li stvarno tako?"

"Možeš se kladiti da je tako. Želiš li to?"

"Ja..." Počeo je plakati.

"Želiš li, Kemale?"

"Da... da, gospođo."

"Sve ću srediti."

"Gospođice Evans?"

"Da?"

"Volim vas."

Dana i Jeff Connors šetali su parkom West Potomac.

"Mislim da ću uskoro dobiti sustanara" reče Dana. "Trebao bi stići za nekoliko tjedana."

Jeff je iznenadeno pogleda.

"On?"

Dana shvati da je zadovoljna njegovom reakcijom.

"Da. Zove se Kemal. Ima dvanaest godina."

Tada mu ispriča cijelu priču.

"Zvuči kao da je dobar dječak."

"I jest. Prošao je pakao, Jeffe. Želim mu pomoći da zaboravi."

Jeff pogleda Danu i reče:

"I ja bih volio pomoći."

Te su noći prvi put vodili ljubav.

Postoje dva Washingtona, D. C. Jedan je grad neobične ljepote: veličanstvene arhitekture, svjetski poznatih muzeja, skulptura, spomenika velikanima prošlosti: Lincolnu, Jeffersonu, Washingtonu... grad zelenih parkova, trešanja u cvatu i baršunastog zraka.

Drugi je Washington, D. C. grad beskućnika, grad s jednim od najvećih postotaka zločina u državi, labirint pljačke i umorstava.

Monroe Arms je otmjeni hotel diskretno smješten blizu ugla Dvadeset sedme i K ulice. Taj se hotel uopće ne reklamira, a služi samo svojim redovitim klijentima. Hotel je prije nekoliko godina izgradila hrabra mlada poduzetnica po imenu Lara Cameron.

Jeremy Robinson, upravitelj hotela, upravo je stigao u večernju smjenu te je zbunjena izraza lica proučavao knjigu gostiju. Ponovno je provjerio imena gostiju elitnih apartmana kako bi bio siguran da netko nije pogriješio.

U apartmanu 325 ostarjela je glumica vježbala za audiciju za dramu u National Theateru. Prema jednom članku u The Washington Postu nadala se povratku na scenu.

U 425, apartmanu iznad njezinoga, smjestio se dobro poznati trgovac oružjem koji je redovito posjećivao Washington. Ime u knjizi gostiju bilo je J. L. Smith, ali je čovjek izgledom podsjećao na stanovnike srednjoistočnih zemalja.

Gospodin Smith davao je iznimno velikodušne napojnice.

Apartman 525 zauzeo je William Quint, član Kongresa koji je vodio moćni odbor za nadzor nad drogama.

Iznad njega, u apartmanu 625 nalazio se trgovac kompjutorskim softverom koji je jednom mjesečno dolazio u Washington.

Gost u apartmanu 725 bio je Pat Murphy, međunarodni lobist.

Zasad je sve u redu, pomisli Jeremy Robinson. Svi su mu gosti bili dobro poznati. Zagonetku je predstavljao apartman 825, veličanstveni apartman na vrhu. To je bio najelegantniji apartman u hotelu i uvijek je bio rezerviran za najvažnije i najmoćnije goste. Zauzimao je cijeli kat, a bio je obogaćen vrijednim umjetničkim slikama i antikvitetima. Imao je vlastito dizalo što je vodilo ravno do garaže u podrumu pa su gosti koji su željeli ostati anonimni mogli neprimjetno doći i otići.

Jeremyja Robinsona zbunjivalo je ime u knjizi gostiju: Eugene Gant. Postoji li doista osoba tog imena, ili ga je osoba koja voli čitati Thomasa Wolfea izabrala kao pseudonim?

Carl Gorman, službenik koji je upisao ime tajanstvenog gospodina Ganta, otišao je na odmor prije nekoliko sati te se do njega nije moglo doprijeti. Robinson je mrzio zagonetke. Tko je Eugene Gant i zašto su mu dali najbolji apartman?

U apartmanu 325 na trećem katu gospođa Gisella Barrett pripremala se za predstavu. Bila je žena dostojanstvena izgleda kasnih šezdesetih godina, glumica koja je nekoć znala opčiniti publiku i kritičare od londonskog West Enda do Broadwaya na Manhattanu. Na njezinom su se licu još uvijek nazirali tragovi nekadašnje ljepote, ali ih je gorčina zasjenila. Pročitala je članak u The Washington Postu u kojem je pisalo da je došla u Washington kako bi se vratila na pozornicu. *Vratila!* Ojađeno je mislila gospođa Barrett. *Kako se usuđuju! Nikad nisam ni otišla.*

Istina, prošlo je više od dvadeset godina otkako se zadnji put pojavila na pozornici, ali samo zato što je velikoj glumici potrebna velika uloga, briljantan režiser i producent pun razumijevanja. Današnji su režiseri previše mladi da bi se znali nositi s veličajnošću pravog Kazališta, a velikih engleskih producenata, H. M. Tenanta, Binkieja Beaumonta, C. B. Cochрана, više nema. Čak više nema ni donekle sposobnih američkih producenata, Helburna, Belasca i Goldena. Uopće nema sumnje da u današnjem kazalištu glavnu riječ vode skorojevići koji ništa ne znaju i nemaju nikakve podloge. Stari su dani bili predivni. Tada su postojali pisci koji su pera umakali u bljesak munje. Gospođa Barrett igrala je ulogu Ellie Dunn u predstavi Heartbreak House Georgea Bernarda Shawa.

Kakve su mi hvalospjeve kritičari pisali. Siroti George. Mrzio je kad su ga zvali George. Više je volio ime Bernard. Ljudi su ga držali oporim i ogorčenim, ali je zapravo bio romantičan Irac. Običavao mi je poslati crvene ruže. Mislim da je bio previše sramežljiv da bi poduzeo nešto više. Možda se bojao da ću ga odbiti.

Uskoro će se vratiti na pozornicu u jednoj od najsnažnijih uloga ikad napisanih, kao Ledy Macbeth. To je za nju savršena uloga.

Gospođa Barrett namjesti stolicu ispred praznog zida tako da je ne ometa pogled kroz prozor. Sjedne, duboko udahne i počne se

pretvarati u lik što ga je Shakespeare stvorio.

Dodite, vi dusi

Što smrtne misli pratite!

Spol uzmite mi,

Od glave me do pete vrhom ispunite

Divljinom okrutnom; krv moju zgrušajte,

Zatvorite suosjećanja put i prilaz,

Da koje samilosno čuvstvo prirodno

Ne strese kruti naum moj, i izvršenje

Omete njegovo!

"... Za Boga miloga, kako mogu biti tako glupi? Nakon svih tih godina koliko odsjedam u ovom hotelu, čovjek bi mislio da..."

Glas je dopirao kroz otvoreni prozor, iz apartmana na katu iznad.

U apartmanu 425 J. L. Smith, trgovac oružjem, glasno je korio konobara.

"... bi sad već trebali znati da naručujem samo Beluga kavijar. Beluga!"

Pokazao je tanjur kavijara na stolu.

"Ovo jelo dobro je za seljačine!"

"Žao mi je, gospodine Smith. Poći ću u kuhinju i..."

"Nije važno." J. L. Smith pogleda na svoj dijamantima optočeni Rolex. "Nemam vremena. Imam važan sastanak."

Ustane i pode prema vratima. Mora poći k svom odvjetniku. Dan ranije ga je savezna velika porota optužila za petnaest slučajeva davanja ilegalnih poklona ministru obrane. Ako ga proglase krivim, očekuju ga tri godine zatvora i novčana kazna od milijun dolara.

U apartmanu 525 je član Kongresa, William Quint, pripadnik treće generacije istaknute Washingtonske obitelji, održavao sastanak s tri člana svojeg istražiteljskog osoblja.

"Problem droge u ovome gradu posve izmiče kontroli" govorio je Quint. "Moramo to prekinuti." Okrene se Daltonu Isaaku. "Što si ti zaključio?"

"Riječ je o uličnim bandama. Momci iz Brentwooda snizuju cijene i otimaju mušterije momcima iz Četrnaeste ulice i Simple Cityja. To je u proteklom mjesecu dovelo do četiri umorstva."

"Ne možemo dopustiti da se to nastavi" reče Quint. "Loše je za posao. Počeli su me nazivati iz Agencije za suzbijanje droga, kao i

šef policije, te pitaju što kanimo poduzeti glede toga."

"Što si im rekao?"

"Uobičajeno. Da istražujemo." Okrene se svom pomoćniku. "Dogovori. sastanak s momcima iz Bretwooda. Reci im da moraju uskladiti cijene s ostalima ako žele našu zaštitu." Pogleda drugog pomoćnika. "Koliko smo zaradili prošli mjesec?"

"Deset milijuna ovdje, deset milijuna vani."

"Pojačajmo to. Ovaj grad postaje previše skup, dovraga."

U apartmanu 625 Norman Haff je u mraku ležao nag na krevetu i gledao pornografski film na hotelskom privatnom kanalu. Bio je čovjek blijede kože, golema trbuha i mlohava tijela. Ispruži ruku i pomiluje dojku svoje družice.

"Gledaj što rade, Irma." Glas mu je bio promukli šapat. "Želiš li da ja to tebi činim?" Kružio je prstima po njezinu truhu, a oči je prikovao za ekran gdje je jedna žena strastveno ljubila muškarca. "Uzbuđuje li te to, dušo? Mene je svakako uspalilo."

Gurne dva prsta među Irmine noge.

"Spreman sam" zastenje. Zgrabi napuhanu lutku, okrene se na truh i gurne se u nju. Vagina lutke na baterije stegne se oko njega, sve jače i

jače. "O, moj Bože!" usklikne on. Zadovoljno zastenje. "Da! Da!"

Isključi bateriju i ostane zadahtano ležati. Divno se osjećao. Ujutro će ponovno upotrijebiti Irmu, a potom će je ispuhati i staviti u kovčeg.

Norman je bio trgovački putnik te je veći dio svog života provodio na putu i u nepoznatim gradovima gdje nije imao poznanika. Prije puno godina otkrio je Irmu, a ona mu je bila sasvim dovoljno žensko društvo. Njegovi glupi znanci, također trgovački putnici, putuju zemljom i upuštaju se s droljama i profesionalnim kurvama, ali će se Norman zadnji smijati.

Irma ga nikako ne može zaraziti.

Na katu iznad, u apartmanu 725, obitelj Pata Murphyja upravo se vratila s večere. Dvanaestogodišnji Tim Murphy stajao je na balkonu s kojeg se pružao pogled na park.

"Možemo li se sutra popeti na vrh spomenika, tata?" molio je. "Molim te?"

Njegov mlađi brat reče:

"Ne. Ja želim poći u Smithsonian institut."

"Ustanovu" ispravi ga njegov otac.

"Svejedno. Želim poći onamo."

Ovo je prvi put da su djeca došla u glavni grad zemlje iako je njihov otac ovdje provodio više od polovice svake godine. Pat Murphy bio je uspješan lobist te je imao pristup nekima od najmoćnijih ljudi u Washingtonu.

Njegov je otac bio gradonačelnik malenoga grada u Ohiou, a Pat je odrastao fasciniran politikom. Njegov je najbolji prijatelj bio dječak po imenu Joey. Zajedno su pohađali školu, išli u iste ljetne kampove i sve su dijelili. Bili su najbolji prijatelji u pravom smislu riječi. Sve se to promijenilo tijekom jednih blagdana kad su Joeyjevi roditelji bili na putu, a on je boravio kod Murphyjevih. Joey je usred noći došao u Patovu sobu i uvukao se u njegov krevet.

"Pat" šapnuo je. "Probudi se."

Pat je naglo otvorio oči.

"Što? Što se dogodilo?"

"Usamljen sam" šapnuo je Joey. "Potreban si mi."

Pat Murphy je bio zbunjen.

"Zbog čega?"

"Zar ne razumiješ? Volim te. Želim te." I tada je poljubio Patove usne.

Pat je užasnuto shvatio da je Joey homoseksualac.

Spoznaja je u njemu izazvala mučninu. Više nikad nije želio razgovarati s Joeyjem.

Pat Murphy je prezirao homoseksualce. Oni su bili nakaze, pederi, čudaci, prokleti od Boga, a pokušavali su zavesti nedužnu djecu. Svoju je mržnju i gnušanje pretvorio u životnu kampanju, agitirao je za kandidate koji su bili protiv homoseksualaca te održavao predavanja o zlu i opasnostima homoseksualnosti.

U prošlosti je uvijek sam dolazio u Washington, ali je ovoga puta njegova žena tvrdoglavo inzistirala da povede nju i djecu.

"Želimo vidjeti kako izgleda tvoj život ondje" rekla je.

Pat je na koncu popustio. Pogleda ženu i djecu i pomisli:

Ovo je zadnji put da ću biti s njima. Kako li sam mogao počinuti tako glupu grešku? Pa, još malo pa će biti gotovo. Njegova obitelj ima tako velike planove za sutra. No sutra neće postojati. Ujutro, prije nego se oni probude, on će biti na putu za Brazil. Alan ga ondje čeka.

U apartmanu 825, najljepšem hotelskom apartmanu, vladala je posvemašnja tišina.

Diši, govorio je sebi. Moraš disati... polako, polako... Bio je na rubu panike. Pogleda vitko, nago tijelo mlade djevojke na podu i pomisli: Nisam ja kriv. Poskliznula se.

Glava joj se raspukla kad je njome udarila u oštri rub stolića od kovanog željeza, a krv je cijedila iz njezina čela. Uhvatio ju je za zglavak. Nisu se osjećali otkucaji bila. Ovo je nevjerojatno. U jednom je trenutku bila puna života, a u idućem...

Moram se izgubiti odavde. Odmah! Okrene leda tijelu i počne se žurno odijevati. Ovo neće biti samo još jedan običan skandal. Ovo će biti skandal koji će potresti svijet. Nikad me ne smiju povezati s ovim apartmanom. Kad se odjenuo, pođe u kupaonicu, navlaži ručnik i počne brisati sve površine što ih je možda dotaknuo.

Kad je konačno bio siguran da nije ostavio otiske koji bi ukazali na njegovu nazočnost, još se jednom osvrnuo naokolo. Njezina torbica! Uzme djevojčinu torbicu s kauča i pođe do udaljenog dijela apartmana gdje ga je čekalo privatno dizalo. Korakne unutra s mukom kontrolirajući svoje disanje. Pritisne slovo G i za nekoliko se sekundi vrata dizala otvore u garaži. Bila je pusta. Krene prema svom automobilu, ali se tada nečega sjeti i požuri natrag do dizala. Izvadi rupčić i obriše otiske prstiju s puceta u dizalu. Zastane u sjenkama i ponovno se osvrne naokolo kako bi se uvjerio da je još uvijek sam. Konačno zadovoljan, pođe do svog automobila, otvori vrata i sjedne za volan. Trenutak kasnije upali motor i odveze se iz garaže.

Filipinska je sobarica otkrila tijelo mrtve djevojke ispruženo na podu.

"O Dios ko, kawawa naman iyong babae!" Žena se prekriži i žurno izađe iz sobe vičući upomoć.

Jeremy Robinson i Thom Peters, šef hotelskog osiguranja, za tri su se minute našli u otmjenom apartmanu i zurili u nago djevojčino tijelo.

"Isuse" izusti Thom. "Ne može imati više od šesnaest ili sedamnaest godina." Okrene se upravitelju. "Bit će bolje da pozovemo policiju."

"Čekaj!" Policija. Novine. Nepovoljna reklama. U jednom divljem trenutku Robinson se pitao da li bi djevojčino tijelo mogli iznijeti iz hotela. "Valjda moramo" na koncu nevoljko pristane.

Thom Peters izvadi rupčić iz džepa i upotrijebi ga za dizanje telefonske slušalice.

"Što radiš?" oštro upita Robinson. "Ovo nije mjesto zločina. Riječ je o nesretnom slučaju."

"To još uvijek ne znamo, zar ne?" mirno će Peters. Okrene broj i pričekava. "Odjel za umorstva."

Detektiv Nick Reese podsjećao je na filmski stereotip uličnog policajca. Visok i mišićav sa slomljenim nosom, što je bila uspomena na davnu boksačku karijeru. Dao je svoj doprinos policiji jer je počeo kao policajac u Washington Metropolitan Police Departmentu, a potom je polako izgrađivao svoju karijeru; od šefa policajaca u ophodnji, preko narednika do poručnika. Zatim su ga promaknuli od detektiva D2 do detektiva D1, za proteklih je deset godina riješio više slučajeva od bilo kojeg drugog detektiva.

Detektiv Reese je šutke stajao i proučavao prizor. U apartmanu je bilo još šest ljudi.

"Je li je netko dirao?"

Robinson se strese.

"Ne."

"Tko je ona?"

"Ne znam."

Reese se okrene i pogleda upravitelja hotela.

"Mlada je djevojka nađena mrtva u vašem najboljem apartmanu, a vi nemate pojma tko je ona? Zar ovaj hotel ne vodi knjigu gostiju?"

"Naravno da vodi, detektive, ali u ovom slučaju..." Zastane s oklijevanjem.

"U ovom slučaju... ?"

"Apartman je izdan osobi po imenu Eugene Gant."

"Tko je Eugene Gant?"

"Nemam pojma."

Detektiv Reese je postajao nestrpljiv.

"Gledajte. Ako je netko uzeo ovaj apartman, morao ga je platiti... gotovinom, kreditnom karticom, ovcama, bilo čime. Netko je morao izdati taj apartman, a taj je sigurno vidio toga Ganta. Tko je izdao apartman?"

"Naš dnevni službenik, Gorman."

"Želim s njim razgovarati."

"Ja... bojim se da to nije moguće."

"Oh? Zašto?"

"Danas je otišao na odmor."

"Nazovite ga."

Robinson uzdahne.

"Nije rekao kamo ide."

"Kad će se vratiti?"

"Za dva tjedna."

"Otkrit ću vam malenu tajnu. Ne kanim čekati dva tjedna. Sada želim informacije. Netko je zasigurno vidio tko je ušao ili izašao iz ovog apartmana."

"Ne mora biti" s prizvukom ispričavanja reče Robinson. "Osim uobičajenog izlaza, ovaj apartman ima privatno dizalo koje vodi ravno do garaže u podrumu... Ne znam zašto stvarate takvu strku. Ovo... očito je da je ovo bio nesretan slučaj. Vjerojatno se drogirala, pa je uzela preveliku dozu, spotaknula se i pala."

Drugi detektiv priđe detektivu Reeseu.

"Pregledao sam ormare. Haljina je iz Gapa, a cipele iz Wild Paira. To nam neće pomoći."

"Zar nema ničega za identifikaciju?"

"Ne. Ako je imala torbicu, sad je nema." Detektiv Reese se ponovno zagleda u tijelo. Okrene se policajcu koji je stajao kraj njega.

"Donesi mi sapun. Smoči ga."

Policajac se zagleda u njega.

"Oprostite?"

"Vlažan sapun."

"Da, gospodine." Žurno se udalji.

Detektiv Reese klekne kraj djevojčina tijela i počne proučavati prsten na njezinoj ruci.

"Izgleda kao školski prsten."

Trenutak kasnije vrati se policajac i Reeseu pruži vlažan sapun.

Reese blago natrija sapunom djevojčin prst i oprezno skine prsten. Okrene ga s jedne na drugu stranu, proučavajući ga.

"To je razredni prsten iz denverske srednje škole. Ima inicijale P. Y." Okrene se svom partneru. "Provjeri to. Nazovi školu i otkrij tko je ona. Treba je što prije identificirati."

Detektiv Ed Nelson, jedan iz ekipe za otiske prstiju, priđe detektivu Reeseu.

"Događa se nešto vraški čudno, Nick. Svuda ima otisaka koliko ti srce zaželi, a ipak se netko potrudio ukloniti otiske sa svih kvaka."

"Dakle, netko je bio ovdje s njom kad je umrla. Zašto nije pozvao liječnika? Zašto se potrudio obrisati otiske? I koga vruga mlada djevojka radi u ovako skupom apartmanu?" Okrene se k Robinsonu. "Kako je plaćeno za ovaj apartman?"

"U zapisima stoji da je plaćeno gotovinom: Neki je dostavljač donio kuvertu. Apartman je rezerviran telefonom."

Javi se mrtvozornik.

"Smijemo li sada pomaknuti tijelo, Nick?"

"Pričekaj samo malo. Jesi li našao znakove nasilja?"

"Samo udarac u glavu. No, jasno, obaviti ćemo obdukciju."

"Ima li znakova drogiranja?"

"Nema. Ruke i noge su joj čiste."

"Izgleda li da je silovana?"

"To ćemo morati provjeriti."

Detektiv Reese uzdahne.

"Dakle, ovdje imamo srednjoškolku iz Denvera koja dolazi u Washington, a zatim biva ubijena u jednom od najskupljih hotela u gradu. Netko obriše svoje otiske i nestane. Sve to smrdi. Želim znati tko je unajmio ovaj apartman." Okrene se k mrtvozorniku. "Možete je sada odnijeti." Pogleda detektiva Nelsona. "Jesi li provjerio otiske u privatnom dizalu?"

"Jesam. Dizalo vodi od ovog apartmana ravno u podrum. Ima samo dva gumba. Oba su obrisana."

"Provjerio si garažu?"

"Da. Dolje nema ničeg neobičnog."

"Onaj tko je ovo učinio vraški se potrudio ukloniti svoje tragove. Ili je riječ o nekome tko ima dosje, ili o jako važnoj osobi koja je igrala zabranjene igre." Okrene se k Robinsonu. "Tko obično unajmljuje ovaj apartman?"

Robinson nevoljko reče:

"Rezerviran je za naše najvažnije goste. Kraljeve, premijere..." S oklijevanjem zastane. "... Predsjednike."

"Je li netko telefonirao s ovog telefona u posljednja dvadeset četiri sata?"

"Ne znam."

Detektiva Reesea počne obuzimati razdraženost.

"Ali bilo bi zapisano, ako je netko nazivao?"

"Svakako."

Detektiv Reese podigne slušalicu i nazove centralu.

"Ovdje detektiv Nick Reese. Želim znati je li tijekom posljednja dvadeset četiri sata bilo telefonskih poziva iz glavnog apartmana... Pričekat ću."

Gledao je kako mrtvozornikovi ljudi u bijelim ogrtačima plahtom pokrivaju nagu djevojku i podižu je na nosila.

Isuse Kriste, pomisli Reese. Nije još ni počela živjeti. Začuje glas telefonistice.

"Detektive Reese?"

"Da."

"Jučer je iz apartmana obavljen jedan telefonski razgovor. Lokalno."

Reese izvadi notes i olovku.

"Koji je broj, četiri-pet-šest-sedam-nula-četiri-jedan?"

Reese počne zapisivati brojeve, ali naglo prestane. Zagleda se u notes. "O, sranje!"

"Što je bilo?" upita detektiv Nelson. Reese podigne glavu.

"To je broj Bijele kuće."

Idućeg jutra za doručkom Jan upita:

"Gdje si bio sinoć, Olivere?"

Oliveru zastane srce. No ona nikako ne može znati što se dogodilo. Nitko ne može.

Nitko.

"Imao sam sastanak s..."

Jan ga prekine.

"Sastanak je otkazan. Ali ti si došao kući tek u tri ujutro. Pokušala sam te naći. Gdje si bio?"

"Pa, nešto je iskrsnulo. Zašto? Jesi li me trebala? Zar nešto nije bilo u redu?"

"Sad nije važno" umorno će Jan. "Oliver, ti ne nanosiš bol samo meni, već i sebi. Dospio si tako daleko. Ne bih željela da sve to izgubiš zato što... zato što ne možeš..." Oči joj se ispune suzama.

Oliver ustane i priđe joj. Zagrlji je.

"U redu je, Jan. Sve je dobro. Jako te volim."

Doista je volim, pomisli Oliver, na svoj način. *Nisam ja kriv za ono što se sinoć dogodilo. Ona je mene nazvala. Nisam smio poći na sastanak s njom.*

Poduzeo je sve moguće mjere opreza kako ga nitko ne bi vidio.

Mogu biti miran, zaključio Oliver.

Peter Tager je bio zabrinut za Olivera. Shvatio je da nije moguće kontrolirati njegov libido pa je na koncu morao organizirati njegove izvanbračne izlete. Određenih je večeri Peter Tager izmišljao sastanke na kojima je predsjednik morao biti nazočan, daleko od Bijele kuće, a istodobno je sredio da predsjednikovi čuvari na nekoliko sati nestanu.

Kad se Peter Tager senatoru Davisu požalio na ono što se događa, senator je mirno rekao:

"Pa, na kraju krajeva, Oliver je vrlo vatreni muškarac, Peter. Ponekad nije moguće obuzdati takve strasti. Istinski se divim tvojemu moralu, Peter. Znam koliko ti znači tvoja obitelj i kako ti se predsjednikovo ponašanje zacijelo gadi. No nemojmo suditi drugima. Ti se i dalje brini da sve bude što je diskretnije moguće."

***

Detektiv Nick Reese mrzio je odlaziti u odvratnu prostoriju bijelih zidova za obdukcije. Unutra se osjećao miris formaldehida i smrti. Ušao je unutra i našao mrtvozornicu, Helen Chuan, sitnu, privlačnu ženu, koja ga je već čekala.

"Dobro jutro" reče Reese. "Jesi li gotova s obdukcijom?"

"Imam za tebe samo preliminarni izvještaj, Nick. Jane Doe nije umrla od udarca u glavu. Srce joj je stalo prije no što je udarila o stol. Umrla je od prekomjerne doze metilenedioksimetamfetamina."

Reese uzdahne.

"Nemoj mi to činiti, Helen."

"Oprosti. Na ulici se zove Ecstasy."

Pruži mu obdukcijски izvještaj.

"Zasad imamo ovo."

OBDUKCIJSKI ZAPISNIK IME POKOJNIKA: JANE DOE BROJ
DOSJEA: C-L961

ANATOMSKI SAŽETAK

I. DILATACIJSKA I HIPERTROFIJSKA KARDIOMIOPATIJA

A. NEPRAVILNO UVEĆANJE (750 MG)

B. LIJEVA VENTRIKULARNA HIPERTROFIJA, SRCE (2,3 CM)

C. KONGESTIJA I UVEĆANJE JETARA (2750 MG)

D. KONGESTIJA I UVEĆANJE SLEZENE (350 MG)

II. AKUTNO TROVANJE OPIJATOM

A. AKUTNA PASIVNA KONGESTIJA, UTROBA

III. TOKSIKOLOGIJA (VIDI ZASEBAN IZVJEŠTAJ)

IV. KRVARENJE U MOZGU (VIDI ZASEBAN IZVJEŠTAJ)

ZAKLJUČAK: (UZROK SMRTI)

DILATACIJSKA I HIPERTROFIJSKA KARDIOMIOPATIJA AKUTNO
TROVANJE OPIJATOM

Nick Reese podigne pogled.

"Dakle, ako ovo prevedemo na normalan jezik, umrla je od prekomjerne doze Ecstasyja?"

"Da."

"Je li bila seksualno zlostavljana?"

Helen Chuan je oklijevala.

"Himen joj je razderan, a na bedrima je bilo tragova sperme i malo krvi."

"Dakle, bila je silovana."

"Ne vjerujem."

"Kako to misliš, ne vjerujem?" namršti se Reese.

"Nije bilo nikakvih znakova nasilja."

Detektiv Reese ju je zbunjeno gledao.

"Što mi pokušavaš reći?"

"Mislim da je Jane Doe bila djeвица. To joj je bilo prvo seksualno iskustvo."

Detektiv Reese je samo stajao i probavljao informaciju. Netko je djevicu uspio nagovoriti da pođe u otmjeni apartman i vodi s njim ljubav. To bi morao biti netko koga je poznavala. Ili netko slavan ili moćan.

Oglasi se telefon. Helen Chuan podigne slušalicu.

"Mrtvozornikov ured." Načas je slušala, a potom pruži slušalicu detektivu. "Za tebe je."

Nick Reese uzme slušalicu.

"Reese." Lice mu se razvedri. "O, da, gospođo Holbrook. Hvala vam što ste odgovorili na moj poziv. Riječ je o razrednom prstenu vaše škole s inicijalima P. Y. Imate li učenicu s tim inicijalima?... Bio bih vam zahvalan. Hvala vam. Čekat ću."

Reese pogleda mrtvozornicu.

"Sigurna si da nije mogla biti silovana?"

"Nisam našla nikakvih znakova nasilja. Niti jednoga."

"Je li snošaj mogao biti obavljen nakon što je umrla?"

"Ne bih rekla."

U slušalici se ponovno začuje glas gospode Holbrook.

"Detektive Reese?"

"Da."

"Prema podacima u našem kompjutoru mi imamo učenicu s inicijalima P. Y. Zove se Pauline Young."

"Možete li je opisati, gospođo Holbrook?"

"Pa, mogu. Pauline ima osamnaest godina. Niska je i zdepasta, tamne kose..."

"Razumijem." Pogrešna djevojka. "I to je jedina?"

"Jedina učenica, da."

Reese upita:

"Želite li reći da imate učenika istih inicijala?"

"Da. Paul Yerby. On je u četvrtom razredu. Zapravo, Paul je trenutno u Washingtonu, D. C."

Srce detektiva Reesea počne brže kucati.

"On je ovdje?"

"Da. Jedan je razred iz naše škole pošao na izlet u Washington. Trebali su posjetiti Bijelu kuću i Kongres te..."

"I sad su svi ovdje u gradu?"

"Tako je."

"Znate li slučajno gdje su odsjeli?"

"U hotelu Lombardy. Tamo su nam dali popust na grupu. Razgovarala sam s nekoliko drugih hotela, ali nisu htjeli..."

"Puno vam hvala, gospođo Holbrook. Cijenim vašu suradnju."

Nick Reese spusti slušalicu i okrene se mrtvozornici.

"Obavijesti me kad obdukcija bude posve dovršena, hoćeš li, Helen?"

"Svakako. Sretno, Nick."

On kimne glavom.

"Mislim da mi se upravo malo osmjehnula sreća."

Hotel Lombardy smješten je u Aveniji Pennsylvania, dva bloka od Washington Circlea, blizu Bijele kuće, nekoliko spomenika i postaje podzemne željeznice. Detektiv Reese uđe u, staromodno predvorje i pride službeniku za pultom.

"Je li ovdje odsjeo Paul Yerby?"

"Žao mi je. Ne dajemo..."

Reese mu pokaže svoju značku.

"Jako mi se žuri, prijatelju."

"Da, gospodine." Službenik potraži ime u knjizi gostiju. "U sobi 315 nalazi se gospodin Yerby. Hoću li... ?"

"Ne, iznenadit ću ga. Ne približavajte se telefonu."

Reese pođe dizalom, izade na trećem katu i zaputi se hodnikom. Stane ispred sobe 315. Iznutra začuje glasove. Otkopča puče sako i pokuca na vrata. Otvori ih mladić od osamnaest ili devetnaest godina.

"Zdravo."

"Paul Yerby?"

"Ne." Mladić se okrene nekome u sobi. "Paul, netko te traži."

Nick Reese progura se u sobu. Iz kupaonice je izlazio vitak momak raskuštrane kose u trapericama i maji.

"Paul Yerby?"

"Da. Tko ste vi?"

Reese izvadi značku.

"Detektiv Nick Reese. Odjel za umorstva." Mladić problijedi.

"Ja... što mogu učiniti za vas?"

Nick Reese je mogao nanjušiti strah. Izvadi prsten mrtve djevojke iz džepa i pruži ga prema njemu.

"Jesi li ikad ranije vidio ovaj prsten, Paul?"

"Ne" brzo će Yerby. "Ja..."

"Na njemu su tvoji inicijali."

"Doista? Oh. Da." Oklijevao je. "Pretpostavljam da bi mogao biti moj. Zacijelo, sam ga negdje izgubio."

"Ili si ga nekome dao?"

Momak obliže usne.

"Uh, da. Možda jesam."

"Pođimo u postaju, Paul."

Momak ga nervozno pogleda.

"Jesam li uhićen?"

"Zbog čega?" upita detektiv Reese. "Jesi li počinio neki zločin?"

"Naravno da nisam. Ja..." Glas mu zamre.

"U tom slučaju, zašto bih te uhitio?"

"Ja... ne znam. Ne znam zašto želite da pođem u postaju."

Pogledavao je prema otvorenim vratima. Detektiv Reese ispruži ruku i čvrsto uhvati Paula za ruku.

"Pođimo mirno."

Njegov prijatelj reče:

"Želiš li da nazovem tvoju majku ili nekoga, Paul?"

Paul Yerby nesretno odmahne glavom.

"Ne. Nemoj nikoga zvati." Glas mu je bio jedva čujni šapat.

Zgrada Henryja I. Dalyja u Aveniji Indiana, NW, u poslovnom središtu Washingtona, obična je siva peterokatnica od cigle, a u njoj je smještena policijska uprava okruga. Ured Odjela za umorstva nalazi se na drugom katu. Dok su fotografirali Paula Yerbyja i uzimali mu otiske prstiju, detektiv Reese je posjetio kapetana Otta Millera.

"Mislim da smo nešto otkrili u slučaju Monroe Armsa."

Miller se nasloni u stolici.

"Nastavi."

"Pokupio sam djevojčina momka. Mali je smrtno uplašen. Sad ćemo ga ispitati, Želiš li biti nazočan?"

Kapetan Miller glavom pokaže hrpu papira na svom stolu.

"Imam posla za idućih nekoliko mjeseci. Podnesi mi izvještaj."

"Dobro." Detektiv Reese pođe prema vratima.

"Nick, nemoj mu zaboraviti pročitati njegova prava."

Paula Yerbyja uveli su u sobu za ispitivanje. Bila je malena, tri za četiri, a unutra se nalazio stari stol, četiri stolice i videokamera. Postojalo je jednosmjerno zrcalo tako da se ispitivanje moglo promatrati iz susjedne sobe.

Paul Yerby je sjedio nasuprot Nicku Reeseu i još dvojici detektiva, Dougu Hoganu i Edgaru Bernsteinu.

"Jesi li svjestan da snimamo ovaj razgovor?" detektiv Reese.

"Da, gospodine."

"Imaš pravo na odvjetnika. Ako si ne možeš priuštiti odvjetnika, država će ti dodijeliti nekoga tko će te zastupati."

"Želiš li da odvjetnik bude nazočan?" detektiv Bernstein.

"Nije mi potreban odvjetnik."

"Dobro. Imaš pravo na šutnju. Ako se odrekneš toga prava, sve što kažeš može se upotrijebiti protiv tebe na sudu. Je li to jasno?"

"Da, gospodine."

"Kako glasi tvoje puno ime?"

"Paul Yerby."

"Adresa?"

"Ulica Marion tristo dvadeset, Denver, Colorado. Gledajte, nisam učinio ništa loše. Ja..."

"Nitko ne tvrdi da jesi. Samo pokušavamo dobiti neke informacije, Paul. Želio bi nam pomoći, zar ne?"

"Svakako, ali ja... ne znam o čemu se radi."

"Zar nemaš neku ideju?"

"Ne, gospodine."

"Imaš li neku djevojku, Paul?"

"Pa, znate..."

"Ne, ne znamo. Zašto nam ne kažeš?"

"Pa, svakako. Viđam djevojke..."

"Misliš, izlaziš s djevojkama? Izvodiš ih van?"

"Da."

"Izlaziš li s nekom određenom djevojkom?" Uslijedi tišina. "Imaš li djevojku, Paul?"

"Da."

"Kako se zove?" detektiv Bernstein.

"Chloe."

"Chloe i kako još?" detektiv Reese.

"Chloe Houston."

Reese nešto zapiše.

"Koja je njezina adresa, Paul?"

"Ulica Oak šesto dva, Denver."

"Kako se zovu njezini roditelji?"

"Ona živi sa svojom majkom."

"A njezino ime?"

"Jackie Houston. Ona je guverner Colorada." Detektivi razmijene poglede.

Sranje! Samo nam je to trebalo!

Reese podigne prsten.

"Je li ovo tvoj prsten, Paul?"

Na trenutak ga je proučavao, a potom nevoljko reče:

"Da."

"Jesi li ga dao Chloe?"

Paul nervozno proguta slinu.

"Ja... valjda jesam."

"Nisi siguran?"

"Sad se sjećam. Da, dao sam joj ga."

"Došao si u Washington s još nekim učenicima, točno? Kao neka školska grupa?"

"Tako je."

"Je li i Chloe u toj grupi?"

"Da, gospodine."

"Gdje je sada Chloe, Paul?" detektiv Bernstein.

"Ja... ne znam."

"Kad si je zadnji put vidio?" detektiv Hogan.

"Mislim, prije par dana."

"Prije dva dana?" detektiv Reese.

"Da."

"A gdje si je vidio?" detektiv Bernstein.

"U Bijeloj kući."

Detektivi se iznenadeno pogledaju.

"Ona je bila u Bijeloj kući?" Upita Reese.

"Da, gospodine. Za nas je bio organiziran privatni obilazak. Chloeina majka je to sredila."

"I Chloe je bila s vama?" detektiv Hogan.

"Da."

"Je li se prilikom obilaska dogodilo nešto neobično?" detektiv Bernstein.

"Kako to mislite?"

"Jeste li tijekom obilaska nekoga sreli ili s nekim razgovarali?" detektiv Bernstein.

"Pa, svakako, s vodičem."

"I to je sve?" detektiv Reese.

"Tako je."

"Je li Chloe cijelo vrijeme bila s grupom?" detektiv Hogan.

"Da..." Yerby s oklijevanjem zastane. "Ne. Otišla je potražiti kupaonicu. Nije bila s nama oko petnaest minuta. Kad se vratila, ona..." Prekine se.

"Ona što?" upita Reese.

"Ništa. Samo se vratila." Momak je očito lagao.

"Sine" reče detektiv Reese "znaš li da je Chloe Houston mrtva?"

Pozorno su ga promatrali.

"Ne! Moj Bože! Kako?"

Mogao je i odglumiti izraz iznenađenja na licu.

"Zar ne znaš?" detektiv Bernstein.

"Ne! Ja... ne mogu vjerovati."

"Ti nisi imao nikakve veze s njezinom smrću?" detektiv Hogan.

"Naravno da nisam! Volim... volio sam Chloe."

"Jesi li spavao s njom?" detektiv Bernstein.

"Ne. Mi... mi smo čekali. Kanili smo se vjenčati."

"Ali ponekad ste se zajedno drogirali?" detektiv Reese.

"Ne! Nikad se nismo drogirali."

Vrata se otvore te uđe krupni detektiv, Harry Carter. Priđe Reeseu i nešto mu šapne u uho. Reese kimne glavom. Sjedio je i zurio u

Paula Yerbyja.

"Kada si zadnji put vidio Chloe Houston?"

"Rekao sam vam, u Bijeloj kući." Paul se nelagodno promeškolji na stolici.

Detektiv Reese se nagne naprijed.

"Loše ti se piše, Paul. U apartmanu hotela Monroe Arms našli smo svu silu tvojih otisaka prstiju. Kako su onamo dospjeli?"

Paul Yerby je bez riječi sjedio, a sva mu se boja povukla iz lica.

"Možeš odmah prestati s laganjem. Stjerali smo te u kut."

"Ja... ništa nisam učinio."

"Jesi li rezervirao apartman u Monroe Armsu?" detektiv Bernstein.

"Ne, ja nisam." Naglasio je ja.

Detektiv Reese je to odmah zamijetio.

"Ali znaš tko jest?"

"Ne." Odgovor je stigao prebrzo.

"Priznaješ li da si bio u apartmanu?" detektiv Hogan.

"Da, ali... ali Chloe je bila živa kad sam otišao."

"Zašto si otišao?" detektiv Hogan.

"Chloe me zamolila. Ona je... nekoga je očekivala."

"Ma daj, Paul. Znamo da si je ubio." detektiv Bernstein.

"Ne!" Drhtao je. "Prisižem da s tim nisam imao nikakve veze. Ja... samo sam pošao s njom u apartman. Kratko sam se ondje zadržao."

"Zato jer je nekoga očekivala?" detektiv Reese.

"Da. Ona je... bila je nekako uzbuđena."

"Je li ti rekla s kim će se sastati?" detektiv Hogan. Paul obliže usne.
"Nije."

"Lažeš. Rekla ti je."

"Rekao si da je bila uzbuđena. Zbog čega?" detektiv Reese.

Paul ponovno obliže usne.

"Zbog... zbog muškarca s kojim je ondje trebala večerati."

"Tko je bio taj čovjek, Paul?" detektiv Bernstein.

"Ne mogu vam reći."

"Zašto ne?" detektiv Hogan.

"Obećao sam Chloe da nikad nikome neću reći."

"Chloe je mrtva."

Paulove se oči ispune suzama.

"To jednostavno ne mogu vjerovati."

"Reci nam čovjekovo ime" detektiv Reese.

"Ne mogu to učiniti. Obećao sam."

"Evo što će ti se dogoditi: Ovu ćeš noć provesti u zatvoru. Ako nam ujutro kažeš ime čovjeka s kojim se trebala sastati, pustit ćemo te na slobodu. U suprotnom ćemo te uhititi pod optužbom za umorstvo." Detektiv Reese.

Čekali su da progovori. Tišina. Nick Reese kimne Bernsteinu.

"Odvedi ga."

Detektiv Reese se vratio u ured kapetana Millera.

"Imam loše vijesti i imam još gore vijesti."

"Nemam vremena za to, Nick."

"Loša vijest je da nisam siguran da joj je momak dao drogu. Lošija je vijest da je djevojčina majka guverner Colorada."

"O, Bože! Mediji će u ovome uživati." Kapetan Miller duboko udahne. "Zašto misliš da momak nije kriv?"

"Priznaje da je bio u apartmanu, ali tvrdi da mu je rekla neka ode jer nekoga, očekuje. Mislim da je momak previše pametan da bi izmislio tako glupu priču. Međutim, vjerujem da on zna koga je očekivala Chloe Houston. Ne želi reći o kome je riječ."

"Imaš li neku ideju?"

"Mala je prvi put bila u Washingtonu, a grupa je pošla u obilazak Bijele kuće. Ona tamo nikoga nije poznavala. Rekla je da ide u kupaonicu. U Bijeloj kući nema kupaonice za javnost. Morala je izaći do Paviljona za posjetitelje na uglu Petnaeste i E ulice ili do Centra za posjetitelje Bijele kuće. Vratila se tek nakon petnaest minuta. Mislim da je naletjela na nekoga iz Bijele kuće dok je tražila kupaonicu, nekoga koga je možda prepoznala. Možda je riječ o nekome koga je vidjela na televiziji. U svakom slučaju, zacijelo je riječ o nekoj važnoj osobi. Poveo ju je do privatne kupaonice i impresionirao je toliko da je pristala na sastanak u Monroe Armsu."

Kapetan Miller se zamisli.

"Bit će bolje da nazovem Bijelu kuću. Rekli su da žele znati kako se stvari razvijaju. Nemoj puštati maloga. Želim to ime."

"Dobro."

Detektiv Reese izađe iz ureda, a kapetan Miller posegne za slušalicom i okrene broj. Nekoliko minuta kasnije dobio je vezu i rekao:

"Da, gospodine. Imamo svjedoka u pritvoru. Nalazi se u ćeliji u policijskoj postaji u Aveniji Indiana... Nećemo, gospodine. Mislim da će nam momak sutra ujutro dati čovjekovo ime... Da, gospodine. Razumijem." Veza se prekine.

Kapetan Miller uzdahne i vrati se hrpi papira na svom stolu.

U osam sati idućeg jutra, kad je detektiv Nick Reese ušao u ćeliju Paula Yerbyja, njegovo je tijelo visjelo s jedne od gornjih šipki.

MRTVA ŠESNAESTOGODIŠNJAKINJA IDENTIFICIRANA KAO KĆI
GUVERNERA COLORADA

OBJESIO SE MLADIĆ U POLICIJSKOM PRITVORU POLICIJA
TRAŽI TAJANSTVENOG SVJEDOKA

Zurio je u naslove i odjednom osjetio vrtoglavicu. Šesnaest godina. Izgledala je starije. Za što je kriv? Umorstvo? Ubojstvo iz nehaja, možda. Usto i za spolni odnos s mladom maloljetnicom.

Gledao ju je kako izlazi iz kupaonice u apartmanu i sramežljivo se smiješi, a na sebi nema ničega.

"Nikad to još nisam učinila."

A on ju je zagrlio i milovao.

"Drago mi je da sam ti prvi, dušo." Ranije je s njom podijelio čašu tekuće Ecstasy. "Popij ovo. Dobro ćeš se osjećati."

Vodili su ljubav, a kasnije se žalila da se ne osjeća dobro. Sišla je s kreveta, spotaknula se i glavom udarila o stol. Nesretan slučaj. Jasno, policija neće tako na to gledati. Ali nema ničega što bi me s njom moglo povezati. Ničega.

Cijeli je događaj djelovao nekako nestvarno, poput noćne more koja se dogodila nekome drugome. Kad je to vidio u novinama, postalo je nekako stvarno.

Kroz uredske zidove dopirali su zvukovi prometa iz Avenije Pennsylvania ispred Bijele kuće, a on ponovno postane svjestan svoje okoline. Sastanak vlade trebao bi početi za nekoliko minuta. Duboko udahne. *Saberi se.*

U Ovalnom su se uredu nalazili potpredsjednik Melvin Wicks, Sime Lombardo i Peter Tager.

Oliver uđe i sjedne za stol.

"Dobro jutro, gospodo." Svi odgovore na pozdrav. Peter Tager upita:

"Jeste li vidjeli Tribune, gospodine predsjedniče?"

"Nisam."

"Identificirali su djevojku koja je umrla u hotelu Monroe Arms. Bojim se da su to loše vijesti."

Oliver se nesvjesno ukoči na stolici.

"Da?"

"Zove se Chloe Houston. Ona je kći Jackie Houston."

"O, moj Bože!" Predsjednik je izgovorio riječi jedva čujnim glasom.

Svi su zurili u njega, iznenađeni takvom reakcijom. Brzo se pribrao. "Ja... poznavao sam Jackie Houston... davno. Ovo je... ovo je strašna vijest. Strašna."

Sime Lombardo reče:

"Iako zločini u Washingtonu ne spadaju u našu nadležnost, Tribune će nas napasti iz svih oružja."

"Postoji li neki način da ušutkamo Leslie Stewart?" oglasila se Melvin Wicks.

Oliver pomisli na strastvenu večer što su je zajedno proveli.

"Ne postoji" reče. "Sloboda tiska, gospodo."

Peter Tager se okrene predsjedniku.

"Što se tiče gospođe guverner...?"

"Ja ću se za to pobrinuti." Pritisne sklopku interkoma. "Nazovite gospođu guverner Houston u Denveru."

"Moramo početi s kontroliranjem kriminala" govorio je Peter Tager. "Prikupit ću statističke podatke o suzbijanju kriminala u zemlji, o vašem zahtjevu Kongresu za dodjelu većih sredstava policiji, i tako dalje." Riječi su čak i njemu zvučile isprazno.

"Ovo je vrlo nepovoljan trenutak" reče Melvin Wicks.

Oglasila se interkom. Oliver podigne slušalicu.

"Da?" Načas je slušao, a potom spusti slušalicu. "Gospođa Houston je na putu za Washington." Pogleda Petera Tagera. "Otkrij kojim avionom stiže, Peter. Pođi je dočekati, a tada je dovedi ovamo."

"Dobro. U Tribuneu su objavili prilično oštar uvodnik." Peter Tager pruži Oliveru novine.

PREDSJEDNIK NE USPIJEVA KONTROLIRATI KRIMINAL U METROPOLI.

Nastavlja se u istom tonu.

"Leslie Stewart je kučka" tiho izusti Sime Lombardo. "Netko bi trebao s njom malo popričati."

***

Matt Baker je u svom uredu u Washington Tribuneu iznova čitao uvodnik kojim se predsjednik optužuje da je previše blag prema kriminalu kad je ušao Frank Lonergan. Lonergan je bio na početku četrdesetih godina, pametan, snalažljiv novinar koji je nekoć radio u policiji. Bio je jedan od najboljih novinara istražitelja u poslu.

"Jesi li ti napisao ovaj uvodnik, Frank?"

"Jesam."

"Još uvijek me muči ovaj ulomak o tome da se kriminalitet u Minnesoti smanjio za dvadeset pet posto. Zašto si pisao samo o Minnesoti?"

"To je bio prijedlog Ledene princeze" reče Lonergan.

"To je smiješno" prasne Matt Baker. "Razgovarat ću s njom."

Leslie Stewart je razgovarala telefonom kad je Matt Baker ušao u njezin ured.

"Prepustit ću tebi sređivanje pojedinosti, ali želim da za njega prikupimo što je moguće više novca. Zapravo, danas će senator Embry iz Minnesote svratiti na ručak pa će mi dati popis imena. Hvala ti." Leslie spusti slušalicu. "Matt."

Matt Baker priđe stolu.

"Želim s tobom razgovarati o ovom uvodniku."

"Dobar je, zar ne?"

"Zaudara, Leslie. To je propaganda. Predsjednik nije odgovoran za kontroliranje kriminala u Washingtonu, D. C. Imamo gradonačelnika koji bi se time trebao baviti, kao i policiju. I kakve su ovo gluposti o opadanju kriminaliteta u Minnesoti za dvadeset pet posto? Odakle si izvukla te podatke?"

Leslie Stewart se nasloni u stolici i mirno reče:

"Matt, ovo su moje novine. Napisat ću sve što želim. Oliver Russell je bijedan predsjednik, a Gregory Embry bio bi sjajan. Pomoći ćemo mu da dođe u Bijelu kuću."

Opazi izraz na Mattovu licu i ublaži svoj glas.

"Ma daj, Matt. Tribune će biti na strani pobjednika. Embry će za nas biti dobar. Upravo je na putu ovamo. Želiš li nam se pridružiti na ručku?"

"Ne. Ne volim ljude koji jedu ispruženih ruku." Okrene se i izađe iz ureda.

Matt Baker je na hodniku naletio na senatora Embryja. Senator je bio pedesetih godina, uobraženi političar.

"O, senatore! Čestitam."

Senator Embry ga zbunjeno pogleda.

"Hvala vam. Ovaj... zbog čega?"

"Zato što ste u vašoj državi smanjili kriminalitet za dvadeset pet posto." I Matt Baker ode, a senator je zbunjeno gledao za njim.

Trebali su ručati u Leslienoj blagovaonici uređenoj antiknim namještajem. Kuhar je u kuhinji pripremao ručak kad su Leslie i senator Embry ušli. Kuhar je žurno izašao i pozdravio ih.

"Možete ručati kad god želite, gospođice Stewart. Želite li nešto popiti?"

"Ja neću" reče Leslie. "Senatore?"

"Pa, obično ne pijem tijekom dana, ali uzet ću martini."

Leslie Stewart je znala da senator Embry puno pije tijekom dana. Imala je o njemu potpuni dosje. Imao je ženu i petero djece, a uzdržavao je japansku ljubavnicu. Hobi mu je bio tajno prikupljanje sredstava za paravojnu grupu u Minnesoti. Leslie je sve to držala nevažnim. Važna joj je bila činjenica da je Gregory Embry čovjek koji drži da velike poslove treba ostaviti na miru, a Washington Tribune Enterprises je veliki posao. Leslie ga je kanila još uvećati, a kad Embry postane predsjednikom, on će joj u tome pomoći.

Sjedili su za stolom u blagovaonici. Senator Embry otpije gutljaj svog drugog martinija.

"Želim ti zahvaliti zato što si organizirala prikupljanje sredstava. To je lijepo od tebe."

Ona se toplo nasmiješi.

"To mi je zadovoljstvo. Učinit ću sve što je u mojoj moći kako bih ti pomogla da pobijediš Olivera Russella."

"Pa, mislim da imam prilično dobre izgledе."

"I ja tako mislim. Ljudima je već dosta njega i njegovih skandala. Pretpostavljam da će letjeti odande ako dođe samo do još jednog skandala prije izbora." Senator Embry ju je načas proučavao.

"Misliš li da će doći do skandala?" Leslie kimne i tiho reče:

"To me uopće ne bi čudilo."

Ručak je bio izvrstan.

Nazvao je Antonio Valdez, pomoćnik u mrtvozornikovu uredu. "Gospođice Stewart, rekli ste da želite znati kako se razvija slučaj Chloe Houston?"

"Da..."

"Policajci su rekli neka o tome šutimo, ali budući da ste bili onako dobar prijatelj, mislio sam..."

"Ne brinite. Pobrinut ćemo se za vas. Recite mi o obdukciji."

"Da, gospodo. Uzrok smrti bila je droga pod imenom Ecstasy."

"Što?"

"Ecstasy. Uzela ju je u tekućem obliku."

Imam malo iznenađenje za tebe... želim da ga probaš... Ovo je tekuća Ecstasy... Dao mi je jedan prijatelj...

A žena pronađena u rijeci Kentucky umrla je od prekomjerne doze tekuće Ecstasy. Leslie je nepomično sjedila, a srce joj je luđački tuklo.

Ima Boga.

Leslie pošalje po Franka Lonergana.

"Pronađi sve što možeš o smrti Chloe Houston. Mislim da je predsjednik umiješan."

Frank Lonergan je s nevjericom zurio u nju.

"Predsjednik?"

"Nešto pokušavaju zataškati. Sigurna sam. Onaj momak kojeg su uhitili, a on je u pravom trenutku počinio samoubojstvo... raspitaj se o tome. I želim da provjeriš gdje je bio predsjednik onog poslijepodneva i večeri kad je djevojka umrla. Neka to bude privatna istraga. Jako privatna. Izvještavat ćeš samo mene."

Frank Lonergan duboko udahne.

"Znate li što bi to moglo značiti?"

"Počni. I Frank?"

"Da?"

"Potraži na Internetu podatke o drogi Ecstasy. Pogledaj možeš li to nekako dovesti u vezu s Oliverom Russellom."

Lonergan je na medicinskim stranicama Interneta, posvećenim rizicima što ih je donosila droga, našao priču o Miriam Friedland, nekadašnjoj tajnici Olivera Russella. Nalazila se u bolnici u Frankfurtu, Kentucky. Lonergan je nazvao i raspitao se o njoj. Jedan mu je liječnik rekao: "Gospođica Friedland je preminula prije dva dana. Nikad se nije probudila iz kome."

Frank Lonergan je nazvao ured gospođe guverner Houston.

"Žao mi je" rekla mu je njezina tajnica "gospođa Houston je na putu za Washington."

Frank Lonergan je deset minuta kasnije bio na putu u zračnu luku. Zakasnio je.

Dok su putnici izlazili iz aviona, Lonergan je vidio kako Peter Tager prilazi privlačnoj plavokosoj ženi četrdesetih godina i pozdravlja je.

Njih su dvoje kratko razgovarali, a potom ju je Tager poveo prema limuzini što ih je čekala.

Lonergan je sve to iz daljine promatrao i razmišljao: *Moram razgovarati s tom gospođom*. Zaputio se natrag prema gradu i počeo nazivati s mobitela. Iz trećeg je poziva saznao da gospodu Houston očekuju u hotelu Four Seasons.

***

Jackie Houston su uveli u privatnu radnu sobu kraj Ovalnog ureda, a ondje ju je čekao Oliver Russell.

Uzme njezine ruke u svoje i reče:

"Tako mi je strašno žao, Jackie. Nemam riječi."

Posljednji ju je put vidio prije gotovo sedamnaest godina. Upoznali su se na pravničkoj konvenciji u Chicagu. Ona je tada tek završila pravni fakultet. Bila je mlada, privlačna i marljiva, te su se upustili u kratku i žarku ljubavnu vezu.

Prije sedamnaest godina.

A Chloe je imala šesnaest godina.

Nije se usuđivao postaviti pitanje što mu se vrzmalo glavom. Ne želim znati. Gledali su se u tišini, a Oliver načas pomisli da će ona govoriti o prošlosti. Skrene pogled. Jackie Houston reče:

"Policija misli da je Paul Yerby imao neke veze s Chloeinom smrću."

"Tako je."

"Ne."

"Ne?"

"Paul je bio zaljubljen u Chloe. Nikad joj ne bi naudio." Glas joj se slomi. "Oni su... kanili su se vjenčati jednoga dana."

"Sudeći prema informacijama što sam ih dobio, Jackie, našli su momkove otiske u hotelskoj sobi u kojoj je ubijena."

Jackie Houston reče:

"U novinama je pisalo da se... da se to dogodilo u najboljem apartmanu Monroe Armsa."

"Da."

"Olivere, Chloe je imala mali džeparac. Paulov je otac umirovljeni službenik. Odakle im novac za takav apartman?"

"Ja... ne znam."

"Netko to mora otkriti. Neću otići dok ne saznam tko je odgovoran za smrt moje kćeri." Namršti se. "Chloe te je tog poslijepodneva

trebala posjetiti. Jesi li je vidio?" Uslijedi kratka stanka.

"Nisam. Volio bih da jesam. Nažalost, iskrsnulo je nešto hitno pa sam morao otkazati naš sastanak."

***

U jednom stanu na drugom dijelu grada dvoje je ljudi nago ležalo u krevetu. Bili su priljubljeni jedno uz drugo, a on je osjećao njezinu napetost.

"Je li ti dobro, JoAnn?"

"Dobro mi je, Alex."

"Činiš mi se jako dalekom, zlato. O čemu razmišljaš?"

"Ni o čemu" reče JoAnn McGrath.

"Ni o čemu?"

"Pa, iskreno rečeno, razmišljala sam o onoj jadnici koja je ubijena u hotelu."

"Da. Čitao sam o tome. Kćerka nekog guvernera."

"Da."

"Zna li policija s kim je bila?"

"Ne. Razmijeli su se po cijelom hotelu i sve ispitivali."

"I tebe?"

"Da. Mogla sam im samo reći o telefonskom pozivu."

"Kakvom telefonskom pozivu?"

"Netko je iz onog apartmana nazvao Bijelu kuću." On se odjednom ukoči. Nemarno reče:

"To ništa ne znači. Mnogi se zabavljaju nazivajući Bijelu kuću. Učini mi to opet, zlato. Imaš li još javorova sirupa?"

Frank Lonergan se baš vratio u svoj ured kad je telefon zazvonio. "Lonergan."

"Halo, gospodine Lonergan. Ovdje Plitko Grlo."

Alex Cooper, sitni parazit, smatrao je sebe doušnikom u stilu Watergatea. Takav je nadimak on držao duhovitim.

"Plaćate li još uvijek za vruće vijesti?"

"Ovisi o tome koliko su vruće."

"Od ove biste mogli izgorjeti. Želim pet tisuća dolara."

"Zbogom."

"Čekajte malo. Nemojte spuštati slušalicu. Riječ je o onoj djevojci koja je ubijena u Monroe Armsu."

Frank Lonergan se odjednom zainteresira.

"Što je s njom?"

"Možemo li se nas dvojica negdje naći?"

"Vidjet ćemo se kod Ricca za pola sata."

U dva sata su Frank Lonergan i Alex Cooper sjedili u separeu kod Ricca. Alex Cooper je bio mršava lasica od čovjeka, a Lonergan je mrzio s njim surađivati. Lonergan nije bio siguran odakle Cooper pribavlja informacije, ali mu je u prošlosti puno pomogao.

"Nadam se da ne gubim vrijeme" reče Lonergan.

"O, ne mislim da je ovo gubitak vremena. Kako biste se osjećali kad bih vam rekao da je Bijela kuća povezana s umorstvom djevojke?" Na licu mu se pojavi samozadovoljni smiješak.

Frank Lonergan jedva uspije prikriti svoje uzbuđenje.

"Nastavite."

"Pet tisuća dolara?"

"Jedna tisuća."

"Dvije."

"Vrijedi. Govorite."

"Moja djevojka je telefonistica u Monroe Armsu."

"Kako se zove?"

"JoAnn McGrath."

Lonergan nešto zapiše.

"Pa?"

"Netko je iz onog apartmana nazvao Bijelu kuću u vrijeme kad je djevojka bila ondje."

"Mislim da je predsjednik umiješan" rekla je Leslie Stewart.

"Jeste li sigurni u to?"

"Znam iz prve ruke."

"Provjerit ću. Ako je istina, dobit ćete novac. Jeste li to još nekome spominjali?"

"Nisam."

"Dobro. Nemojte." Lonergan ustane. "Bit ćemo u vezi."

"Ima još nešto" reče Cooper. Lonergan stane.

"Da?"

"Ne smijete me upletati u ovo. Ne želim da JoAnn sazna da sam nekome o tome govorio."

"Nema problema."

Alex Cooper je ostao sam i razmišljao kako će bez JoAnnina znanja potrošiti dvije tisuće dolara.

Telefonska centrala Monroe Armsa nalazila se u malenoj prostoriji iza recepcije. Kad je Lonergan ušao s podmetačem za papir u rukama, JoAnn McGrath je bila na radnom mjestu. Govorila je u slušalicu: "Pokušavam dobiti vezu."

Spojila je poziv i okrenula se Lonerganu.

"Mogu li vam pomoći?"

"Telefonska kompanija" reče Lonergan. Na brzinu joj pokaže nekakvu iskaznicu. "Ovdje imamo jedan problem."

JoAnn McGrath ga iznenađeno pogleda.

"Kakav problem?"

"Netko je prijavio da im zaračunavamo pozive što ih nisu imali." Pretvarao se da gleda u papire. "Petnaesti listopada. Naplaćen im je poziv u Njemačku, a oni čak ne poznaju nikoga u Njemačkoj. Prilično su se naljutili."

"Pa, ja o tome ništa ne znam" ozlojeđeno će JoAnn. "Uopće se ne sjećam da sam prošli mjesec nazivala Njemačku."

"Imate li zapise od petnaestog?"

"Naravno."

"Rado bih to vidio."

"Vrlo dobro."

Našla je fascikl ispod hrpe papira i pružila mu ga. Telefoni su zvonili. Dok se ona bavila pozivima, Lonergan brzo prolista sadržaj fascikla. Listopad... dvanaesti... trinaesti... četrnaesti... šesnaesti...

Stranica za petnaesti listopada je nedostajala.

Frank Lonergan je čekao u predvorju hotela Four Seasons kad se Jackie Houston vratila iz Bijele kuće.

"Gospođa guverner Houston?" Žena se okrene.

"Da?"

"Frank Lonergan. Radim za Washington Tribune. Želim vam reći koliko nam je svima žao."

"Hvala vam."

"Pitam se možete li mi posvetiti malo vremena?"

"Doista nisam raspoložena..."

"Možda bih vam mogao pomoći." Glavom pokaže prema salonu kraj glavnog predvorja. "Možemo li načas poći onamo?"

Ona duboko udahne.

"Dobro."

Uđu u salon i sjednu.

"Koliko sam shvatio, vaša je kći pošla u obilazak Bijele kuće onoga dana kad je..." Nije se mogao prisiliti da završi rečenicu.

"Da. Ona je... bila je u obilasku sa svojim suučenicima. Bila je jako uzbuđena zbog susreta s predsjednikom."

Lonergan je nastojao da mu se u glasu ne osjeti uzbuđenje.

"Trebala je posjetiti predsjednika Russella?"

"Da. To sam ja sredila. Mi smo stari prijatelji."

"I je li ga posjetila, gospođo Houston?"

"Ne. On nije imao vremena." Glas joj je bio hrapav. "U jedno sam sigurna."

"Da, gospođo?"

"Paul Yerby je nije ubio. Oni su se voljeli."

"Ali policija je rekla..."

"Nije me briga što su rekli. Uhitili su nedužna dječaka, a on... on je bio tako uzrujan da se objesio. To je strašno."

Frank Lonergan ju je na trenutak proučavao.

"Ako Paul Yerby nije ubio vašu kći, imate li neku ideju o tome tko je to mogao učiniti? Mislim, je li rekla nešto o tome da se u Washingtonu trebala s nekim sastati?"

"Ne. Ovdje nije nikoga poznavala. Tako se radovala... tako..." U očima joj se pojave suze. "Žao mi je. Morat ćete me ispričati."

"Svakako. Hvala vam što ste mi posvetili malo vremena, gospođo Houston."

* * *

Lonergan je zatim pošao u mrtvačnicu. Helen Chuan je upravo izlazila iz dvorane za obdukcije.

"Dakle, gle tko je ovdje."

"Zdravo, doktorice."

"Što te dovodi ovamo, Frank?"

"Želio sam s tobom razgovarati o Paulu Yerbyju."

Helen Chuan uzdahne.

"To je prokleta šteta. Ta su djeca bila tako mlada."

"Zašto bi takav momak počinio samoubojstvo?"

Helen Chuan slegne ramenima.

"Tko zna?"

"Želim reći, jesi li sigurna da je počinio samoubojstvo?"

"Ako nije, onda je to bila sjajna imitacija. Oko vrata mu je bio tako čvrsto stegnut pojas da su ga morali rasjeći kako bi ga skinuli."

"Na njegovu tijelu nije bilo nikakvih drugih znakova koji bi ukazivali na namještaljku?"

Ona ga radoznalo pogleda.

"Ne."

Lonergan kimne.

"U redu. Hvala. Neću te zadržavati da te tvoji pacijenti ne čekaju."

"Jako smiješno."

U vanjskom se hodniku nalazila telefonska govornica. Lonergan je nazvao informacije u Denveru i dobio telefonski broj roditelja Paula Yerbyja. Gospođa Yerby je podigla slušalicu. Glas joj je zvučio umorno.

"Halo."

"Gospođa Yerby?"

"Da."

"Oprostite što vam smetam. Ovdje Frank Lonergan. Radim za Washington, Tribune. Želio sam..."

"Ne mogu..."

Trenutak kasnije na vezi je bio gospodin Yerby.

"Žao mi je. Moja žena je... Novinari nas cijelo jutro nazivaju. Ne želimo..."

"Ovo će potrajati samo minutu, gospodine Yerby. U Washingtonu ima ljudi koji ne vjeruju da je vaš sin ubio Chloe Houston."

"Naravno da nije!" Glas mu je odjednom postao jači. "Paul nikad, nikad ne bi mogao učiniti tako nešto."

"Je li Paul imao prijatelja u Washingtonu, gospodine Yerby?"

"Ne. Ondje nikoga nije poznavao."

"Shvaćam. Pa, ako mogu nešto učiniti..."

"Zapravo možete nešto učiniti za nas, gospodine Lonergan. Sve smo pripremili da se Paulovo tijelo doveze ovamo, ali nisam siguran kako bih mogao doći do njegovih stvari. Rado bismo imali sve što je on... Ako biste mi mogli reći kome da se obratim..."

"To vam ja mogu učiniti."

"Bit ćemo vam zahvalni. Hvala vam."

U uredu Odjela za umorstva dežurni je narednik otvarao kartonsku kutiju s osobnim stvarima Paula Yerbyja.

"Nema puno stvari" reče. "Samo momkova odjeća i kamera."

Lonergan posegne u kutiju i izvadi crni kožni pojas. Nije bio prerezan.

Kad je Frank Lonergan ušao u ured Deborah Kanner, tajnice za sastanke predsjednika Russella, ona je baš kanila poći na objed.

"Što mogu učiniti za tebe, Frank?"

"Imam jedan problem, Deborah."

"Što je još novo?" Frank Lonergan se pretvarao da čita neke bilješke. "Imam podatke da je petnaestog listopada Predsjednik imao tajni sastanak s kineskim izaslanikom i da su razgovarali o Tibetu."

"Ne znam ništa o takvom sastanku."

"Možeš li to provjeriti za mene?"

"Što si rekao, kojeg je to datuma bilo?"

"Petnaestog listopada." Lonergan je gledao kako Deborah iz ladice vadi rokovnik i prelistava ga.

"Petnaesti listopada? U koje je vrijeme navodno bio taj sastanak?"

"U dvadeset dva sata, ovdje u Ovalnom uredu." Deborah odmahne glavom. "Ne. U deset sati te večeri Predsjednik je imao sastanak s generalom Whitmanom." Lonergan se namršti.

"Ja nisam tako čuo. Mogu li pogledati taj rokovnik?"

"Žalim. Povjerljivo je, Frank."

"Možda me netko prešao. Hvala, Deborah."

Frank Lonergan je pola sata kasnije razgovarao s generalom Steveom Whitmanom.

"Generale, Tribune bi želio objaviti članak o vašem sastanku održanom petnaestog listopada s Predsjednikom. Koliko sam shvatio, raspravljali ste o nekim važnim pitanjima."

General odmahne glavom.

"Ne znam odakle dobivate informacije, gospodine Lonergan. Taj je sastanak otkazan. Predsjednik je imao drugi dogovor."

"Jeste li sigurni?"

"Da. Zakazat ćemo naš sastanak za neki drugi put."

"Hvala vam, generale."

Frank Lonergan se vrati u Bijelu kuću. Ponovno uđe u ured Deborah Kanner.

"Što je ovoga puta, Frank?"

"Ista stvar" skrušeno će Frank. "Moj doušnik uporno tvrdi da je u deset. sati petnaestog listopada uvečer Predsjednik ovdje imao sastanak s kineskim izaslanikom i da su razgovarali o Tibetu."

Ona ga iznervirano pogleda.

"Koliko ti puta moram reći da takvog sastanka nije bilo?" Lonergan uzdahne.

"Iskreno rečeno, ne znam što bih učinio. Moja šefica doista želi objaviti taj članak. To su velike vijesti. Pretpostavljam da ćemo ga ipak objaviti." Krene prema vratima.

"Čekaj malo!"

Lonergan se okrene.

"Da?"

"Ne možeš objaviti tu priču. Nije istinita. Predsjednik će pobjesnjeti."

"O tome ne odlučujem ja.

Deborah je oklijevala.

"Ako ti dokažem da se sastao s generalom Whitmanom, hoćeš li na to zaboraviti?"

"Svakako. Ne želim stvarati probleme." Lonergan je gledao kako Deborah ponovno vadi rokovnik i prelistava stranice.

"Ovdje je popis Predsjednikovih sastanaka za taj dan. Gledaj. Petnaesti listopada."

Popis se protezao preko dvije stranice. Deborah pokaže bilješku za 22 sata.

"Tu je, crno na bijelom."

"Imaš pravo" složi se Lonergan. Žurno je preletio pogledom stranice. Postojala je bilješka za petnaest sati.

Chloe Houston.

Na brzinu sazvani sastanak u Ovalnom uredu trajao je tek nekoliko minuta, a u zraku se već osjećala napetost nesuglasica.

Ministar obrane je govorio:

"Ako budemo i dalje odgađali, situacija će posve izmaknuti kontroli. Bit će prekasno da . bilo što učinimo."

"Ne možemo nepromišljeno uletjeti u to."

General Stephen Gossard okrenuo se k šefu CIA-e.

"Koliko su pouzdani vaši podaci?"

"Teško je reći. Prilično smo sigurni da Libija kupuje raznovrsno oružje od Irana i Kine."

Oliver se okrene k ministru vanjskih poslova.

"Libija to poriče?"

"Naravno. Kao i Kina i Iran."

Oliver upita:

"Što je s drugim arapskim državama?" Odgovorio mu je šef CIA-e. "Prema podacima s kojima raspolazem, gospodine predsjedniče, ako Izrael bude ozbiljno napadnut, mislim da će to biti izgovor na kojeg su čekale sve arapske zemlje. Udružiti će se kako bi Izrael zbrisale s lica Zemlje."

Svi su s iščekivanjetri promatrali Olivera.

"Imate li pouzdane ljude u Libiji?" upita Oliver.

"Da, gospodine."

"Neka procijene situaciju. Obavještavajte me o razvoju događaja. Ako bude znakova da se spremaju napasti, morat ćemo se pokrenuti jer nećemo imati drugog izbora. Sastanak je završen."

Preko interkoma se začuje glas Oliverove tajnice.

"Gospodin Tager bi vas želio vidjeti, gospodine predsjedniče."

"Pošaljite ga unutra."

"Kako je prošao sastanak?" upita Peter Tager.

"Oh, bio je to samo običan sastanak" gorko će Oliver "o tome hoću li započeti rat sada ili kasnije." Tager suosjećajno reče:

"To je takav posao."

"Tako je."

"Iskrsnulo je nešto zanimljivo."

"Sjedni."

Peter Tager sjedne.

"Što znaš o Ujedinjenim Arapskim Emiratima?"

"Ne baš puno" prizna Oliver. "Pet ili šest arapskih zemalja ujedinilo se prije dvadeset godina i osnovalo koaliciju."

"Sedam zemalja. Ujedinile su se 1971. Abu Dhabi, Fujaira, Dubai, Sharjah, Ras al-Khaimah, Umm al-Qaiwan i Ajman. U početku nisu bili naročito jaki, ali se Emiratima iznimno dobro upravljalo. Danas imaju jedan od najviših životnih standarda u svijetu. Njihov ukupni prihod prošle godine bio je više od trideset devet milijardi dolara."

Oliver nestrpljivo reče:

"Predpostavljam da mi sve to pričaš s nekim ciljem, Peter?"

"Da, gospodine. Vođe vijeća Ujedinjenih Arapskih Emirata žele se s tobom sastati."

"Dobro. Neka ministar obrane"

"Danas. Privatno."

"Govoriš li ozbiljno? Nikako ne bih mogao..."

"Olivere, njihovo vijeće, Majlis, predstavlja jedno od najutjecajnijih arapskih tijela u svijetu. Cijene ga sve ostale arapske zemlje. Ovo bi mogao biti važan preokret. Znam da to nije uobičajeno, ali mislim da bi se trebao s njima sastati."

"Moglo bi doći do velike gužve ako ja..."

"Ja ću sve srediti." Uslijedi duga tišina.

"Gdje bi se željeli sastati?"

"Njihova je jahta usidrena u Chesapeake Bayu, blizu Annapolisa. Mogu te neprimjetno onamo prebaciti."

Oliver je sjedio i proučavao strop. Na koncu se nagne naprijed i pritisne sklopku interkoma.

"Otkazite sve što je dogovoreno za danas poslijepodne."

Jahta Feadship, dugačka šezdeset metara, bila je privezana uz gat. Čekali su ga. Svi članovi posade bili su Arapi.

"Dobro došli, gospodine predsjedniče." Dočekao ga je Ali al-Fulani, ministar jednog od Emirata. "Molim vas, izvolite na jahtu."

Oliver korakne na brod, a Ali al-Fulani da znak jednom od svojih ljudi. Nekoliko je trenutaka kasnije jahta zaplovila.

"Hoćemo li sići u potpalublje?"

Svakako. Gdje me mogu ubiti ili oteti. Ovo je najgluplja stvar od svih koje sam u životu počinio, zaključio Oliver. Možda su me doveli ovamo kako bi mogli otpočeti napad na Izrael, a ja neću moći narediti

protunapad. Zašto li sam, dovraga, dopustio da me Tager na ovo nagovori?

Oliver pođe za Ali al-Fulanijem u potpalublje do raskošnoga glavnog salona, uređenog u srednjoistočnom stilu. U salonu su četiri mišićava Arapina čuvala stražu. Muškarac impozantna izgleda sjedio je na kauču. Ustao je kad je Oliver ušao.

Ali al-Fulani reče:

"Gospodine predsjedniče, ovo je Njegovo Veličanstvo kralj Hamad iz Ajmana."

Dva se muškarca rukuju.

"Vaše Veličanstvo."

"Hvala vam što ste došli, gospodine predsjedniče. Jeste li za šalicu čaja?"

"Ne, hvala."

"Vjerujem da ćete zaključiti kako se isplatilo doći ovamo." Kralj Hamad počne hodati salonom. "Gospodine predsjedniče, tijekom stoljeća bilo je teško, a možda i nemoguće, premostiti probleme koji nas dijele - filozofske, jezične, religiozne, kulturne. Zato je u našem dijelu svijeta bilo onako puno ratova. Ako Židovi konfisciraju zemlju Palestinaca, to nimalo ne utječe na ljude u Omahi ili Kansasu. Njihovi životi ostaju isti. Ako netko bombardira sinagogu u Jeruzalemu, Talijani u Rimu i Veneciji na to ne obraćaju pozornost."

Oliver se pitao kamo sve to vodi. Je li to najava predstojećeg rata?

"Postoji samo jedan dio svijeta koji pati od svih ratova i krvoprolića na Srednjem istoku. A to je Srednji istok." Kralj sjedne sučelice Oliveru. "Vrijeme je da prekinemo to ludilo."

Tu smo, pomisli Oliver.

"Šefovi arapskih država i Majlis ovlastili su me da vam iznesem jednu ponudu."

"Kakvu ponudu?"

"Mirovnu ponudu." Oliver trepne.

"Mirovnu?"

"Želimo sklopiti mir s vašim saveznikom, Izraelom. Vaš embargo protiv Irana i drugih arapskih zemalja stajao nas je milijarde dolara. Želimo to prekinuti. Preuzmu li Sjedinjene Države ulogu posrednika, arapske zemlje, uključujući Iran, Libiju i Siriju, voljne su sjesti i pregovarati o trajnom miru s Izraelom."

Oliver je ostao bez riječi. Kad je konačno uspio pronaći svoj glas, on reče:

"Činite to jer..."

"Uvjeravam vas da to ne činimo iz ljubavi prema Izraelcima ili prema Amerikancima. To je u našem interesu. Previše je naših sinova poginulo u tom ludilu. Želimo da to završi. Bilo je dosta. Želimo ponovno slobodno prodavati svijetu našu naftu. Spremni smo poći u rat ako je potrebno, ali više bismo voljeli živjeti u miru."

Oliver duboko udahne.

"Mislim da bih rado popio šalicu čaja."

"Volio bih da si bio tamo" Oliver je rekao Peteru Tageru. "Bilo je nevjerojatno. Spremni su za rat, ali ga ne žele. Oni su pragmatičari. Žele svijetu prodavati svoju naftu i zato žele mir."

"To je fantastično" oduševljeno će Tager. "Kad se ovo pročuje, postat ćeš heroj."

"I to mogu sam učiniti" reče mu Oliver. "Ne mora ići preko Kongresa. Razgovarat ću s izraelskim premijerom. Pomoći ćemo mu pri sklapanju dogovora s arapskim zemljama." Pogleda Tagera i skrušeno reče: "Tijekom prvih nekoliko minuta na jahti mislio sam da će me oteti."

"Ni slučajno" uvjeravao ga je Peter Tager. "Slijedio vas je brod i helikopter."

"Senator Davis vas želi vidjeti, gospodine predsjedniče. Nema zakazan sastanak, ali kaže da je hitno."

"Odugovlačite malo s mojim idućim sastankom i pošaljite senatora unutra."

Vrata se otvore i Todd Davis uđe u Ovalni ured.

"Ovo je ugodno iznenađenje, Todd. Je li sve u redu?"

Senator Davis sjedne.

"Dobro je, Oliver. Samo sam zaključio da bismo ti i ja morali malo popričati." Oliver se nasmiješi.

"Danas imam doista puno posla, ali za tebe..."

"Ovo će potrajati samo nekoliko minuta. Sreo sam Petera Tagera. Ispričao mi je o tvom sastanku s Arapima."

Oliver se široko nasmiješi.

"Nije li to divno? Čini se da će na Srednjem istoku konačno zavladata mir." Udari šakom po stolu. "Nakon toliko desetljeća! Po

tome će se pamtiti moja vlada, Todd."

Senator Davis tiho upita:

"Jesi li dobro promislio o tome, Olivere?"

Oliver se namršti.

"Što? Kako to misliš?"

"Mir je jednostavna riječ, ali ima puno ogranaka. Mir ne donosi financijsku dobrobit. Kad se ratuje, zemlje kupuju oružje proizvedeno u Sjedinjenim Državama, vrijedno milijarde dolara. U miru im oružje nije potrebno. Budući da Iran ne može prodavati svoju naftu, cijene rastu, a to pogoduje Sjedinjenim Državama."

Oliver ga je s nevjericom slušao.

"Todd... ovo je životna prilika!"

"Nemoj biti naivan, Olivere. Da smo doista željeli mir između Izraela i arapskih zemalja, mogli smo ga davno imati. Izrael je sićušna zemlja. Bilo koji od šest predsjednika prije tebe mogao ih je prisiliti da se dogovore s Arapima, ali im je više odgovaralo da stvari ostanu kakve jesu. Nemoj me pogrešno shvatiti. Židovi su dobri ljudi. Suradujem s nekima od njih u Senatu."

"Ne vjerujem da možeš..."

"Vjeruj što hoćeš, Olivere. Sada sklopljeni mirovni ugovor ne bi bio u interesu ove zemlje. Ne želim da nastviš s tim."

"Moram nastaviti."

"Nemoj mi govoriti što moraš učiniti, Olivere." Senator Davis se nagne naprijed. "Ja ću ti reći. Nemoj zaboraviti tko te doveo u tu stolicu."

Oliver mirno reče:

"Todd, možda mene ne poštuješ, ali moraš poštivati ovaj ured. Bez obzira tko me je ovamo doveo, ja sam ipak predsjednik."

Senator Davis ustane.

"Predsjednik? Ti si jebena igračka! Ti si moja marioneta, Olivere. Ti primaš naređenja, ne daješ ih."

Oliver ga je dugo promatrao.

"Koliko naftonosnih polja imate ti i tvoji prijatelji, Todd?"

"To se tebe ne tiče, prokletstvo. Ako ustraješ u ovome, gotov si. Čuješ

li me? Dajem ti dvadeset četiri sata da se opametiš."

Toga dana za večerom Jan reče:

"Otac me je zamolio da porazgovaram s tobom, Oliveru. Jako je uzrujan."

Oliver pogleda preko stola u svoju ženu i pomisli:

Morat ću se i protiv tebe boriti.

"Rekao mi je što se događa."

"Doista?"

"Da." Jan se nagne preko stola. "A ja mislim da je prekrasno to što ćeš učiniti." Potrajalo je trenutak dok Oliver nije shvatio što je rekla.

"Ali tvoj se otac tome protivi."

"Znam. Griješi. Ako žele sklopiti mir, moraš im pomoći."

Oliver je sjedio i slušao Janine riječi, proučavajući je. Razmišljao je o tome kako se uspješno snalazi u ulozi Prve Dame. Uključila se u važne dobrotvorne organizacije i zagovarala je pet ili šest velikih projekata. Lijepa je, inteligentna, brižna i... Oliveru se učini kao da je prvi put vidi. *Zašto sam jurio naokolo?* mislio je Oliver. *Sve što mi treba imam ovdje.*

"Hoće li večerašnji sastanak dugo trajati?"

"Neće" polako izusti Oliver. "Otkazat ću ga. Ostat ću kod kuće."

Te je večeri Oliver prvi put nakon niza tjedana vodio ljubav s Jan, i osjećao se predivno. Ujutro je odlučio:

Reći ću Peteru neka se riješi stana.

***

Pisamce se idućeg jutra nalazilo na njegovu stolu.

Želim da znate da vam se doista divim i nikako vam ne bih želio naškoditi. Bio sam u garaži Monroe Armsa 15. listopada, i jako sam se začudio kad sam vas tamo vidio. Kad sam idućeg dana saznao za umorstvo one mlade djevojke, znao sam zašto ste se vratili obrisati otiske prstiju s dizala. Siguran sam da bi sve novine bile zainteresirane za moju priču i da bi mi platile puno novca. No kao što sam rekao, ja vam se divim. Nikako ne bih želio učiniti nešto što bi vam nanijelo štetu. Dobro bi mi došla mala financijska pomoć pa; ako ste zainteresirani, ovo će ostati samo među nama. Javit ću vam se za nekoliko dana nakon što razmislite o ovome.

S poštovanjem,

Prijatelj

"Isuse" tiho će Sime Lombardo. "Ovo je nevjerojatno. Kako je dostavljeno?"

"Poslano je poštom" reče mu Peter Tager. "Adresirano na Predsjednika, uz naznaku »osobno«."

Sime Lombardo reče:

"Možda je riječ o nekom luđaku koji samo pokušava..."

"Ne smijemo riskirati, Sime. Ni slučajno ne vjerujem da je to istina, ali ako samo jedna riječ dopre u javnost, Predsjednik bi bio uništen. Moramo ga zaštititi."

"Kako ćemo to učiniti?"

"Najprije moramo otkriti tko je ovo poslao."

* * *

Peter Tager se nalazio u upravnoj zgradi FBI-a, na uglu Desete ulice i Avenije Pennsylvania, i razgovarao s agentom Clayom Jacobsom.

"Rekao si da je hitno, Peter?"

"Da." Peter Tager otvori torbu za spise i izvadi jedan list papira. Gurne ga preko stola. Clay Jacobs ga podigne i glasno pročita:

"Želim da znate da vam se doista divim... Javit ću vam se za nekoliko dana nakon što razmislite o ovome." Sve između bilo je pobijeljeno. Jacobs podigne pogled.

"Što je ovo?"

"Riječ je o najvišem stupnju sigurnosti" reče Peter Tager. "Predsjednik me zamolio da pokušam otkriti tko je to poslao. Želio bi da potražite otiske prstiju."

Clay Jacobs ponovno pogleda papir i namršti se.

"Ovo je krajnje neuobičajeno, Peter."

"Zašto?"

"Jednostavno zaudara."

"Predsjednik samo želi da mu daš ime osobe koja je to napisala."

"Pod pretpostavkom da nađemo otiske prstiju te osobe."

Peter Tager kimne glavom.

"Pod pretpostavkom da su otisci te osobe na pismu."

"Čekaj ovdje." Jacobs ustane i izađe iz ureda.

Peter Tager je sjedio i gledao kroz prozor razmišljajući o pismu i mogućim užasnim posljedicama tog pisma.

Clay Jacobs vrati se točno sedam minuta kasnije.

"Imaš sreće" reče.

Peteru Tageru počne luđački lupati srce.

"Našao si nešto?"

"Da." Jacobs pruži Tageru komadić papira. "Čovjek kojega tražiš je prije godinu dana imao prometnu nesreću. Zove se Carl Gorman. Radi kao službenik u Monroe Armsu." Jacobs je načas zastao i proučavao Tagera. "Želiš li mi još nešto reći o ovome?"

"Ne" iskreno će Peter Tager. "Ništa više."

***

"Frank Lonergan je na trećoj liniji, gospođice Stewart. Kaže da je hitno."

"Preuzet ću." Leslie podigne slušalicu i pritisne puce. "Frank?"

"Jeste li sami?"

"Da."

Čula je kako je duboko udahnuo.

"U redu. Evo što imamo." Idućih desetak minuta govorio je bez prekida.

Leslie Stewart žurno uđe u ured Matta Bakera.

"Moramo razgovarati, Matt." Sjedne nasuprot njegovu stolu. "Što bi mislio kađ bih ti rekla da je Oliver Russell umiješan u umorstvo Chloe Houston?"

"Kao prvo, pomislio bih da si paranoična i da si zakoračila preko ruba."

"Upravo me nazvao Frank Lonergan. Razgovarao je s gospođom Houston koja ne vjeruje da je Paul Yerby ubio njezinu kćerku. Razgovarao je s roditeljima Paula Yerbyja. Ni oni u to ne vjeruju."

"Sasvim je razumljivo da oni ne vjeruju" reče Matt Baker. "Ako je to jedino..."

"To je tek početak. Frank je bio u mrtvačnici i razgovarao s mrtvozornicom. Rekla mu je da je momkov pojas bio nevjerojatno čvrsto stegnut pa su ga morali presjeći kako bi mu ga skinuli s vrata."

Sad ju je pozornije slušao.

"I?"

"Frank je pošao na policiju po Yerbyjeve stvari. Ondje je bio i njegov pojas. Netaknut."

Matt Baker duboko uzdahne.

"Pokušavaš mi reći da je ubijen u zatvoru i da sve to pokušavaju zataškati?"

"Ništa ti ne pokušavam reći. Samo ti iznosim činjenice. Oliver Russell me je jednom pokušao nagovoriti da uzmem Ecstasy. Kad se

kandidirao za guvernera, jedna je tajnica iz njegove odvjetničke tvrtke umrla od Ecstasyja. Dok je bio guverner, njegova je tajnica nađena u parku u komatoznom stanju izazvanom Ecstasyjem. Lonergan je saznao da je Oliver nazvao bolnicu i predložio da je skinu s aparata za održavanje na životu." Leslie se nagne naprijed. "One noći kad je Chloe Houston ubijena iz njezina je apartmana netko nazvao Bijelu kuću. Frank je provjerio telefonske zapise u hotelu. Nedostaje stranica za petnaesti listopada. Predsjednikova tajnica za sastanke rekla je Lonerganu da je Predsjednik te večeri imao sastanak s generalom Whitmanom. Nije bilo nikakvog sastanka. Frank je razgovarao s gospođom Houston, a ona mu je rekla da je Chloe bila u obilasku Bijele kuće te da je ona organizirala susret svoje kćeri i Predsjednika." Uslijedi duga tišina.

"Gdje je sada Frank Lonergan?" upita Matt Baker.

"Traži Carla Gormana, hotelskog službenika koji je izdao apartman."

* * *

Jeremy Robinson je govorio:

"Žao mi je. Ne dajemo osobne podatke naših djelatnika."

"Samo pitam njegovu kućnu adresu da bih mogao..." reče Frank Lonergan.

"To vam uopće ne bi pomoglo. Gospodin Gorman je na odmoru."

Lonergan uzdahne.

"Šteta. Nadao sam se da će ispuniti nekoliko praznina."

"Praznina?"

"Da. Pripremamo veliku reportažu o smrti kćerke gospođe Houston u vašem hotelu. Pa, morat ću to složiti bez Gormana." Lonergan izvadi notes i nalivpero. "Koliko dugo već postoji ovaj hotel? Želim znati sve o poslovanju hotela, o klijenteli, o..." Jeremy Robinson se namršti. "Čekajte malo! To zasigurno nije potrebno. Želim reći, mogla je umrijeti bilo gdje."

Frank Lonergan suosjećajno reče:

"Znam, ali to se ovdje dogodilo. Vaš će hotel postati slavan poput Watergatea."

"Gospodine... ?"

"Lonergan."

"Gospodine Lonergan, bio bih vam zahvalan kad biste... želim reći, to bi bila vrlo loša reklama. Zar ne postoji neki način... ?"

Lonergan se načas zamisli.

"Pa, kad bih razgovarao s gospodinom Gormanom, zacijelo bih našao neki drugi pristup."

"Bio bih vam doista zahvalan. Idem potražiti njegovu adresu."

Franka Lonergana je počela obuzimati nervoza. Kako su se događaji počeli raspletati, postalo je jasno da je u tijeku zavjera i zataškavanje na najvišoj razini. Prije posjećivanja hotelskog službenika odlučio je svratiti kući. Njegova je žena, Rita, u kuhinji pripravljalala večeru. Bila je sitna i lijepo građena crvenokosa žena blistavih zelenih očiju i svijetle puti. Iznenađeno se okrenula kad je njezin muž ušao u stan.

"Frank, što radiš kod kuće usred radnoga dana?"

"Samo sam poželio svratiti i pozdraviti te."

Rita se zagleda u njegovo lice.

"Ne. Nešto se događa. O čemu je riječ?"

Oklijevao je.

"Koliko je već prošlo otkako si vidjela svoju majku?"

"Vidjela sam je prošli tjedan. Zašto?"

"Zašto je ne pođeš ponovno posjetiti, dušo?"

"Zar nešto nije u redu?"

On se nasmiješi.

"Nije u redu?" Pođe do police iznad kamina. "Bit će bolje da ovdje napraviš malo mjesta. Tu ćemo staviti Pulitzerovu nagradu, a tamo Peabodyjevo priznanje."

"O čemu to govoriš?"

"Radim na nečemu što će raznijeti puno ljudi, i to onih na visokim položajima. To je najuzbudljivija priča na kojoj sam ikad radio."

"Zašto želiš da pođem posjetiti majku?"

Frank slegne ramenima.

"Postoji mala mogućnost da sve ovo postane pomalo opasno. Ima ljudi koji ne žele da se o ovome pročuje. Bolje bih se osjećao ako bi otišla na nekoliko dana, samo dok se ovo ne objavi."

"Ali ako si ti u opasnosti?"

"Nisam ni u kakvoj opasnosti."

"Siguran si da ti se ništa neće dogoditi?"

"Posve. Spakiraj nekoliko stvari, a ja ću te večeras nazvati."

"Dobro" nevoljko će Rita.

Lonergan pogleda na sat.

"Odvest ću te na željeznički kolodvor."

Sat vremena kasnije Lonergan se zaustavi ispred skromne kuće u Wheatonu. Izađe iz automobila, priđe ulaznim vratima i pozvoni. Nije bilo odgovora. Ponovno pozvoni i pričeka. Vrata se naglo otvore, a na vratima se pojavi krupna žena srednjih godina i sumnjičavo se zagleda u njega.

"Da?"

"Ja sam iz porezne uprave" reče Lonergan. Hitro pokaže iskaznicu. "Želim razgovarati s Carlom Gormanom."

"Moj brat nije ovdje."

"Znate li gdje je?"

"Ne."

Prebrzo. Lonergan kimne.

"To je šteta. Pa, možete početi pakirati njegove stvari. Služba će poslati kombije." Lonergan se zaputi natrag prema svom automobilu.

"Čekajte malo! Kakve kombije? O čemu to govorite?"

Lonergan stane i okrene se.

"Zar vam brat nije rekao?"

"Što mi je trebao reći?"

Lonergan učini nekoliko koraka natrag prema kući.

"U nevolji je."

Žena ga tjeskobno pogleda.

"U kakvoj nevolji?"

"Bojim se da o tome ne smijem razgovarati." Frank odmahne glavom. "On mi se čini dobrim čovjekom."

"I jest" žestoko će ona. "Carl je divna osoba." Lonergan kimne.

"Taj sam dojam i ja stekao kad smo ispitivali u uredu."

Ženu je počela obuzimati panika.

"O čemu ste ga ispitivali?"

"O varanju kod prijavljivanja poreza. Doista je šteta. Želio sam mu reći o rupi u zakonu koja bi mu mogla pomoći da se izvuče, ali..." Lonergan slegne ramenima. "Ako nije ovdje..." Ponovno se okrene prema automobilu.

"Čekajte! On je... on je u ribarskoj kolibi. To,.. to nikome ne bih smjela reći."

Frank opet slegne ramenima.

"Meni je svejedno."

"Ne... ali ovo je drugačije. Nalazi se u Sunshine Fishing Lodge na jezeru u Richmondu, Virginia."

"Dobro. Potražit ću ga ondje."

"To bi bilo divno. Jeste li sigurni da će biti sve u redu?"

"Svakako" reče Lonergan. "Pobrinut ću se da se sve sredi."

Lonergan pode cestom I-95 prema jugu. Richmond je bio udaljen oko sto sedmdeset kilometara. Na jednom odmoru prije puno godina Lonergan je lovio ribe u jezeru, i tada je imao sreće. Nadao se da će i ovoga puta imati sreće.

Sipila je kišica, ali to nije smetalo Carlu Gormanu. Po takvom bi vremenu ribe trebale gristi. Lovio je grgeče pomoću jedne vrste metalnog mamca, daleko iza čamca na vesla. Valovi su zapljuskivali maleni čamac nasred jezera, a mamac je plutao iza čamca, netaknut. Ribama se nije žurilo. Nije važno. Ni njemu se ne žuri. Nikad nije bio sretniji. Steći će bogatstvo o kakvom nije sanjao ni u najluđim snovima. To je bila čista sreća. Čovjek mora biti na pravom mjestu u pravo vrijeme. Vratio se u Monroe Arms po jaknu što ju je ranije zaboravio, a upravo je kanio izaći iz garaže kad su se otvorila vrata dizala. Kad je vidio tko je izašao, zapanjeno je ostao sjediti u automobilu. Gledao je kako se čovjek vraća, briše svoje otiske prstiju, a potom odlazi. Tek kad je idućeg dana čitao o umorstvu, zbrojio je dva i dva. Na neki je način žalio čovjeka. Doista mu se divim. Nevolja je u tome što se nikad ne možeš sakriti ako si tako slavan. Kamo god pođeš, svi te poznaju.

Platit će mi da bih šutio. Nema drugog izbora. Počet ću sa sto tisuća. Kad mi jednom plati, morat će nastaviti s plaćanjem. Možda ću kupiti dvorac u Francuskoj ili planinsku kuću u Švicarskoj.

Osjeti trzaj na kraju povraza i povuče štap prema sebi. Osjećao je kako riba pokušava pobjeći. *Nikamo ne ideš. Upecao sam te.*

Iz daljine začuje približavanje velikoga glisera. Ne bi smjeli dopuštati da tako jaki čamci dolaze na jezero. Rastjerat će svu ribu. Gliser je jurio prema njemu.

"Nemojte se previše približiti" vikne Carl. Činilo se da gliser ide ravno na njega.

"Hej! Pazite. Gledajte kuda idete. Za Boga miloga..."

Gliser tresne u čamac i presiječe ga na pola, a Gorman potone.

Prokleta pijana budala! Pokušavao je doći do zraka. Uspio je podići glavu iznad vode. Gliser je zaokrenuo i ponovno se okomio ravno na njega. Posljednje što je Carl Gorman osjetio, prije no što ga je čamac tresnuo u glavu, bio je trzaj ribe na njegovu povrazu.

Kad je Frank Lonergan stigao, prostor je bio zakrčen policijskim automobilom, vatrogasnim vozilom i kolima hitne pomoći. Kola hitne pomoći su upravo odlazila. Frank Lonergan izađe iz automobila i obrati se jednom promatraču:

"Čemu sva ova gužva?"

"Neki jadnik je nastradao na jezeru. Od njega nije puno ostalo." Lonergan shvati.

U ponoć je Frank Lonergan radio na svom računalu, sam u stanu. Pisao je priču koja će uništiti predsjednika Sjedinjenih Država. Priču koja će mu osigurati Pulitzerovu nagradu. U to uopće nije sumnjao. Ovo će ga učiniti slavnijim od Woodwarda i Bernsteina. Bit će to priča stoljeća.

Prekinuo ga je zvuk zvona na ulaznim vratima. Ustane i pođe do vratiju.

"Tko je?"

"Paket od Leslie Stewart."

"Došla je do novih informacija."

Lonergan otvori vrata. Ugleda odsjaj metala i osjeti kako mu neizdržljiva bol razdire prsa.

Zatim više nije bilo ničega.

Dnevna soba Franka Lonergana izgledala je kao da je njome prohujao minijaturni uragan. Netko je otvorio sve ladice i ormare, a njihov sadržaj razasuo po podu.

Nick Reese je gledao kako odnose Lonerganovo tijelo. Okrene se k detektivu Steveu Brownu.

"Jeste li našli oružje kojim je počinjeno umorstvo?"

"Nismo."

"Jesi li razgovarao sa susjedima?"

"Da. Stambena je zgrada poput zoološkog vrta, puna majmuna. Ništa ne vide, ništa ne čuju, ništa ne govore. Nada. Gospođa Lonergan je na putu kući. Čula je vijest na radiju. Tijekom posljednjih šest mjeseci ovdje je bilo još nekoliko provala i pljački, a..."

"Nisam siguran da je ovo bila obična pljačka."

"Kako to misliš?"

"Lonergan je neki dan bio u postaji gdje se raspitivao za stvari Paula Yerbyja. Volio bih znati na čemu je Lonergan trenutno radio. U ladicama nema nikakvih papira?"

"Nema."

"Nikakvih bilješki?"

"Ničega."

"Dakle, ili je bio jako uredan, ili se netko potrudio sve raščistiti." Reese priđe radnom stolu. Sa stola je visio kabel, ali nije bio ni sa čime

povezan. Reese ga podigne. "Što je ovo?"

Detektiv Brown mu priđe.

"To je kabel za računalo. Zacijelo je bio ovdje. To znači da bismo negdje mogli naći snimljeni materijal."

"Vjerojatno su uzeli računalo, ali je možda Lonergan snimio tekst na diskete. Provjerimo."

Našli su disketu u torbi za spise u Lonerganovu automobilu. Reese je pruži Brownu.

"Ondesi ovo u postaju. Zacijelo postoji šifra za ulazak u tekst. Neka je pogleda Chris Colby. On je stručnjak."

Otvore se ulazna vrata stana i uđe Rita Lonergan. Bila je blijeda i izvan sebe od bola. Stala je kad je ugledala muškarce.

"Gospođa Lonergan?"

"Tko ste... ?"

"Detektiv Nick Reese, Odjel za umorstva. Ovo je detektiv Brown."

Rita Lonergan se osvrne oko sebe.

"Gdje je... ?"

"Odnijeli su tijelo vašeg muža, gospođu Lonergan. Jako mi je žao. Znam da je ovo loš trenutak, ali rado bih vam postavio nekoliko pitanja."

Ona ga pogleda, a oči joj se odjednom ispune strahom. Posljednja reakcija što ju je Reese očekivao. Čega se boji?

"Vaš je muž radio na nekoj priči, zar ne?"

U glavi joj odjekne njegov glas.

"Radim na nečemu što će raznijeti puno ljudi, i to onih na visokim položajima. To je najuzbudljivija priča na kojoj sam ikad radio."

"Gospođu Lonergan?"

"Ja... ja ništa ne znam."

"Ne znate na kojoj je priči radio?"

"Ne. Frank nikad nije sa mnom raspravljao o svom poslu."

Očito je lagala.

"Nemate pojma tko ga je mogao ubiti?"

Ona pogleda naokolo u otvorene ormariće i ladice.

"Zacijelo... zacijelo je riječ o provalniku."

Detektiv Reese i detektiv Brown razmijene poglede.

"Ako nemate ništa protiv, ja bih... željela bih biti sama. Ovo je bio užasan šok."

"Svakako. Možemo li štogod učiniti za vas?"

"Ne. Samo... samo otidite."

"Vratit ćemo se" obeća Nick Reese.

Kad se detektiv Reese vratio u policijsku postaju, nazvao je Matta Bakera.

"Istražujem umorstvo Franka Lonergana" reče Reese. "Možete li mi reći na čemu je trenutno radio?"

"Da. Frank je istraživao smrt Chloe Houston."

"Shvaćam. Je li vam predao priču?"

"Nije. Očekivali smo je kad..." Zašutio je.

"Da. Hvala vam, gospodine Baker."

"Ako dođete do nekih informacija, hoćete li mi javiti?"

"Vi ćete biti prvi" obeća mu Reese.

Idućeg jutra Dana Evans uđe u ured Toma Hawkinsa.

"Želim napraviti emisiju o Frankovoj smrti. Željela bih posjetiti njegovu udovicu."

"Dobra zamisao. Poslat ću ti snimateljsku ekipu."

Kasnije toga poslijepodneva Dana se i njezina snimateljska ekipa zaustave ispred stambene zgrade Franka Lonergana. Dana se zaputi prema vratima Lonerganova stana i pozvoni, a ekipa pođe za njom. Ovakve intervjuje Dana nije voljela raditi. Bilo je dovoljno loše na televiziji prikazivati žrtve užasnih zločina, ali još je gore ometati ožalošćene obitelji u njihovu bolu.

Vrata se otvore i na njima se pojavi Rita Lonergan.

"Što želite?"

"Žao mi je što vas uznemiravam, gospođo Lonergan. Ja sam Dana Evans iz WTE-a. Željeli bismo čuti vaše..."

Rita Lonergan se na trenutak ukoči, a potom vrisne:

"Vi ubojice!" Okrene se i odjuri u unutrašnjost stana.

Dana zaprepašteno pogleda snimatelja.

"Čekajte me ovdje." Uđe u stan i Ritu Lonergan nađe u spavaćoj sobi. "Gospođo Lonergan..."

"Gubite se! Vi ste ubili moga muža!" Dana se zbuni.

"O čemu to govorite?"

"Vaši su mu ljudi dali tako opasan zadatak da me je natjerao na odlazak iz grada jer se... bojao se za moj život."

Dana ju je užasnuto gledala.

"Na kojoj... na kojoj je priči radio?"

"Frank mi nije htio reći." Borila se protiv hysterije. "Rekao je da je previše... previše opasno. Nešto veliko. Spominjao je Pulitzerovu nagradu i..." Počne plakati.

Dana joj priđe i zagrli je.

"Tako mi je žao. Je li još nešto rekao?"

"Ne. Rekao je da bih trebala otići iz grada i odvezao me na željeznički kolodvor. Tada je pošao nekoga posjetiti, nekog hotelskog službenika."

"Gdje?"

"U Monroe Armsu."

"Ne znam zašto ste došli ovamo, gospođice Evans" bunio se Jeremy Robinson. "Lonergan mi je obećao da neće biti nikakve loše

reklame za hotel ako budem surađivao."

"Gospodine Robinson, Frank Lonergan je mrtav. Samo želim neke informacije."

Jeremy Robinson odmahne glavom.

"Ja ništa ne znam."

"Što ste rekli gospodinu Lonerganu?"

Robinson uzdahne.

"Tražio je adresu Carla Gormana, hotelskog službenika. Dao sam mu je."

"Je li ga gospodin Lonergan posjetio?"

"Nernam pojma."

"Željela bih tu adresu."

Jeremy se zagleda u nju, a zatim ponovno uzdahne.

"Vrlo dobro. Živi sa svojom sestrom."

Nekoliko minuta kasnije Dana je u rukama držala adresu. Robinson je gledao kako izlazi iz hotela, a potom podigne slušalicu i okrene broj Bijele kuće.

Pitao se zašto su svi tako zainteresirani za taj slučaj.

Chris Colby, policijski stručnjak za računala, uđe u ured detektiva Reesea s disketom u ruci. Gotovo je drhtao od uzbuđenja.

"Što si našao?" upita detektiv Reese.

Chris Colby duboko udahne.

"Ovo će te zaprepastiti. Ovdje je ispis onoga što se nalazi na disketi." Detektiv Reese počne čitati, a na licu mu se pojavi izraz nevjerice. "Majko Božja" izusti. "Ovo moram pokazati kapetanu Milleru."

Kad je kapetan Otto Miller dovršio čitanje ispisa, pogledao je detektiva Reesea.

"Nikad još nisam vidio ovako nešto."

"Nikad se ovako nešto nije ni dogodilo" reče detektiv Reese. "Što ćemo, dovraga, s tim učiniti?" Kapetan Miller polako reče:

"Mislim da to mo ramu predati javnom tužitelju Sjedinjenih Država."

Sastali su se u uredu Barbare Gatlin, javne tužiteljice Sjedinjenih Država. U prostoriji su se, osim nje, nalazili Scott Brandon, direktor FBI-a; Dean Bergstrom, šef washingtonske policije; James Frisch, direktor CIA-e i Edgar Graves, sudac Vrhovnog suda.

Barbara Gatlin reče:

"Pozvala sam sve vas ovamo jer mi treba vaš savjet. Iskreno rečeno, ne znam kako se postaviti. Imamo jedinstvenu situaciju. Frank Lonergan je bio izvjestitelj Washington Tribunea. Kad je ubijen, istraživao je umorstvo Chloe Houston. Pročitat ću vam prijepis onoga što je policija našla na disketi u Lonerganovu automobilu." Pogleda ispis u svojoj ruci i počne glasno čitati:

Imam razloga vjerovati da je predsjednik Sjedinjenih Država počinio najmanje jedno umorstvo, a umiješan je u još četiri

"Što?" usklikne Scott Brandon.

"Dopustite da nastavim." Barbara Gatlin počne ponovno čitati.

Sljedeće sam informacije prikupio iz različitih izvora. Leslie Stewart, vlasnik i izdavač Washington Tribunea, voljna se zakleti da ju je Oliver Russell jednom pokušao nagovoriti na uzimanje zakonom zabranjene droge, tekuće Ecstasy.

Kad se Oliver Russell kandidirao za guvernera Kentuckyja, Lisa Burnette, tajnica koja je radila u zgradi državnoga kongresa, zaprijetila mu je tužbom zbog seksualnog zlostavljanja. Russell je rekao kolegi da će s njome porazgovarati. Idućeg je dana tijelo Lise Burnette nađeno u rijeci Kentucky. Umrla je od prekomjerne doze tekuće Ecstasy.

Tadašnja tajnica guvernera Olivera Russella, Miriam Friedland, nađena je kasno noću na klupi u parku, bez svijesti. Bila je u komi izazvanoj tekućom Ecstasy. Policija je čekala da se probudi iz kome kako bi im rekla tko joj je dao drogu. Oliver Russell telefonirao je u bolnicu i predložio da isključe aparate za održavanje na životu. Miriam Friedland je umrla ne probudivši se iz kome.

Chloe Houston umrla je od prekomjerne doze tekuće Ecstasy. Saznao sam da je u noći njezine smrti iz hotelskog apartmana nazvana Bijela kuća. Kad sam provjerio telefonske zapise, otkrio sam da nedostaje stranica sa zapisima od toga dana.

Rečeno mi je da je Predsjednik te večeri imao sastanak, ali sam otkrio da je taj sastanak otkazan. Nitko ne zna gdje se Predsjednik te noći nalazio.

Paul Yerby je zadržan u pritvoru kao osumnjičenik u umorstvu Chloe Houston. Kapetan Otto Miller obavijestio je Bijelu kuću o tome gdje se nalazi Paul Yerby. Idućeg jutra našli su Yerbyja obješenog u ćeliji. Navodno se objesio vlastitim pojasom, ali kad sam u policijskoj

postaji pregledao njegove stvari, ondje je bio i njegov pojas, netaknut.

Zahvaljujući prijatelju u FBI-u saznao sam da je u Bijelu kuću stiglo ucjenjivačko pismo. Predsjednik Russell zahtijevao je da se na pismu potraže otisci prstiju. Veći je dio pisma bio izbijeljen, ali su ga uz pomoć suvremenih aparata u FBI-u uspjeli pročitati.

Utvrđeno je da otisci prstiju na pismu pripadaju Carlu Gormanu, službeniku u hotelu Monroe Arms, vjerojatno jedinoj osobi koja je mogla identificirati čovjeka koji je rezervirao apartman u kojem je djevojka ubijena. Bio je na odmoru na jezeru u Richmondu, ali je njegovo ime otkriveno nekome u Bijeloj kući. Kad sam stigao na jezero, Gorman je već bio ubijen, navodno u nesretnom slučaju.

Previše veza postoji između tih umorstava da bi mogle biti slučajne. Nastavljam s istraživanjem, ali iskreno rečeno, bojim se. Barem sam ovo zabilježio i spremio, za slučaj da mi se nešto dogodi. Nastavak slijedi.

"Moj Bože" uzvikne James Frisch. "Ovo je... užasno."

"Ne mogu vjerovati."

Barbara Gatlin reče:

"Lonergan je vjerovao, a vjerojatno je ubijen kako ne bi razotkrio ono što je otkrio."

"Što ćemo sada?" upita sudac Graves. "Kako ćemo predsjednika Sjedinjenih Država pitati je li ubio pet, šest ljudi?"

"To je dobro pitanje. Optužiti ga? Uhititi ga? Baciti ga u zatvor?"

"Prije nego bilo što učinimo" reče javna tužiteljica "mislim da moramo Predsjedniku osobno pokazati ovaj prijepis i dati mu priliku da objasni."

Začulo se mrmljanje slaganja.

"U međuvremenu, dat ću da se pripravi nalog za njegovo uhićenje. Za slučaj da bude potreban."

Jedan je od muškaraca u prostoriji mislio:

Moram obavijestiti Petera Tagera.

Peter Tager je spustio slušalicu i dugo ostao sjediti razmišljajući o onome što je upravo čuo. Ustane i pođe hodnikom do ureda Deborah Kanner.

"Moram vidjeti predsjednika."

"Na sastanku je. Ako možete..."

"Moram ga sada vidjeti, Deborah. Hitno je."

Vidjela je izraz njegova lica.

"Samo trenutak." Podigne slušalicu i pritisne puce. "Oprostite što vas prekidam, gospodine predsjedniče. Ovdje je gospodin Tager. Tvrdi da vas hitno mora vidjeti." Kratko je slušala. "Hvala vam." Spusti slušalicu i okrene se Tageru. "Pet minuta."

Pet minuta kasnije je Peter Tager bio sam s predsjednikom Russellom u Ovalnom uredu.

"Što je tako važno, Peter?"

Tager duboko udahne.

"Javna tužiteljica i FBI vjeruju da si umiješan u šest umorstava."

Oliver se nasmiješi.

"Ovo je nekakva šala..."

"Zar? Upravo dolaze ovamo. Vjeruju da si ti ubio Chloe Houston i..."

Oliver problijedi.

"Što?"

"Znam. To je ludo. Prema onome što su mi rekli, imaju samo dokaze na temelju indicija. Siguran sam da možeš objasniti gdje si bio one noći kad je djevojka umrla." Oliver je šutio.

Peter Tager je čekao.

"Olivere, možeš objasniti, zar ne?"

Oliver proguta slinu.

"Ne. Ne mogu."

"Moraš!" Oliver umorno reče:

"Peter, želim biti sam."

Peter Tager je potražio senatora Davisa u Kapitolu.

"Što je tako hitno, Peter?"

"Riječ... riječ je o predsjedniku."

"Da?"

"Javna tužiteljica i FBI misle da je Oliver ubojica."

Senator Davis se zagleda u Tagera.

"O čemu, dovraga, govoriš?"

"Uvjereni su da je Oliver počinio nekoliko umorstava. Javio mi je prijatelj iz FBI-a."

Tager je senatoru Davisu ispričao o dokazima. Kad je Tager završio, senator Davis polako izusti:

"Taj glupi kujin sin! Znaš li što to znači?"

"Da, gospodine. To znači da će Oliver..."

"Jebeš Olivera. Godinama sam radio na tome da ga dovedem onamo gdje ga želim. Nije me briga što će mu se dogoditi. Sad ja imam kontrolu u rukama, Peter. Imam moć. Neću dopustiti da zbog Oliverove gluposti sve to izgubim!"

"Ne vidim što bi se moglo..."

"Rekao si da su svi dokazi na temelju indicija?"

"Tako je. Rečeno mi je da nemaju čvrstih dokaza. Ali on nema alibija."

"Gdje se predsjednik sada nalazi?"

"U Ovalnom uredu."

"Imam za njega dobre vijesti" reče senator Todd Davis.

Senator Davis i Oliver nalazili su se u Ovalnom uredu.

"Čuo sam neke uznemirujuće vijesti, Oliver. To je izvan svake pameti, naravno. Ne znam kako bi netko mogao pomisliti da bi ti..."

"Ni ja. Nisam učinio ništa loše, Todd."

"Siguran sam da nisi. No ako se pročuje da si samo pod sumnjom za tako užasne zločine... pa, jasno ti je kakve bi to posljedice imalo, zar ne?"

"Naravno, ali..."

"Previše si važan da bi se mogao dopustiti ovakav skandal. Ovaj ured upravlja cijelim svijetom, Oliver. Tome ne želiš okrenuti leđa."

"Todd, ni za što nisam kriv."

"Ali oni misle da jesi. Rečeno mi je da nemaš alibi za noć u kojoj je ubijena Chloe Houston?"

Usljedi kratka tišina.

"Nemam."

Senator Davis se nasmiješi.

"Što se dogodilo s tvojim pamćenjem, sine? Tu si večer proveo sa mnom. Bili smo zajedno do kasno u noć."

Oliver ga zbunjeno pogleda.

"Što?"

"Tako je. Ja sam tvoj alibi. Nitko neće posumnjati u moju riječ. Nitko. Spasit ću te, Oliver."

Zavlada duga tišina. Potom Oliver reče:

"Što želiš zauzvrat, Todd?"

Senator Davis kimne.

"Počet ćemo s mirovnom konferencijom za Srednji istok. To ćeš otkazati. Nakon toga ćemo razgovarati. Imam velike planove za nas. Nećemo dopustiti da nam ih nešto pokvari."

Oliver reče:

"Neću otkazati mirovnu konferenciju." Senator Davis stisne oči.

"Što si rekao?"

"Odlučio sam podržati tu konferenciju. Vidiš, nije važno koliko dugo predsjednik ostaje u ovom uredu, Todd, već što postigne dok se ovdje nalazi."

Senatorovo se lice oblije rumenilom.

"Znaš li što činiš?"

"Da."

Senator se nagne preko stola.

"Mislim da ne znaš. Dolaze ovamo kako bi te optužili za umorstvo, Oliver. Odakle ćeš sklapati svoje proklete dogovore, iz kaznionice? Upravo si odbacio cijeli svoj život, ti, glupi..."

Preko interkoma se začuje glas:

"Gospodine predsjedniče, došla je grupa ljudi koja vas želi posjetiti. Javna tužiteljica Gatlin, gospodin Brandon iz FBI-a, sudac Graves i..."

"Pošaljite ih unutra."

Senator Davis bijesno reče:

"Čini se da bih se trebao držati procjenjivanja konja. Jako sam pogriješio s tobom, Oliver. Ali ti si upravo počinio najveću grešku svog života. Uništit ću te."

Vrata se otvore te uđe javna tužiteljica Gatlin, a za njom Brandon, sudac Graves i Bergstrom. Sudac Graves reče:

"Senatore Davis..."

Todd Davis kratko kimne glavom i dugim koracima iziđe iz prostorije. Barbara Gatlin zatvori za njim vrata. Tada priđe k stolu.

"Gospodine predsjedniče, ovo je vrlo neugodno, ali nadam se da ćete razumjeti. Moramo vam postaviti nekoliko pitanja."

Oliver ih pogleda.

"Rekli su mi zašto ste ovdje. Naravno, nisam imao nikakve veze niti s jednom od tih smrti."

"Siguran sam da nam je svima laknulo da to čujemo, gospodine predsjedniče" reče Scott Brandon "i uvjeravam vas da nitko od nas

zapravo ne vjeruje u vašu upletenost. No optužili su vas, a mi nemamo drugog izbora nego provjeriti točnost optužbe."

"Razumijem."

"Gospodine predsjedniče, jeste li ikad uzimali drogu Ecstasy?"

"Nisam."

Svi se međusobno pogledaju.

"Gospodine predsjedniče, kad biste nam mogli reći gdje ste bili petnaestog listopada, one večeri kad je Chloe Houston umrla..."

"Gospodine predsjedniče..."

"Žao mi je. Ne mogu."

"No zasigurno se sjećate gdje ste bili ili što ste radili te večeri?"
Tišina. "Gospodine predsjedniče?"

"Ja... sad ne mogu misliti. Volio bih da se kasnije vratite."

"Kada kasnije?" upita Bergstrom.

"U osam sati."

Oliver je gledao kako odlaze. Ustao je i polako pošao prema malenoj prostoriji u kojoj je Jan nešto radila za pisaćim stolom. Podigla je glavu kad je Oliver ušao. On duboko udahne i reče:

"Jan, ja... moram ti nešto priznati."

Senatora Davisa obuzeo je ledeni bijes. Kako sam mogao biti tako glup? Izabrao sam pogrešna čovjeka. Pokušava uništiti sve za što sam radio. Naučit ću ga što se događa ljudima koji me pokušaju prevariti. Senator je dugo sjedio za svojim stolom i pokušavao odlučiti kako će postupiti. Tada podigne telefonsku slušalicu i okrene broj.

"Gospođice Stewart, rekli ste mi da vas nazovem kad budem imao nešto više za vas."

"Da, senatore?"

"Najprije ću vam reći što ja želim. Odsad nadalje očekujem punu podršku Tribunea, doprinose za kampanju, blistave uvodnike, sve."

"A što ću ja dobiti u zamjenu za sve to?" upita Leslie.

"Predsjednika Sjedinjenih Država. Javna tužiteljica je upravo izdala nalog za njegovo uhićenje za niz umorstava."

Začuje se naglo uvlačenje zraka.

"Nastavite."

Leslie Stewart je tako brzo govorila da Matt Baker nije ni riječi razumio.

"Za Boga miloga, smiri se" reče Matt. "Što mi pokušavaš reći?"

"Predsjednik! Imamo ga, Matt! Upravo sam razgovarala sa senatorom Toddom Davisom. Sudac Vrhovnog suda, šef policije, direktor FBI-a i javna tužiteljica Sjedinjenih Država sada se nalaze u Predsjednikovu uredu s nalogom za njegovo uhićenje pod optužbom za umorstvo. Postoji hrpa dokaza protiv njega, Matt, a on nema alibija. Ovo je priča stoljeća, dovraga!"

"Ne možeš je objaviti."

Leslie ga iznenađeno pogleda.

"Kako to misliš?"

"Leslie, ovakva je priča prevelika da bismo je samo... Želim reći, činjenice treba provjeriti, a potom opet provjeriti..."

"I zatim još jednom provjeriti dok je The Washington Post ne objavi na naslovnoj stranici? Ne, hvala. Ovo mi neće promaknuti kroz prste."

"Ne možeš predsjednika Sjedinjenih Država optužiti za umorstvo bez.."

Leslie se nasmiješi.

"Neću ga optužiti, Matt. Samo moramo objaviti činjenicu da postoji nalog za njegovo uhićenje. To je dovoljno da ga uništimo. Senator Davis... predaje nam vlastitog zeta. On vjeruje u Predsjednikovu krivnju. Sam mi je, to rekao."

"To nije dovoljno. Najprije ćemo provjeriti i..."

"Kod koga, Katharine Graham? Jesi li poludio? Objavit ćemo to odmah sada, ili će nam izmaknuti iz ruku."

"Ne mogu ti to dopustiti, ne bez potvrde da je..."

"Što misliš, s kim razgovaraš? Ovo su moje novine, a ja ću s njima raditi što god mi padne na pamet."

Matt Baker ustane.

"To je neodgovorno. Neću dopustiti da bilo tko od mojih ljudi napiše taj članak."

"Ne moraju. Sama ću ga napisati."

"Leslie, ako to učiniš, ja odlazim. Zauvijek."

"Ne, nećeš otići, Matt. Ti i ja podijelit ćemo Pulitzerovu nagradu." Gledala je kako se okreće i izlazi iz ureda. "Vratit ćeš se."

Leslie pritisne sklopku interkoma.

"Pošaljite Zoltairea ovamo." Leslie ga pogleda i reče: "Želim znati svoj horoskop za iduća dvadeset četiri sata."

"Da, gospođice Stewart. Rado ću to učiniti." Zoltaire iz džepa izvadi malu efemeridu, astrološku bibliju, i otvori je. Na trenutak je proučavao položaj zvijezda i planeta, a tada mu se oči rašire.

"Što je?"

Zoltaire podigne pogled.

"Ja... čini se da se događa nešto jako važno." Pokaže efemeridu. "Gledajte. Mars prelazi vašu devetu kuću Plutona za tri dana i postavlja kvadrat za vaš..."

"To nije važno" nestrpljivo će Leslie. "Prijeđite na stvar.."

On trepne.

"Na stvar? Ah, da." Ponovno pogleda knjigu. "Zbiva se nekakav važni događaj. Vi ste u sredini toga. Bit ćete još slaviji no što ste sada, gospođice Stewart. Cijeli će svijet znati vaše ime."

Leslie je bila u stanju žestoke euforije. Cijeli će svijet znati njezino ime. Nalazi se na svečanoj dodjeli nagrada, a govornik reče:

"I sada, dobitnica godišnje Pulitzerove nagrade za najvažniju priču u povijesti novina. Predstavljam vam gospođicu Leslie Stewart." Svi ustanu i počnu klicati, a buka je zaglušujuća.

"Gospođice Stewart..." Leslie se otrese sanjarenja. "Želite li još nešto?"

"Ne" reče Leslie. "Hvala vam, Zoltaire. To je dovoljno."

Leslie je te večeri u sedam sati gledala korigirani arak s pričom što ju je napisala.

Naslov je glasio:

NALOG ZA UHIĆENJE PREDSEDNIKA RUSSELLA. PREDSEDNIKA ĆE ISPITATI U ISTRAZI U POVODU ŠEST UMORSTAVA.

Leslie na brzinu pročita članak ispod naslova i okrene se Lyleu Bannisteru, glavnom uredniku.

"Tiskajte" reče. "Izdajte kao posebno izdanje. Želim da se za sat vremena nađe na ulicama, a WTE može istodobno emitirati prilog o tome."

Lyle Bannister je oklijevao.

"Ne mislite li da bi Matt Baker trebao pogledati?"

"Ovo nisu njegove novine. Moje su. Tiskajte. Sada."

"Da, gospođo. -Posegne za telefonom na Leslieinu stolu i okrene broj. "Tiskamo ga."

* * *

U sedam i trideset te večeri su se Barbara Gatlin i ostali pripremali za povratak u Bijelu kuću. Barbara Gatlin tjeskobno reče:

"Svim se srcem nadam da ga neću morati upotrijebiti, ali za svaki sam slučaj ponijela nalog za Predsjednikovo uhićenje."

Pola sata kasnije Oliverova tajnica reče:

"Stigli su j avna tužiteljica Gatlin i ostali."

"Pošaljite ih unutra."

Oliver je blijeda lica gledao kako ulaze u Ovalni ured. Jan je stajala uz njega i čvrsto ga držala za ruku. Barbara Gatlin reče:

"Jeste li sada spremni odgovarati na naša pitanja, gospodine predsjedniče?" Oliver kimne glavom.

"Jesam."

"Gospodine predsjedniče, je li Chloe Houston imala dogovoreno da se s vama sretno petnaestog listopada?"

"Jest."

"Jeste li je vidjeli?"

"Ne. Morao sam otkazati dogovoreno."

Poziv je stigao malo prije tri sata.

"Dragi, ja sam. Usamljena sam bez tebe. Nalazim se u kolibi u Marylandu. Sjedim kraj bazena, naga."

"Morat ćemo nešto poduzeti po tom pitanju."

"Kad se možeš izvući?"

"Bit ću ondje za sat vremena."

Oliver se okrene prema skupini ljudi.

"Ako ono što vam sada kažem ikad sazna netko izvan ovog ureda, to može nanijeti nepopravljivu štetu ovom uredu i našim odnosima s jednom drugom zemljom. Vrlo nerado to činim, ali niste mi ostavili mogućnost izbora."

Dok je grupa začuđeno gledala, Oliver pride pokrajnjim vratima što su vodila u sobu za odmor i otvori ih. Sylva Piccone korakne u Ovalni ured.

"Ovo je Sylva Piccone, žena talijanskog veleposlanika. Petnaestog listopada smo gospođa Piccone i ja bili u jednoj kolibi u Marylandu od četiri sata poslije podne do dva sata u noći. Ne znam baš ništa o umorstvu Chloe Houston, ili o bilo kojoj drugoj smrti."

Dana uđe u ured Toma Hawkinsa.

"Tome, na tragu sam nečeg zanimljivog. Prije no što je ubijen, Frank Lonergan je pošao posjetiti Carla Gorman, službenika koji je radio u Monroe Armsu. Gorman je poginuo, navodno u nesreći na jezeru. Živio je sa svojom sestrom. Željela bih poći onamo s ekipom i snimiti prilog za večerašnje vijesti."

"Ne vjeruješ da se doista radilo o nesretnom slučaju?"

"Ne. Ima previše slučajnosti."

Tom Hawkins se načas zamisli.

"U redu. Poslat ću ti ekipu."

"Hvala. Evo adrese. Tamo ću se naći sa snimateljskom ekipom. Idem se kući preodjenuti."

Kad je Dana ušla u svoj stan, odjednom ju je obuzeo osjećaj da nešto nije u redu. To je osjetilo stekla u Sarajevu, upozorenje na opasnost. Netko je bio ovdje. Polako je obišla stan i oprezno pregledala sve ormare. Sve je bilo u redu. *To je samo moja mašta*, Dana će samoj sebi. No nije povjerala u to.

Kad je Dana stigla do kuće u kojoj je živjela Gormanova sestra, ondje se već nalazilo elektroničko snimateljsko vozilo, parkirano dalje niz ulicu. Vozilo je bio golemi kombi s velikom antenom na krovu i sofisticiranom elektroničkom opremom unutra. Danu su čekali Andrew Wright, majstor tona, i Vernon Mills, snimatelj.

"Gdje ćemo obaviti intervju?" upita Mills.

"Želim ga obaviti u kući. Pozvat ću vas kad budem spremna."

"Dobro."

Dana priđe ulaznim vratima i pokuca. Marianne Gorman otvori vrata. "Da?"

"Ja sam..."

"Oh! Znam tko ste. Vidjela sam vas na televiziji."

"Tako je" reče Dana. "Možemo li načas razgovarati?"

Marianne Gorman je oklijevala.

"Da. Ušite."

Dana pođe za njom u dnevnu sobu. Marianne Gorman ponudi Dani stolicu.

"Riječ je o mojem bratu, zar ne? Ubijen je. Znam."

"Tko ga je ubio?"

Marianne Gorman pogleda u stranu.

"Ne znam."

"Je li vas posjetio Frank Lonergan?" Žena stisne oči.

"Prevario me. Rekla sam mu gdje će naći moga brata i..." Oči joj se ispune suzama. "Sad je Carl mrtav."

"O čemu je Lonergan želio razgovarati s vašim bratom?"

"Rekao je da je iz porezne uprave."

Dana je sjedila i gledala je.

"Hoće li vam smetati ako napravimo kratki intervju za televiziju? Možete reći samo nekoliko riječi o ubojstvu vašeg brata i što mislite o zločinima u ovom gradu."

Marianne Gorman kimne glavom.

"Mislim da bi to bilo u redu."

"Hvala vam."

Dana pođe do ulaznih vratiju, otvori ih i domahne Vernonu Millsu. On uzme snimateljsku opremu i pode prema kući, a za njim krene Andrew Wright.

"Nikad još nisam radila ovako nešto" reče Marianne.

"Nemate razlova za nervozu. Potrajat će samo nekoliko minuta."

Vernon uđe u dnevnu sobu noseći kameru.

"Gdje to želiš snimati?"

"Ovdje, u dnevnoj sobi." Dana glavom pokaže prema kutu. "Možeš ondje staviti kameru."

Vernon namjesti kameru, a zatim se vrati do Dane. Prikopča sličuše mikrofone na ovratnike obiju žena.

"Možeš ih uključiti kad god želiš." Odloži aparat na stol. Marianne Gorman reče:

"Ne! Čekajte malo! Žao mi je. Ja... ne mogu to učiniti."

"Zašto?" upita Dana.

"To je... previše je opasno. Mogu... mogu li s vama nasamo razgovarati?"

"Da." Dana pogleda Vernona i Wrighta. "Ostavite kameru ovdje. Pozvat ću vas."

Vernon kimne.

"Bit ćemo u kombiju."

Dana se okrene k Marianne Gorman.

"Zašto je opasno da se pojavite na televiziji?" Marianne nevoljko reče: "Ne želim da me oni vide."

"Tko su oni?"

Marianne proguta slinu.

"Carl je učinio nešto... što nije trebao učiniti. Zato je ubijen. Ljudi koji su ga ubili pokušat će i mene ubiti." Drhtala je.

"Što je Carl učinio?"

"O, moj Bože" uzdahne Marianne. "Preklinjala sam ga da to ne čini."

"Što da ne čini?" uporno će Dana.

"On je... napisao je ucjenjivačko pismo."

Dana je iznenadeno pogleda.

"Ucjenjivačko pismo?"

"Da. Vjerujte mi, Carl je bio dobar čovjek. Samo što je volio... imao je skup ukus, a sa svojom plaćom nije si mogao priuštiti život kakav je želio. Nisam ga mogla zaustaviti. Ubijen je zbog toga pisma. Znam to. Našli su ga, a sad znaju gdje sam ja. I mene će ubiti." Jecala je. "Ja... ne znam što bih mogla učiniti."

"Pričajte mi o pismu."

Marianne Gorman duboko udahne.

"Moj se brat spremio otići na odmor. Zaboravio je jaknu što ju je želio ponijeti sa sobom, pa se vratio u hotel. Uzeo je jaknu i već se vratio u garažu kad su se otvorila vrata privatnog dizala. Carl mi je rekao da je vidio kako izlazi jedan čovjek. Iznenadio se kad ga je ondje vidio. Još se više iznenadio kad se čovjek vratio do dizala i obrisao svoje otiske prstiju. Carl nije mogao odgonetnuti što se zbiva. Tada je... idućega dana u novinama pročitao o umorstvu sirote djevojke. Shvatio je da ju je taj čovjek ubio." Oklijevala je. "Tada je poslao pismo u Bijelu kuću."

Dana polako ponovi:

"U Bijelu kuću?"

"Da."

"Kome je poslao pismo?"

"Čovjeku kojega je vidio u garaži. Zna, onome s crnim povezom na oku. Peteru Tageru."

Kroza zidove ureda dopirali su zvukovi prometa s Avenije Pennsylvania ispred Bijele kuće, a on ponovno postane svjestan svoje okoline. U mislima je preispitao sve što se događa, te je zaključio da mu ne prijete nikakva opasnost.

Olivera Russella uhitit će i optužiti za umorstva što ih nije počinio, a Melvin Wicks, potpredsjednik, postat će predsjednikom. Senator Davis će bez problema kontrolirati Wicksa. A mene ništa ne može povezati sa smrtima, mislio je Tager.

Te je večeri zakazan molitveni sastanak, a Peter Tager mu se radovao. Grupa ga je voljela slušati kako govori o religiji i moći.

Peter Tager se počeo zanimati za djevojke kad mu je bilo četrnaest godina. Bog mu je podario neobično snažan libido, a Peter se bojao da će zbog gubitka oka postati odbojan suprotnom spolu. No djevojke su njegov povež na oku držale privlačnim. Usto je Bog Peteru podario sposobnost uvjeravanja pa je plašljive mlade djevojke uspijevao nagovoriti da s njim pođu na stražnje sjedalo automobila, na sjenik, u krevet. Na žalost, jedna je zatrudnjela pa se morao njome oženiti. Rodila mu je dvije djevojčice. Njegova je obitelj mogla postati tegoban teret, ograničavati ga. No pokazalo se da je to izvrsno pokriće za njegove druge aktivnosti. Ozbiljno je razmišljao o svećeničkom pozivu, ali je tada upoznao senatora Todda Davisa i njegov se život promijenio. Našao je novi i veći forum. Politiku.

U početku nije bilo nikakvih problema s njegovim tajnim vezama. Tada mu je jedan prijatelj dao drogu Ecstasy, a Peter ju je podijelio s Lisom Burnette koja je pripadala istoj crkvi u Frankfortu. Nešto je pošlo po zlu i ona je umrla. Našli su njezino tijelo u rijeci Kentucky.

Sljedeći nesretni incident dogodio se kad je Miriam Friedland, tajnica Olivera Russella, loše reagirala na drogu i pala u komu. Nisam ja kriv, mislio je Peter Tager. Njemu nije naškodilo. Miriam je očito uzimala previše drugih droga.

Naravno, tu je i sirota Chloe Houston. Naletio je na nju u hodniku Bijele kuće dok je tražila kupaonicu. Odmah ga je prepoznala i zadivljeno ga gledala.

"Vi ste Peter Tager! Cijelo vas vrijeme gledam na televiziji."

"Dakle, baš mi je drago. Mogu li vam nekako pomoći?"

"Tražila sam kupaonicu." Bila je mlada i zgodna.

"Nema javnih kupaonica u Bijeloj kući, gospođice."

"O, Bože."

"Mislim da vam mogu pomoći" zavjereničkim će tonom Peter. "Pođite sa mnom." Poveo ju je na kat u privatnu kupaonicu i čekao je vani. Kad je izašla; on je pitao: "Jeste li samo u posjetu Washingtonu?"

"Da."

"Zašto mi ne biste dopustili da vam pokažem pravi Washington? Želite li?" Osjećao je da joj je privlačan.

"Ja... svakako bih željela... ako vam nije teško."

"Za tako lijepu djevojku kakva ste vi? Uopće mi nije teško. Počet ćemo večeras s večerom."

Ona se nasmiješila.

"To zvuči uzbudljivo."

"Obećavam da će biti uzbudljivo. Ali nikome ne smijete reći da ćemo se sastati. To će biti naša tajna."

"Neću. Obećavam."

"Večeras imam sastanak s članovima ruske vlade u Monroe Arms hotelu." Vidio je da je impresionirana. "Kasnije možemo večerati u njihovom najboljem apartmanu. Najbolje će biti da dodete onamo oko sedam sati."

Pogledala ga je i uzbuđeno kimnula glavom.

"Dobro."

Objasnio joj je što mora učiniti kako bi ušla u apartman.

"Neće biti nikakvih problema. Samo me nazovi i javi mi da si stigla."

To je i učinila.

U početku se Chloe Houston nećkala. Kad ju je Peter uzeo u zagrljaj, rekla je:

"Nemojte. Ja... ja sam nevina."

To ga je još više uzbudilo.

"Ne bih želio da učiniš nešto što ne želiš" uvjeravao ju je. "Samo ćemo sjediti i razgovarati."

"Jeste li razočarani?"

On joj je stisnuo ruku.

"Uopće nisam, draga moja." Izvadio je bočicu tekuće Ecstasy i natočio u dvije čaše.

"Što je to?" pitala je Chloe.

"To je za jačanje energije. Živjeli." Podigao je čašu nazdravljajući joj i gledao kako ispija tekućinu iz svoje čaše.

"Dobro je" rekla je Chloe.

Idućih pola sata proveli su u razgovoru, a Peter je čekao da droga počne djelovati. Na koncu se preselio do Chloe i zagrlio je, a ovoga mu se puta nije opirala.

"Razodjeni se" rekao je.

"Da."

Peter ju je slijedio pogledom kad je pošla u kupaonicu, a tada se i sam počeo razodijevati. Chloe je izašla nekoliko minuta kasnije, naga, a njega je uzbuđivao pogled na njezino mlado tijelo. Bila je prelijepa. Chloe je legla na krevet kraj njega pa su vodili ljubav. Bila je neiskusna, ali činjenica da je bila djevica pružala je Peteru dodatno uzbuđenje kakvo mu je trebalo.

Kasnije je Chloe usred rečenice naglo sjela na krevetu, odjednom osjetivši vrtoglavicu.

"Je li ti dobro, draga moja?"

"Ja... dobro mi je. Samo se osjećam malo..." Na trenutak se držala za stranu kreveta. "Odmah ću se vratiti."

Ustala je. I dok je Peter gledao, Chloe se spotaknula, pala i tresnula glavom u oštri kut željeznog stolića.

"Chloe!" Skočio je s kreveta i požurio do nje. "Chloe!"

Nije mogao napipati bilo.

O, Bože, mislio je. Kako mi to možeš činiti? Nisam ja kriv.

Spotaknula se.

Osvrnuo se oko sebe. *Ne smiju me povezati s ovim apartmanom.* Brzo se odjenuo, pošao u kupaonicu, navlažio ručnik i počeo brisati površine svih mjesta što ih je možda dotaknuo. Uzeo je Chloeinu torbicu, sve pregledao kako bi bio siguran da nije ostavio nikakav trag i pošao dizalom u garažu. Na kraju je obrisao svoje otiske prstiju s gumba u dizalu. Kad se pojavila prijateljica u liku Paula Yerbyja, Tager je upotrijebio svoje veze i riješio ga se. Nikako se nije moglo dogoditi da netko poveže Tagera s Chloeinom smrću.

I tada je stiglo ucjenjivačko pismo. Vidio ga je Carl Gorman, hotelski službenik. Peter je poslao Simea da se riješi Gormana, rekavši mu da je to radi Predsjednikove zaštite. Tu je trebao biti kraj problema.

No Frank Loneran je počeo postavljati pitanja, pa je trebalo i njega ukloniti. Sad se pojavila još jedna radoznala izvjestiteljica s kojom treba obračunati.

Dakle, ostale su samo dvije prijetnje: Marianne Gorman i Dana Evans. Sime je upravo na putu onamo da ih obje ubije.

Marianne Gorman ponovi:

"Znate, onaj s povezom na oku. Peter Tager." Dana se zaprepastila.

"Jeste li sigurni?"

"Pa, teško je ne prepoznati osobu takva izgleda, zar ne?"

"Moram upotrijebiti vaš telefon." Dana žurno pođe do telefona i okrene Mattov broj.

Javi se njegova tajnica.

"Ured gospodina Bakera."

"Dana je. Moram s njim razgovarati. Hitno je."

"Samo trenutak, molim."

Trenutak kasnije Matt Baker je bio na vezi.

"Dana, zar nešto nije u redu?"

Dana duboko udahne.

"Matt, upravo sam saznala tko je bio s Chloe Houston kad je umrla. Znamo tko je. Bio je - Peter Tager."

"Što?" vikne Matt.

"Sad sam kod sestre Carla Gorman, ubijenog hotelskog službenika. Carl Gorman je vidio kako Tager briše svoje otiske prstiju s dizala u hotelskoj garaži one noći kad je Chloe Houston umrla. Gorman je Tageru poslao ucjenjivačko pismo, a ja mislim da ga je Tager dao ubiti. Imam ovdje snimateljsku ekipu. Želiš li da to odmah emitiramo?"

"Nemoj ništa činiti u ovom trenutku!" naredi Matt. "Ja ću se pobrinuti za to. Nazovi me ponovno za deset minuta."

Tresne slušalicom i požuri u Bijeli toranj. Leslie je bila u svom uredu.

"Leslie, ne možeš objaviti..."

Ona se okrene i podigne stranicu s naslovom:

NALOG ZA UHIĆENJE PREDSJEDNIKA RUSSELLA.

"Pogledaj ovo, Matt." Glas joj je bio pun zanosa.

"Leslie, imam vijesti za tebe. Saznali smo..."

"Ovo su jedine vijesti što ih trebam." Samozadovoljno kimne glavom. "Rekla sam ti da ćeš se vratiti. Nisi se mogao držati po strani, zar ne? Ovo je jednostavno previše važno da bi se držao po strani, zar ne, Matt? Potrebna sam ti. Uvijek ću ti biti potrebna."

Stajao je ondje i promatrao je pitajući se:

Što se dogodilo i pretvorilo je u ovakvu ženu? Još uvijek nije kasno da je spasi.

"Leslie..."

"Neka ti ne bude neugodno zato što si pogriješio" samodopadno će Leslie. "Što si mi želio reći?"

Matt Baker ju je dugo promatrao.

"Želio sam ti reći zbogom, Leslie."

Gledala je kako se okreće i izlazi iz njezina ureda.

"Što će biti sa mnom?" upita Marianne Gorman.

"Ne brinite" umiri je Dana. "Bit ćete zaštićeni." Dana brzo donese odluku. "Marianne, sada ćemo snimiti intervju, a ja ću snimku predati FBI-u. Čim završimo s intervjuom, odvest ću vas odavde."

Izvana se začuje škripa naglo zaustavljenog automobila.

Marianne požuri do prozora.

"O, moj Bože!" Dana joj se primakne.

"Što je?"

Sime Lombardo je izlazio iz automobila. Pogledao je kuću, a potom se zaputio prema vratima. Marianne promuća:

"To... to je drugi čovjek koji se raspitivao o Carlu onoga dana kad je ubijen. Sigurna sam da ima veze s njegovim umorstvom."

Dana podigne slušalicu i žurno okrene broj.

"Ured gospodina Hawkinsa."

"Nadine, moram smjesta s njim razgovarati."

"Nije ovdje. Trebao bi se vratiti za otprilike..."

"Daj mi Natea Ericksona."

Nate Erickson, Hawkinsov pomoćnik, preuzme slušalicu.

"Dana?"

"Nate, hitno mi treba pomoć. Imam nevjerojatnu vijest. Želim da me ubaciš izravno u emisiju, odmah."

"Ne mogu to učiniti" pobuni se Erickson. "Takav postupak Tom mora odobriti."

"Nema vremena za to" prasne Dana.

Kroz prozor je vidjela kako se Sime Lombardo približava ulaznim vratima.

U televizijskom kombiju Vernon Mills pogleda na sat.

"Hoćemo li obaviti taj intervju ili nećemo? Imam spoj."

U kući je Dana govorila:

"To je pitanje života i smrti, Nate. Moraš me izravno uključiti. Za Boga miloga, učini to odmah!" Tresne slušalicom, priđe televizoru i uključi ga na šesti program.

Prikazivala se epizoda neke saponice. Stariji je muškarac govorio mladoj ženi.

"Nikad me zapravo nisi razumjela, zar ne, Kristen?"

"Stvar je u tome da sam te previše dobro razumjela. Zato želim razvod, George."

"Postoji li netko drugi?"

Dana požuri u spavaću sobu pa i tamo uključi televizor. Sime Lombardo je bio na ulaznim vratima. Kucao je.

"Nemojte otvoriti"

Dana upozori Marianne. Dana pogleda je li joj mikrofon uključen.

Kucanje na vratima postane glasnije.

"Izađimo odavde" šapne Marianne. "Stražnja..."

U tom se trenutku ulazna, vrata razbiju i Sime uleti u sobu. Zatvori vrata za sobom i pogleda dvije žene.

"Moje dame. Vidim da sam vas obje našao."

Dana očajnički pogleda prema televizoru.

"Ako postoji netko drugi, sam si za to kriv, George."

"Možda doista jesam kriv, Kristen."

Sime Lombardo izvadi poluautomatski pištolj iz džepa i počne stavljati prigušivač na cijev.

"Ne!" vikne Dana. "Ne možete"

Sime podigne pištolj.

"Umukni. U spavaću sobu, hajde."

Marianne promrmlja:

"O, moj Bože!"

"Slušajte..." reče Dana. "Možemo..."

"Rekao sam ti da umukneš. Krenite."

Dana pogleda televizor.

"Uvijek sam vjerovao u druge prilike, Kristen. Ne želim da izgubimo ono što smo imali... što bismo ponovno mogli imati."

Isti su glasovi odjekivali s televizora u spavaćoj sobi.

Sime naredi:

"Rekao sam vama dvjema da krenete! Završimo s tim."

Dvije prestrašene žene koraknu prema spavaćoj sobi, a tada se odjednom uključi crvena lampica na kameri u kutu. Slika Kristen i Georgea nestane s ekrana, a najavljiivačev glas reče:

"Prekidamo ovaj program kako bismo vas izravno uključili u događaje u Wheatonu."

Kad je epizoda sapunice nestala s ekrana, ondje se odjednom pojavila dnevna soba Gonnanovih. Dana i Marianne bile su u prvom

planu, a Sime iza njih. Sime je smučeno zastao kad se prepoznao na televizoru.

"Što... što je ovo, dovraga?"

U kombiju su tehničari gledali kako se novi prizor pojavljuje na ekranu.

"Moj Bože" izusti Vernon Mills. "Idemo izravno!"

Dana pogleda ekran i tiho se pomoli. Okrene se prema kameri.

"Dana Evans izravno vam se javlja iz doma Carla Gorman koji je prije nekoliko dana ubijen. Intervjuiramo čovjeka koji posjeduje informacije o njegovu umorstvu." Okrene se prema njemu. "Dakle, hoćete li nam reći što se točno dogodilo?"

Lombardo je stajao kao paraliziran i gledao sebe na ekranu kako oblizuje usne.

"Hej!" Istodobno je čuo kako njegova slika s ekrana kaže: "Hej!" i vidio je kako se miče kad se zaletio prema Dani. "Koga... koga vruga radite? Kakav je ovo trik?"

"Nije trik. U emisiji smo, izravno. Gleda nas dva milijuna ljudi."

Lombardo ponovno pogleda svoju sliku na ekranu i žurno gurne pištolj u džep.

Dana ovlaš pogleda Marianne Gorman, a zatim se zagleda ravno u Lombardove oči.

"Peter Tager je odgovoran za umorstvo Carla Gorman, zar ne?"

U policijskoj se zgradi Nick Reese nalazio u svom uredu kad je k njemu dojurio jedan pomoćnik.

"Brzo! Pogledajte ovo! Nalaze se u Gormanovoj kući." Uključi televizor na šesti program i na ekranu se pojavi slika.

"Je li vam Peter Tager rekao da ubijete Carla Gorman?"

"Ne znam o čemu govorite. Isključite taj prokleti televizor prije nego..."

"Prije nego što? Hoćete li nas ubiti pred dva milijuna ljudi?"

"Isuse!" vikne Nick Reese. "Pošaljite onamo nekoliko automobila, brzo!"

U Plavoj sobi u Bijeloj kući Oliver i Jan su zaprepašteno gledali program WTE-a.

"Peter?" polako izusti Oliver. "Ne mogu vjerovati!"

Tajnica Petera Tagera žurno uđe u njegov ured.

"Gospodine Tager, mislim da biste trebali uključiti televizor na šesti program." Dobaci mu nervozan pogled i jednako žurno izide. Peter Tager se zbunjeno zagleda za njom. Uzme daljinski upravljač i pritisne puce pa televizor oživi.

Dana je govorila:

"... a Peter Tager je također odgovoran za smrt Chloe Houston?"

"O tome ništa ne znam. Morat ćete pitati Tagera."

Peter Tager se s nevjericom zagleda u televizor. *Ovo se ne može događati! Bog mi to ne bi učinio!* Skoči na noge i požuri prema vratima. *Neću im dopustiti da me uhvate. Sakrit ću se! Tada se zaustavi. Kamo? Gdje se mogu sakriti?* Polako se vrati do svog stola i spusti na stolicu. Čekajući.

Leslie Stewart je u svom uredu zaprepašteno gledala intervju.

Peter Tager? Ne! Ne! Ne! Ne! Leslie pograbi telefonsku slušalicu i pritisne broj.

"Lyle, zaustavi to izdanje! Ne smije izaći! Čuješ li me? To..."

Začuje kako joj govori:

"Gospođice Stewart, novine su se našle na ulicama prije pola sata. Rekli ste..." Leslie polako spusti slušalicu. Pogleda naslov u

Washington Tribuneu:

NALOG ZA UHIĆENJE PREDsjedNIKA RUSSELLA.

Tada pogleda uokvirenu naslovnu stranicu na zidu:

DEWEY PORAZIO TRUMANA.

"Bit ćete još slaviji no što ste sada, gospođice Stewart. Cijeli će svijet znati vaše ime."

Sutra će joj se cijeli svijet smijati.

U Gormanovu domu Sime Lombardo još jednom mahnito pogleda svoj lik na televizoru i reče:

"Odlazim odavde."

Požuri do ulaznih vratiju i otvori ih. Šest policijskih automobila uz škripu se zaustavi pred kućom.

Jeff Connors se zajedno s Danom nalazio u Međunarodnoj zračnoj luci Dulles i čekao da stigne Kemalov avion.

"Prošao je kroz pakao" nervozno objasni Dana. "On... nije poput drugih dječaka. Hoću reći... nemoj se čuditi ako ne bude pokazivao emocije." Očajnički je željela da se Kemal sviđi Jeffu.

Jeff je osjećao njezinu napetost.

"Ne brini, draga. Siguran sam da je divan dječak."

"Evo ga, dolazi!"

Podigli su glave i gledali kako sićušna točka na nebu postaje sve veća i veća dok se nije pretvorila u blistavi 747.

Dana čvrsto stisne Jeffovu ruku.

"Ovdje je."

Putnici su izlazili iz aviona. Dana je zabrinuto gledala kako se jedan po jedan pojavljuju.

"Gdje je... ?"

I tada se pojavio. Imao je na sebi odjeću što mu je Dana kupila u Sarajevu, a lice mu je bilo svježije umiveno. Polako je sišao niz rampu, a stao je kad je ugledao Danu. Njih je dvoje nepomično stajalo i zurili jedno u drugo: I tada su potrčali jedno prema drugome, Dana ga je zagrlila, a on ju je čvrsto stiskao zdravom rukom, i oboje su plakali.

Dana se pribere i reče:

"Dobro došao u Arrieriku, Kemale."

On kimne glavom. Nije mogao govoriti.

"Kemale, želim te upoznati sa svojim prijateljem. Ovo je Jeff Connors." Jeff se sagne.

"Zdravo, Kemale. Puno sam čuo o tebi."

Kemal se grčevito držao za Danu.

"Živjet ćeš sa mnom" reče Dana. "Hoće li ti se to sviđati?"

Kemal kimne. Nije ju puštao.

Dana pogleda na sat.

"Moramo poći. Izvještavam s jedooga govora u Bijeloj kući."

***

Bio je savršen dan. Nebo je bilo izrazito jasne plave boje, a svježiji je povjetarac puhao s rijeke Potomac.

Stajali su u ružičnjaku zajedno s tridesetak drugih televizijskih i novinskih izvjestitelja. Danina kamera snimala je Predsjednika koji je stajao na podiju zajedno s Jan.

Predsjednik Oliver Russell je govorio:

"Moram vam prenijeti važnu vijest. U ovom se trenutku održava sastanak šefova zemalja Ujedinjenih Arapskih Emirata, Libije, Irana i Sirije na kojem se raspravlja o trajnom mirovnom ugovoru s Izraelom. Jutros sam primio vijest da se sastanak odvija iznimno uspješno te da bi mirovni ugovor mogao biti potpisan za dan ili dva. Iznimno je važno da nam Kongres Sjedinjenih Država pruži punu podršku dok pomažemo u ostvarivanju ugovora od vitalne važnosti." Oliver se okrene čovjeku koji je stajao kraj njega. "Senator Todd Davis."

Senator Davis, u svom uobičajenom bijelom odijelu i bijelom slamnatom šeširu široka oboda, priđe mikrofonu i radosno se obrati mnoštvu.

"Ovo je doista povijesni trenutak u povijesti naše veličanstvene zemlje. Kao što znate, već dugi niz godina nastojim da se sklopi mir između Izraela i arapskih zemalja. To je bio dugotrajan i težak zadatak, ali sada, napokon, uz pomoć i pod vođstvom našeg divnog Predsjednika, naši će naponi konačno uroditi plodom." Okrene se Oliveru. "Svi bismo trebali čestitati našem sjajnom Predsjedniku na veličanstvenoj ulozi što ju je odigrao u cijelom događaju..."

Dana je mislila:

Jedan će rat završiti. Možda je ovo početak. Možda ćemo jednoga dana imati svijet u kojem će odrasli naučiti rješavati svoje probleme ljubavlju, a ne mržnjom, svijet u kojem će djeca odrastati bez da moraju slušati odvratne zvukove bombardiranja i automatske pucnjave, bez straha da će im bezimena stranci trgati udove.

Okrene se i pogleda Kemala koji je nešto uzbuđeno šaptao Jeffu. Dana se nasmiješi. Jeff ju je zaprosio. Kemal će imati oca. Oni će biti obitelj. Čime sam zaslužila toliko sreće? pitala se Dana. Govori su završili.

Snimatelj okrene kameru prema Dani i pokaže njezino lice u prvom planu: Dana pogleda u objektiv.

"Ovo je Dana Evans, izvještava za WTE, Washington, D. C."

KRAJ

Table of Contents

[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[8](#)
[9](#)
[10](#)
[11](#)
[12](#)
[13](#)
[14](#)
[15](#)
[16](#)
[17](#)
[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)